BECERİKSİZ • Patricia Highsmith

BECERİKSİZ

Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren: Füsun Umar

AYRINTI

PATRICIA HIGHSMITH

Mary Patricia Plangman, 19 Ocak 1921'de Teksas'ta doğdu. New York'ta, Bernard College ve Columbia üniversitesinde eğitim gördü. 16 yaşında yazmaya ve Avrupa'yı tanımaya başladı. İspanya savaşı ve nazizmin yükseldiği yıllarda kendini şöyle tanımladı: "Politik açıdan solda yer alıyordum, hatta bir antifaşist kampanyaya katılmıştım." İngiltere'de oturduğu sıralarda ilk romanı *Strangers on a Train*'i hazırladı; ama kitap altı Amerikan yayınevi tarafından reddedildikten sonra ancak 1950'de yayınlanabildi. Yaşamının büyük kısmını başta Fransa ve İsviçre olmak üzere Avrupa ülkelerinde geçirdi.

Patricia Highsmith'in edebiyat alanındaki yerini en iyi saptayan kişi olan Graham Greene, *The Snail-Watcher* adlı kitaba yazdığı önsözde onu şöyle tanımlar: "Korkudan ziyade kaygının şairidir. (...) Highsmith eserleri birkaç kez okunan bir polisiye roman yazarıdır. Bu sık rastlanan bir durum değildir. Kendi evrenini, akıldışı ve klostrofobinin hüküm sürdüğü bir dünyayı kurar ve biz her yeni romanda, kendimizi de bir tehlikenin tehdit ettiğini fark etmeden bu dünyalara gireriz..." Highsmith genelde umutsuz, hatta marazi bir atmosfer yaratmakta emsalsizdir. Bir cinayet fonu önünde kişiler birbirlerini hırpalarlar. Genelde bir polisiye roman yazarı olarak değil ama yazar olarak kabul edilse de o kendini -büyük bir alçakgönüllülükle- bir "öykü anlatıcısı" olarak tanımlar. Kolaya kaçmamasına rağmen yazdıkları sık sık çok satan kitaplar listesine giren bir yazardır. Son sözü Fransız edebiyat profesörü, *Revolution* dergisi edebiyat eleştirmeni Denis Fernandez Recatala'ya bırakalım: "Acıma yok, öfke yok, itham yok, mesaj yok, sadece son derece tutarlı, kendi içine kapanan (ya da açılan) bir eser. Düz ve saydam, ama gizini de buradan alıyor."

BAŞLICA KİTAPLARI: Strangers on a Train, 1950/Trendeki Yabancılar, Çev.: Tomris Uyar, Metis Yay., 1991; *Deep Water*, 1957; *A Dog's Ransom*, 1972; *The Cry of the Owl*, 1962/Baykuş Çığlığı, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yayınları, 1995; *The Glass Cell*, 1964; *The Talented Mr. Ripley*, 1955/Becerikli Bay Ripley, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991/*Ripley's Game*, 1974/Ripley'in Oyunu, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *Ripley Under Ground*, 1970/Ripley Karanlıkta, Çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *A Suspension of Mercy*, 1965; *The Tremor of Forgery*, 1969/El Sürçmesi, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Y., 1994; *Carol*, 1952/Carol, çev.: Mehmet Harmancı, Remzi Kitabevi, 1992, *The Blunderer*, 1954/Beceriksiz, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yayınları, 1995; *Edith's Diary*, 1977; *Ripley Under Water*, 1992.

Ayrıntı: 125
Kara Ayrıntı dizisi: 7

Beceriksiz
Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren
Füsun Umar

Yayına hazırlayan
Ferma Lekesizalın

Kitabın özgün adı
The Blunderer

Penguin Books/1988
basımından çevrilmiştir

Kapak
Sevinç Altan

Düzelti
Memet Celep

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (0 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım
1995

ISBN 975-539-103-7

*

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
Piyer Loti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

Patricia Highsmith

BECERİKSİZ

L. için

1 Yosun yeşili spor gömlekli, lacivert pantolonlu adam kuyrukta sabırsızlıkla bekliyordu.

Kasadaki kız gerçek bir aptal, oldum olası paranın üstünü hesaplamayı beceremez, diye düşündü. Saçsız, koca kafasını yana eğip aydınlık giriş salonuna baktı, BUGÜNKÜ PROGRAM: *Damgalı Kadın* yazısını okudu. İlgilenmediği halde boş gözlerle afişe baktı. Resimde yarı çıplak bir kadın baldır bacak sergiliyordu. Kuyrukta arkasında bekleyenlere göz attı. Tanıdık biri yok muydu acaba? Ne yazık ki yok, ama bundan daha uygun bir zaman seçemezdim, dedi kendi kendine. Saat sekizdeki filme tam zamanında yetişmişti. Gişenin yarım yuvarlak deliğinden içeriye bir dolar uzattı.

"İyi akşamlar," diye gülümseyip sarışın kasiyeri selamladı.

"İyi akşamlar." Kadının ruhsuz, mavi gözleri canlanıverdi.

"Ne var, ne yok?"

Kasiyerin bu soruya karşılık beklemediğini düşünerek sesini çıkarmadı.

Havasız fuayeye girdi. İçeriden haftanın haberlerinin başladığını belirten müzik duyuluyordu. Büfenin önünden yürüdü. Fuayeyi bir baştan öbür başa geçtikten sonra hantal gövdesine rağmen olduğu yerde zarif bir hareketle döndü. Gözleriyle salonu taradı. İşte, Tony Ricco oradaydı. Adımlarını sıklaştırdı. Orta geçitte Tony'yle karşı karşıya geldiler.

"Merhaba, Tony!" Babasının mezeci dükkânında çalışan Tony'yi selamlarken patronvari bir eda takınmıştı.

"Ah! Bay Kimmel!" diyerek gülümsedi Tony. "Yalnız mısınız?"

"Karım az önce yola çıktı, Albany'ye gidiyor." El sallayıp koltukların arasından yerine doğru yan yan ilerledi.

Tony orta geçitten ön sıralara doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Yol vermek için ayağa kalkan ya da yerlerinden doğrulanlara geçerken "Affedersiniz", "Teşekkür ederim" diye mırıldanıp dizlerini koltuk arkalıklarına yapıştırarak zorlukla yürüdü, bütün sırayı boydan boya kat edip yan koridora çıktı. Üzerinde kırmızı ışıklı "Çıkış" yazısı bulunan kapıya yöneldi, çelik kapının kanatları arasından süzülüp sokağın boğucu sıcağına çıktı. Sinemanın önünden karşıya geçti, yan sokağa park ettiği iki kapılı siyah Chevrolet'sine bindi.

Cardinal Otobüs Şirketi'nin yolcu terminalinden bir blok önce durdu. On dakika kadar arabada oturup bekledi. "NEWARK-NEW YORK-ALBANY" otobüsünün harekete geçtiğini görünce peşine takıldı.

Sıkışık trafikte otobüsün ardı sıra Holland tünelinden geçti, karşı yakadaki Manhattan'a varınca iki araç birlikte kuzey yönüne saptılar. Yol boyunca, kent dışında trafik rahatlayıp hızlandıktan sonra bile, otobüsle arasında sürekli olarak iki üç araba bulunmasına dikkat ediyordu. İlk molayı Tarrytown'da verecek herhalde, diye düşündü. Belki daha önce de dururdu. Mola yeri uygun değilse yola devam etmek zorunda kalacaktı. Otobüs bir daha dur-

mazsa; eh, o zaman Albany'de, ara sokaklardan birinde, diye iç geçirdi. Tüm dikkatini trafiğe verirken etli dudakları büzülüyor; ancak kalın gözlük camlarının garip bir biçimde çarpıttığı ela gözlerinin bakışları değişmiyordu.

Işıklı birkaç dükkânla bir kafeteryanın önünde duran otobüsü geçip arabasını sağa çekti. Kaldırıma fazla yanaşınca, yol kenarındaki ağacın dalları otomobilin boyasını çizmişti. Kontağı kapatıp aceleyle arabadan indi, ters yöne doğru koştu. Otobüsün durduğu, çevrenin ışıklarıyla aydınlanmış bölüme gelince adımlarını yavaşlatıp yürümeye başladı.

Otobüsten hâlâ yolcular iniyordu. Onu gördü. Hantal bedenini basamaklardan zoraki hamlelerle, yan yan inişinden tanımıştı. Kadın birkaç adım atar atmaz yanına ulaştı.

"Sen ha!" dedi kadın.

Kır saçları dağılmış, ahmak, kahverengi gözlerini ona dikmişti; bir hayvan gibi şaşkın, bir hayvan gibi korkaktı bakışları. Kimmel bir an, Newark'taki evin mutfağında kavga ettikleri izlenimine kapıldı. "Sana söylemek istediğim şeyler var, Helen," dedi. "Gel, şöyle bir-iki adım yürüyelim." Dirseğinden tutup yola doğru çevirdi.

Kadın kolunu geri çekti. "Otobüs burada sadece on dakika duruyor. Haydi, ne söyleyeceksen söyle."

"Yirmi dakika duracak. Sorup öğrendim," dedi Kimmel sıkkın bir tavırla. "Biraz uzaklaşalım da kimse bizi dinlemesin."

Yürümeye başladılar. Kimmel, sağ tarafta, arabasını bıraktığı yerin yakınlarında yüksek ağaçlarla sık çalılar görmüştü. Birkaç adım daha ilerleyip ardından...

"Edward konusunda fikrimi değiştireceğimi sanıyorsan..." –kadının sesi titriyordu– "hayır, değiştirmeyeceğim. Asla!"

Edward! Seven kadının gururu demek. Tiksintiyle ürperdi.

"Ben fikrimi değiştirdim," dedi sakin bir sesle, neredeyse acıyarak. Kadının pörsük kolunu tutan parmaklarını bilinçaltı bir hareketle iyice sıkmıştı. Sabırsızlanıyordu. Dönüp yola baktı.

"Mel, otobüsten fazla uzaklaşmak istemi...."

Birden üstüne atlayıp yol kenarındaki çalıların arasına devirdi. Neredeyse kendisi de düşecekti, ama sol eliyle kadının bileğini sıkıca kavramıştı. Sağ yumruğunu sıkıp olanca gücüyle kadının şa-

kağına indirdi; boynu kırılacak, diye düşünüyor, hâlâ bileğini bırakmıyordu. Varan bir, dedi kendi kendine. Yerde yatan kadının gırtlağını sol eliyle yakalayıp sıkarak çığlığını bastırdı. Bir taraftan da sağ yumruğunu savuruyor, sarkık göğüslerin arasındaki sert aralığı çekiçle vurur gibi yumrukluyordu. Ardından düzenli aralıklarla alnına, kulağına vurdu, son olarak tıpkı bir erkeğe yapacağı gibi çenesine bir kroşe indirdi. El yordamıyla cebinde çakısını arayıp buldu, açtı; üç, dört, beş kere sapladı. Tüm dikkatini kadının başına toplamış, ne olursa olsun bu başı mahvetmeye karar vermişti. Olanca gücüyle yüzünü yumrukladı, parmaklarının kandan yapış yapış olduğunu, gücünü kaybettiğini fark etmedi bile. Sınırsız bir mutluluk duyuyordu, sonunda hak yerini bulmuştu işte; bunca yılın bütün hakaretlerinin, aşağılamalarının, yıllar süren can sıkıntısının ve onun budalalığının, özellikle budalalığının acısını çıkarmıştı.

Yorgunluktan soluk soluğa kalınca durdu. Kadının bacaklarının üst kısmına diz çöktüğünü görüp iğrenerek ayağa fırladı. Onu görmüyor, sadece açık renk yazlık elbisesini aydınlık bir leke olarak seçebiliyordu. Karanlıkta çevresine bakınıp kulak kabarttı. Sineklerin vızıltısıyla yoldan hızla geçen bir otomobilin çıkardığı hışırtıdan başka ses duyulmuyordu. Yoldan sadece birkaç adım uzakta olduğunu ancak o anda anladı. Onu öldürdüğünden emindi. Kesinlikle emindi. Yüzünü görmek istedi birden. Elini pantolonunun cebindeki fenere uzattı, ama son anda vazgeçti. Biri ışığı fark edebilirdi.

Olduğu yerde dikkatle eğildi, koca ellerinden birini açıp anten kesilmiş parmaklarını uzatarak, dokunacağı anı giderek artan bir tiksintiyle bekledi. Parmakları kaygan bedene değince öteki yumruğunu bir daha indirdi. Yerinden doğruldu, derin bir soluk aldı; artık hiçbir şey düşünmüyor, sadece çevreye kulak kabartıyordu. Harekete geçip yola çıktı. Sokak lambalarının sarımtırak ışığında üstünde kan izi olup olmadığına baktı, bulamadı; sadece elleri kanlıydı. Yürürken düşünceli bir tavırla ellerini ovuşturdu; ancak bu hareketiyle parmakları büsbütün yapış yapış, daha da iğrenç olmuştu. Bir an önce ellerini yıkamak geldi içinden. Ellerini yıkamadan direksiyonu tutmak düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu. Eve varır varmaz musluğun altındaki bezi ıslatıp direksiyonun her tarafını nasıl sileceğini bütün ayrıntılarıyla gözünün önüne getirdi.

Gerekirse sabunlayacaktı.

Otobüsün mola yerinden ayrılmış olduğunu gördü. Aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Arabasına bindi, manevra yapıp güneye doğru hızla yola çıktı. Kol saati on kırk beşi gösteriyordu. Gömleğinin kolu yırtılmıştı. Gömleği atmam gerekecek, diye düşündü. Saat bir sularında Newark'ta olabileceğini tahmin ediyordu.

2

Walter arabada oturmuş beklerken yağmur yağmaya başladı. Gözlerini okuduğu gazeteden ayırıp açık camdan dışarıya uzanan dirseğini geri çekti. Mavi keten ceketinin kolu minik lacivert noktalarla bezenmişti.

Çok geçmeden yaz yağmurunun iri damlaları otomobilin tavanına hızla inmeye başladı. Bombeli asfalt pırıl pırıl olmuş, köşedeki kafeteryanın reklam ışığını ince uzun bir kırmızı leke olarak yansıtmaya başlamıştı. Hava birden kararda, kent yağmurla her zamankinden koyu, gri bir buluta gömülüverdi. Yol kenarındaki bakımlı New England evleri alacakaranlıkta olduklarından daha da beyaz görünüyor, alçak, beyaz çitler arka plandaki yeşil çimlerin üzerinde desenli bir örgünün ilmekleri gibi dikkat çekiyordu.

Biçilmiş kaftan, diye düşündü Walter. Gerçekten biçilmiş kaftan. Burası sağlıklı, namuslu bir iyi aile kızıyla evlenip beyaz boyalı evlerden birinde oturmak, arada bir balığa gitmek, cumartesi günleri çocukların eğitimleriyle uğraşarak onların da ileride aynı şeyleri yapmalarını sağlamak için pek uygun bir yerdi doğrusu.

Clara, o gün öğleden sonra pansiyonun şöminesinin yanında duran minyatür çıkrığı gösterip "iğrenç" demişti. Waldo Point'i turistik bir yer olarak görüyordu. Oysa Walter uzun uzadıya araştırdıktan sonra Cape Cod'daki bir dizi kasaba içinden en az turistiği olduğu için burasını seçmişti. Clara'nın vaktiyle Provincetown'ı pek beğendiğini, turistik oluşundan hiç de yakınmadığını hatırladı. O zamanlar bir yıllık evliydiler, şimdi ise evleneli dört yıl oluyordu. Pansiyon sahibi bir gün önce Walter'la konuşurken dedesinin bu çıkrığı kızlarına iplik eğirmeleri için

yaptığını anlatmıştı. Clara bir sefer olsun...

"Hepsi böyle önemsiz şeyler," diye düşündü Walter. Bütün kavgaları incir çekirdeğini doldurmayacak nedenlerden çıkıyordu. Bir gün önce de öyle olmuştu... Evli bir çiftin iki yıllık beraberlikten sonra birbirlerinden bedensel açıdan bıkmalarının kaçınılmaz olup olmadığını tartışmışlardı. Walter, bıkkınlığın kaçınılmaz olduğuna inanmıyor, bunun en güzel kanıtının da Clara olduğunu düşünüyordu; ama Clara öylesine alaycı, o kadar itici bir biçimde aksini savunmuştu ki, Walter onu ilk günkü kadar sevdiğini ve çekici bulduğunu söylemek yerine dilini ısırmayı yeğlemişti. Clara da sevildiğini bilmiyor muydu sanki? Bu kavgadaki inatçı tutumunun tek nedeni Walter'ı çileden çıkarmak değil miydi?

Walter koltuğunda gerinerek rahatça oturdu, parmaklarını gür, sarı saçlarının arasından geçirdi, sinirlenmeden gazetesini okumaya çalıştı. "Tanrım, ne tatil ne tatil dedi," kendi kendine.

Gazetenin birinci sayfasındaki, Fransa'da görevli Amerikan askerlerinin durumuyla ilgili bir habere şöyle bir göz attı; ama aklı hâlâ Clara'daydı. Çarşamba öğleden öncesini, balıkçı motoruyla çıktıkları sabah gezisini düşündü (neyse ki Manuel'le yaptıkları bu gezi, bir şeyler öğrendiği için olsa gerek, Clara'nın hoşuna gitmişti). Daha sonra pansiyona dönüp biraz daha uyumak üzere yataklarına uzanmışlardı. Clara, inanılmayacak kadar keyifliydi. Bir şeylere gülmüşler, ardından Clara ona her zamankinden daha sıkı sarılmıştı...

Çarşamba, yani üç gün önce... Oysa hemen ertesi gün Clara, kaşıkla verir, sapıyla çıkarırım dercesine, her zamanki lanet tavrını takınmıştı.

Saat sekizi on geçiyordu. Walter, otomobilin camından biraz geride kalan pansiyona baktı. Clara hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Gözlerini önündeki gazeteye çevirdi.

TARRYTOWN'DA BİR KADIN CESEDİ BULUNDU

Kadın hunharca dövülüp bıçaklanmış, ancak parası çalınmamıştı. Polis herhangi bir ipucu bulunamadığını bildiriyordu. Kadın, otobüsle Newark'tan Albany'ye giderken bir mola sırasında kaybolmuş, otobüs yoluna onsuz devam etmişti.

Walter, yazılarından birinde bu haberden yararlanıp yararlanamayacağını düşündü; katille kadın arasında alışılmışın dışında bir bağ olabilir miydi acaba? Bir süre önce gazetelerde okuduğu, ilk bakışta nedensiz bir cinayet haberini hatırladı. Sonraları bu olay, katille kurbanı arasındaki tek taraflı sevginin ortaya çıkmasıyla açıklığa kavuşmuştu, tıpkı Chad Overton'la Mike Duveen'inki gibi bir ilişkiydi bu. Walter, bu haberi Chad'le Mike arasındaki dostluğun gizli tehlikelerine dikkat çekmek için kullanmıştı. Newarklı kadının ölüm haberini gazeteden yırtıp cebine koydu. Birkaç gün saklayıp, katil konusunda yeni gelişmeleri beklemekten ne çıkardı?

Walter, son iki yıldır boş zamanlarında denemeler yazıyordu. Toplam on bir tanesini *Değersiz Dostluklar* adı altında toplayacaktı. Gerçi daha henüz birini, Chad'le Mike konusunda yazdığını bitirebilmiş; ama bu arada birçoğunun taslağını hazırlamıştı. Bütün yazıları arkadaş ve tanıdık çevresindeki gözlemlerine dayanıyordu. Walter'ın tezine göre hemen her insan, kendinden daha değersiz en az bir kişiyle dostluk kuruyor, bu dostluğun temeli de insanın değersiz kişide kendisini görmesine ya da bir tür bütünleyici öğe bulmasına dayanıyordu. Chad'le Mike örneğin. Her ikisi de zengin ailelerin şımarık çocuklarıydı. Chad çalışıp para kazanmaya karar vermişti, oysa Mike, ailesi harçlığını kestiğinden beri zorda kalmış olsa da hâlâ playboy hayatına devam ediyordu. Kendi çıkarı için tüm dostlarını acımasızca kullanan ayyaşın, serserinin biriydi Mike. Çevresinde Chad'den başka dostu kalmamıştı. Chad ise, "Ne yapayım, başka çarem yok ki," diye düşündüğü için olsa gerek, düzenli aralıklarla Mike'a para verip destek oluyor, yeniden ayaklarının üzerinde durmasını sağlıyordu. Mike'ın dostluğundan kimseye hayır gelmezdi. Walter, kitabını yayımlamak niyetinde değildi. Yazıları sadece kendi zevki için yazıyor, ne zaman bitireceğini, hatta bitirip bitiremeyeceğini bile düşünmüyordu.

Otomobilin koltuğuna iyice gömülüp gözlerini kapadı. Clara'nın satmaya çalıştığı, Oyster Bay'deki elli bin dolarlık mülkü düşündü. İçinden, hem Clara'nın hem de kendisinin selameti için ilgilenen iki müşteriden birinin alıcı olmasına dua etti. Clara dün öğleden sonra saatlerce oturup evin, arsanın planlarını

incelemiş, gelecek haftaki atağının stratejisini hazırladığını söylemişti. Clara'nın müşterilerin üzerine canavar gibi saldıracağından emindi Walter. İlgilenenleri korkutup kaçırmaması, insanların ondan herhangi bir şey satın almaları bile şaşılacak şeydi doğrusu; ama alışveriş tıkırında gidiyordu. Knightsbridge Emlak Bürosu, Clara'nın en başarılı satış elemanlarından biri olduğu kanısındaydı.

Ne yapsam da Clara'nın biraz daha dengeli olmasını sağlasam, diye düşündü. O güne kadar karısına gereken güvenceyi vermek gerektiğine inanmıştı. Eh, zaten vermiyor muydu? Sevgi, şefkat, üstüne üstlük bir de para... Ne var ki hiçbiri işe yaramamıştı.

Clara'nın topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duyunca –koşarak geliyordu karısı– hemen doğruldu, tüh Allah kahretsin, arabayı pansiyonun önüne kadar geri almalıydım, yağmur yağıyor, diye düşündü. Eğilip sağ kapıyı açtı.

"Neden arabayı kapının önüne çekmedin?" diye sordu Clara.

"Özür dilerim, şu anda aklıma geldi." Walter bütün cesaretini toplayıp gülümsemeye çalıştı.

"Yağmur yağdığını görüyorsun oysa," diyerek öfkeyle başını iki yana salladı Clara. "İn aşağı sevgilim, ıslaksın!" diyerek Jeff adlı teriyer cinsi köpeğini koltuktan yere indirdi. Jeff tekrar koltuğa sıçradı. "Jeff, yeter ama!"

Jeff, kendisiyle oyun oynandığını sanıp keyifle havladı, top gibi sıçrayıp üçüncü kez koltuğa çıktı. Clara bu kez köpeğe ilişmedi, kolunu sevgiyle hayvanın beline doladı.

Walter kent merkezine doğru yola çıktı. "Yemekten önce Melville'de bir içkiye ne dersin? Bu gece son gecemiz." "İstemem. Ama ille de içeceksen yanında otururum."

"Tamam." Daha sonra bir Tom Collins içmeyi kabul eder mi acaba, diye düşündü Walter ya da en azından hafif bir vermut-soda. Herhalde yine fikrini değiştirmeyecekti. Bu durumda kendisi içerken onu karşısında oturtmanın ne âlemi vardı? Üstelik genellikle ikinci bir kadeh daha isterdi Walter. İşte yine ne yapacağını bilemediği, iradesinin felce uğradığı anlardan birini yaşıyor, içki içmeye gidip gitmeyeceğine bir türlü karar veremiyordu. Otelin önünden geçip yola devam etti. "Hani Melville'e gidiyorduk?" dedi Clara.

"Fikrimi değiştirdim. Sen de istemiyorsun..." Uzanıp Clara'nın

elini tutarak hafifçe sıktı. "Öyleyse ver elini Istakoz Sepeti!"

Walter, yolun sonunda sola döndü. Istakoz Sepeti ufak, kayalık bir yarımadanın tepesindeki restoranın adıydı. Açık camdan serin ve tuzlu deniz havası geliyordu. Walter karanlıkta yolu kaybetmişti. Istakoz Sepeti'nin mavi ışıklı reklamına bakınıyor, ama bir türlü göremiyordu.

"En iyisi tekrar ana yola çıkıp her zamanki gibi benzin istasyonunun yanından sapayım," dedi.

Clara güldü. "Oysa buraya en az beş kere geldin, belki beşten de fazla!"

"Olsun, ne çıkar?" dedi Walter, yapmacık bir boşvermeyle. "Acelemiz yok, öyle değil mi?"

"Acelemiz yok, ama biraz aklını kullanıp başlangıçta doğru yolu seçmek varken boşuna zaman ve enerji harcamak son derece saçma!"

Clara'nın kendisinden daha fazla enerji harcadığını söyleyecekken son anda vazgeçti Walter. Yanında dimdik oturan bedene, ön cama dönük, asık surata baktıkça azap duyuyor, bütün haftasonunun hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu. Tekne gezisinden sonraki yaşadıkları eşsiz saatler de hiçbir işe yaramamıştı. Ertesi güne kalmadan unutulmuştu bile, tıpkı daha önce yaşanan mutlu geceler, gündüzler gibi... Geçen yılkiler zaten parmakla sayılacak kadar azdı... Çok uzaklarda görülen çiçek açmış, küçük vahalara benziyorlardı. Otomobilden inmeden önce Clara'ya söyleyecek bir çift tatlı söz bulabilmek için kendini zorladı.

"Bu şal sana pek yakışmış," dedi gülerek. Clara, çıplak omuzlarına aldığı şalın uçlarını kollarının arasından geçirmişti. Karısının giyim zevkine, her giydiğini yakıştırmasına oldum olası hayrandı, Walter. "Buna etol denir," dedi Clara.

"Etol. Seni seviyorum, Clara." Walter öpmek için davranınca Clara dudaklarını uzattı. Karısının rujunu bozmamak için dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu Walter.

Clara, pek sevdiği mayonezli soğuk ıstakozdan ısmarladı, Walter da buğulama balıkla bir şişe Riesling şarabı sipariş etti.

"Bu akşam et yiyeceğini sanıyordum, Walter. Balık yersen Jeff'e *bir şey* kalmayacak!"

"Tamam," dedi Walter. "Bir bonfile söylerim, yarısından ço-

ğunu Jeff'e verirsin." "Öyle çilekeş bir tavırla söylüyorsun ki!"

Istakoz Sepeti'nin bonfileleri bir şeye benzemiyordu. Walter, bir akşam önce de Jeff uğruna bonfile sipariş etmek zorunda kalmıştı. Jeff balık yememekte direniyordu. "Ben hayatımdan memnunum, Clara. Ne olur, son gecemizde kavga etmeyelim."

"Kavga eden kim? Sen hiç yoktan bahane bulup hır çıkarıyorsun!"

Sonunda bonfile söylendi. Yine dediğini yaptıran Clara'nın gözleri boşluğa dalıp gitti, aklından başka şeyler geçiyor olmalıydı. Ne garip, diye düşündü Walter; Clara, Jeff'i her bakımdan şımarttığı halde, hayvanın beslenmesinde aşırı tutumluluğunu elden bırakmıyordu. Neden böyleydi acaba? Çocukluğunda neyin etkisi altında kaldığı için bu kadar eli sıkı bir insan olmuştu? Ailesi ne zengin sayılırdı ne de yoksul. Anlaşılan, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Clara'nın kişiliğindeki bu gizli noktayı çözemeyecekti.

"Kits," dedi sevecenlikle. Clara'ya verdiği takma addı bu, fazla eskitmemek için arada sırada kullanırdı. "Gel, bu akşamın keyfini çıkaralım. Bir daha birlikte tatile çıkana kadar kim bilir ne kadar zaman geçecek. Yemekten sonra Melville'e gidip dans edelim mi?"

"Peki, tamam," dedi Clara "ama yarın sabah yedide kalkmamız gerektiğini unutma."

"Merak etme, unutmam." Gerçi dönüş yolu arabayla en çok altı saat sürecekti; ama Clara öğleden sonra patronlarıyla, yani Knightsbridge Emlak Bürosu'nun sahipleri Philpottlar'la çay içmek istiyordu. Walter, masanın üzerinden uzanıp Clara'nın elini tuttu. Karısının ellerini oldum olası pek güzel bulurdu. Küçük; ama aşırı ufak olmayan, biçimli ve güçlü elleri vardı. Eli tam Walter'ın avucuna göreydi.

Clara bakışlarını Walter'a çevirmedi. Gözleri uzaklara takılmıştı; ama dalgın değil, son dere canlıydı. Takındığı soğuk, mesafeli poza, dudaklarının çevresinde ara sıra beliren hüzünlü ifadeye rağmen ufak ve oldukça güzel bir yüzü vardı. İnce hatlı, yabancı birinin aklında zor kalacak bir yüzdü bu.

Walter çevresine bakınıp Jeff'i aradı. Clara, köpeğin tasmasını çözmüştü. Jeff, salonda tırıs tırıs dolaşıp müşterilerin ayakkabılarını kokluyor, tabaklarından uzattıkları lokmaları kapıyordu.

Başkalarının verdiği balıkları nasıl da yutuyor, diye düşündü Walter. Geçen akşam garsonun uyarısı üzerine köpeğin tasmasını takmak zorunda kaldıklarını hatırlayınca canı sıkıldı.

"Köpeği rahat bırak," diye atıldı Clara bunu hissetmişçesine.

Walter, kadehindeki şarabı tattı, garsona bakıp başını eğerek onayladığını belirtti. Clara'ya şarap servisi yapılmasını bekledikten sonra kadehini kaldırdı. "Yazın başladığı gibi güzel geçmesi ve Oyster Bay'in satılması şerefine," dedi. Oyster Bay'in sözü geçer geçmez Clara'nın kahverengi gözlerinde beliren pırıltıyı fark etmişti. Clara'nın şarabını yudumlamasını izledi. "Ne dersin?" diye sordu. "Partinin tarihini belirlesek mi?"

"Ne partisi?"

"Benedict'ten ayrılmadan önce konuştuğumuz parti. Sen ağustos sonu demiştin."

"İyi ya," dedi Clara zayıf, isteksiz bir sesle. Kurallarına uygun olarak oynanan bir oyunda köşeye sıkışarak pes etmek zorunda kalmış gibi bir hali vardı. "Belki yirmi sekizi, cumartesi günü."

Birlikte konuk listesini yapmaya başladılar. Evlerinde parti vermeleri için özel bir neden yoktu; ama yılbaşından beri doğru dürüst bir parti düzenlememişler, oysa bu arada en az bir düzine davete katılmışlardı. Benedict çevresinde oturan arkadaşları pek sık parti verirler, Clara'yla Walter bunların hepsine değilse bile, birçoğuna davet edilirlerdi. Iretonlar'ı da çağırmaları gerekecekti tabii, sonra sırada McClintocklar, Jensenler, Philpottlar, Jon Carr ve Chad Overton vardı.

"Chad mi?" diye sordu Clara.

"Evet. Neden olmasın? Bana kalırsa ona oldukça çok şey borçluyuz, ne dersin?"

"Bana soracak olursan asıl o bize bir özür borçlu," dedi Clara.

Walter sigara paketine uzandı. Chad, bir akşam Montauk'tan dönüşte onlara uğramış, nedense –Walter'ın ne olduğunu anlamasına bile fırsat kalmadan– martinileri arka arkaya devirmiş, divanın üzerine yığılmış, sarhoş olmasa bile uyuyakalmıştı. Walter'ın tüm açıklama çabaları, Chad'in bütün gün o sıcakta araba kullandığını, çok yorgun olduğunu söylemesi para etmemiş, Chad kara listeye alınmıştı. Oysa Walter'la Clara, New York'a tiyatroya gittikleri zaman kaç kere Chad'de kalmışlardı. Chad evini onlara

bırakıp bir arkadaşında gecelemişti.

"Bunu unutamaz mısın, Clara?" diye sordu Walter. "Chad iyi bir dosttur, üstelik akıllı çocuktur."

"Daha içki şişesini görür görmez yığılıp kalacağından eminim," dedi Clara.

Walter'ın bildiği kadarıyla, Chad'in, bu olaydan önce ya da sonra hiçbir zaman yığılıp kalmamış olduğunu söylemek para etmeyecekti. Üstelik şu andaki işini Chad'e borçlu olduğunu hatırlatmanın da yararı yoktu. Walter, hukuk fakültesini bitirdikten sonra 'Adams, Adams ve Branover' avukatlık bürosunda Chad'in yardımcısı olarak çalışmaya başlamıştı. Bir süre sonra işinden ayrılıp kendi bürosunu açmak düşüncesiyle San Francisco'ya taşınmış, ama buna fırsat bulamadan Clara'yla tanışıp evlenmişti. Clara, New York'a geri dönmesini ve büro açmak yerine daha fazla para kazanmak için şirketler hukuku dalında başka avukatlarla çalışmasını önermişti. Chad, Walter'ı gereğinden fazla övgü dolu sözlerle 'Cross, Martinson ve Buchman' adındaki hukuk danışmanlığı şirketine tavsiye etmişti. Martinson'un iyi arkadaşıydı Chad. Walter henüz otuz yaşında olduğu halde, şirket kendisine deneyimli bir hukukçunun alacağı ücreti veriyordu. Chad olmasaydı, şimdi Istakoz Sepeti'nde oturup ithal malı Riesling içemezdik, diye düşündü Walter. Chad'i ileride bir gün Manhattan'da bir öğlen yemeğine davet etmek zorunda olduğunu aklından geçirdi. Belki de Clara'ya bir bahane uydurup Chad'le akşam yemeğine gitmeliydi. Ya da bahane falan uydurmadan açıkça söylemeliydi. Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Yemeğin orta yerinde sigara mı içiyorsun?"

Yemekleri masaya gelmişti. Walter, zoraki bir soğukkanlılıkla sigarasını söndürdü.

"Chad'in *bize* bir şeyler borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Hiç değilse bir buket çiçek?.."

"Tamam, Clara... Tamam."

"Bana neden böyle aksileniyorsun?"

"Chad'i sevdiğim için, onu boykot etmeyi sürdürürsek, bunun doğal sonucu olarak Chad'in dostluğunu da kaybedeceğimiz için. Tıpkı Whitneyler'i kaybettiğimiz gibi."

"Whitneyler'i biz kaybetmedik. Sen galiba başkalarının dost-

luğunu ne pahasına olursa olsun elden çıkarmamak uğruna onların ayaklarına yüz sürmek, bütün hakaretlerine sessizce katlanmak gerektiğini düşünüyorsun. Ömrümde kimsenin, acaba Tom, Dick, Harry ya da bilmem kim beni seviyor mu diye bu kadar meraklandığını görmedim şimdiye kadar."

"Kavga etmeyelim, sevgilim." Walter yüzünü avuçlarına aldığı anda hemen toparlanıp ellerini indirdi. Eski bir alışkanlığıydı bu; genellikle evde yalnızken yaptığı bir hareketti. Tatilin son akşamı yüzünü kapayacak hale gelmesi dayanılır gibi değildi. Arkasına dönüp tekrar Jeff'e baktı. Jeff, salonun öbür ucunda bütün gayretiyle bir kadının ayağına sarılmaya çalışıyor, kadın buna bir anlam veremiyor ve hayvanın başını okşayıp duruyordu. "Galiba gidip Jeff'i alsam iyi olacak," dedi Walter.

"Kimseye zararı dokunmuyor. Sakin ol." Clara, tabağındaki ıstakozu ustaca kesip her zamanki gibi aceleyle yemeye başlamıştı.

O sırada garsonlardan biri masaya yaklaştı. Gülümseyerek: "Özür dilerim, beyefendi, rica etsem köpeğinizin tasmasını bağlar mısınız?" diye sordu.

Walter ayağa kalkıp salonu boydan boya geçerek Jeff'e doğru ilerledi. Beyaz pantolonu ve açık mavi ceketiyle bütün dikkatleri üzerinde topladığını düşünerek rahatsız olmuştu. Jeff, yaptığını kendisi de ciddiye almazmış gibi siyah benekli yüzünü keyifle yana çevirmiş, hâlâ kadının ayağıyla uğraşmaktaydı; ancak Walter yine de köpeğin tel fırça gibi minik bacaklarını kadının bileğinden güçlükle kurtarabildi. "Özür dilerim, hanımefendi," dedi kadına.

"Gerek yok, beyefendi, pek şirin şey, bayıldım doğrusu," diye karşılık verdi kadın.

Köpeği ellerinde unufak etme isteğini güçlükle bastırarak, bir eliyle sıcacık, soluk soluğa göğsünden, ötekiyle ensesinden yakalayıp masalarına götürdü. Clara'nın iskemlesinin altında yavaşça yere bırakıp tasmasını bağladı.

"Bu köpekten nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu Clara.

"Sadece şımartılmış olduğunu düşünüyorum, hepsi bu." Clara, Jeff'i kucağına alırken Walter karısının yüz ifadesini inceledi. Clara köpeğini severken yüzü güzelleşiyor, çocuğunu seven bir annenin yüzü gibi yumuşak ve sevecen oluyordu. Köpeğin Walter'a verdiği tek keyif onu okşarken Clara'nın yüzünü seyredebilmekti.

Gerçekten de bu hayvandan nefret ediyordu. Şımarık, kendini beğenmiş halinden, Walter'a her bakışında, *'Benim* bir elim yağda, bir elim balda, bir de *kendi* haline bak,' diyen aptal suratından nefret ediyordu. Clara Jeff'in her hareketini onayladığı için nefret ediyordu ondan, oysa kendisinin yaptığı her şey eleştiriliyordu.

"Gerçekten şımartıldığına mı inanıyorsun?" diye sordu Clara, köpeğin siyah kulağını kaşırken. "Bu sabah plajda gayet iyi söz dinledi oysa."

"Teriyerler öteki köpeklerin çoğundan daha akıllı olduğu için bu türü seçtin, oysa şimdi hayvana en basit köpek terbiyesi kurallarını bile öğretmiyorsun bana kalırsa."

"Az önce karşı masada yaptıklarını mı kastediyorsun?"

"Bu da anlatmak istediğimin bir parçası. Jeff'in iki yaşında olduğunu biliyorum, ama böyle davranmaya devam edecekse onu restoranlarda başı boş bırakmamamız gerek. Başkalarını rahatsız ediyor."

Clara kaşlarını kaldırdı. "Kimseye zarar vermeden biraz eğlendi. Onu kıskanırmış gibi konuşuyorsun. Son derece şaşırdım doğrusu; senden hiç beklemezdim," dedi soğuk, ama keyifli bir tavırla.

Walter gülümsemedi.

Ertesi gün öğleden sonra evden çıkmadılar. Clara, Oyster Bay'deki emlak işinin sürüncemede kaldığını, kesinleşmesinin bir ay kadar sürebileceğini haber almıştı. Bu can sıkıcı belirsizlik sürecinde, evi satıp satmayacağı belli olana kadar partinin lafını bile etmek söz konusu değildi.

Chad, ertesi hafta telefon edip uğramak istediğini söylediğinde bir güzel atlatılmıştı. Vaktimiz yok, denmiş, belki de Walter yetişemeden telefon çocuğun yüzüne kapatılmıştı. Walter'ın en yakın arkadaşı Jon Carr, bir cumartesi günü telefon ettiğinde, Walter'ın burnunun dibinde baştan savuşturuldu. Clara daha sonra Walter'a, Jon'un ertesi hafta vereceği küçük bir akşam toplantısına onları da davet ettiğini, ama bunun için özel olarak Manhattan'a gitmeye değmeyeceğini söyledi.

Walter bazen düşünde arkadaşlarından birinin, birkaçının, hepsinin kendisini terk ettiğini görüyordu. Umutsuz, yürek paralayıcı bu düşlerden sonra, içindeki hayat ışığının son kıvılcımının da sön-

düğü duygusuyla uykudan uyanıyordu.

Dostlarından beş tanesini kaybetmişti bile; arada bir haberleştikleri, seyrek de olsa vakit buldukça buluştukları halde, sadece ve sadece Clara'nın onları evinde görmek istememesi yüzünden ilişkileri kopmuştu. Bunlardan ikisi Walter'ın doğum yeri olan Pennsylvania'da, biri Chicago'da, öteki ikisi de New York'taydı. Walter, Chicago'daki Howard Graz ve New York'taki Donald Miller'la artık bütün bağlarının koptuğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Son zamanlarda onlara mektup yazmak zahmetine bile katlanmıyordu. Kim bilir, belki de yazma sırası onlardaydı.

Don'ın verdiği bir davete çağrılmadığını öğrenince karısının nasıl gülümsediğini hatırladı Walter, yüzünde gerçek bir zafer ifadesi vardı. Üstelik Don sadece erkek arkadaşlarını bir araya toplamıştı. Clara, Walter'la Don'ı sonunda ayırmayı başardığına kesin olarak inanmış, başarısının tadını çıkarıyordu.

Walter, iki yıl kadar önce başına gelen bu olayla birlikte ilk kez bir sinir hastasıyla evlendiğini anlamıştı. Birçok yönleriyle gerçekten deli denebilecek biriyle evliydi ve işin kötüsü bu deliyi seviyordu. Evliliklerinin olağanüstü mutlu geçen ilk yılını hatırlamaya çalışıyordu ara sıra. Tanıdığı kadınların çoğundan daha zeki olduğu için Clara'yla nasıl gurur duyduğunu (oysa Clara bunu bir fetiş haline getirdiği için şimdi zekâ sözcüğü bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu), birlikte nasıl gülüp eğlendiklerini, Benedict'teki evi döşemekten ne büyük bir zevk aldıklarını hatırlıyor, o günlerin Clarası'nın sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi geri gelmesini bekliyordu. Ne de olsa hâlâ aynı insan, aynı bedendi Clara. Walter o bedeni eskisi gibi seviyordu.

Clara, sekiz ay önce Knightsbridge Emlak Bürosu'nda çalışmaya başladığında, Walter bu yeni işin karısının hırsını, kıskançlığını (mesleğinde başarıyla yükselmesini bile kıskanıyordu Clara) yenmesine yardımcı olabileceğini düşünerek sevinmişti. Ne var ki çalışmaya başladıktan sonra Clara'nın hırsı da, nedeni belli olmayan garip hoşnutsuzluğu da büsbütün artmıştı. İş hayatına atılmış olmasının bilinci, o güne kadar sadece hafifçe dumanı tüten bir yanardağı faaliyete geçirmişti sanki. Walter işi bırakmasını önerdi, ama Clara bunu duymak bile istemiyordu. En iyisi çocuk yetiştirmesi olacaktı kuşkusuz, Walter da çocuk istiyordu; ama Clara

oralı değildi. Walter, karısının fikrini değiştirmek için en ufak bir gayret göstermemişti. Clara'nın çocuklara gereken sabrı gösteremediğini biliyor, kendi çocuklarına başka türlü davranması için herhangi bir neden olmadığını düşünüyordu. Evliliklerinin daha ilk yılında, Clara yirmi altı yaşındayken, şakayla karışık bir tavırla yaşının geçtiğini söyleyerek çocuk istememişti. Clara, Walter'dan iki ay daha büyük olduğunun fazlasıyla bilincindeydi, Walter ise karısına kendisinden çok daha genç göründüğünü sık sık tekrarlamak zorunda kalıyordu. Artık ikisi de otuz yaşına gelmişti ve bu saatten sonra Walter çocuk konusunun bir daha açılmayacağını çok iyi biliyordu.

Walter, kimi zaman Benedictli tanıdıklarından birinin bahçesindeki kokteyl partide elinde ikinci kadehiyle gezinirken, bu bütün sevimliliklerine karşın sonradan görme ve can sıkıcı insanların arasında ne işi olduğunu kendi kendine sorardı. Sonra da genel olarak hayatını nasıl değerlendirdiğini düşünürdü. Cross, Martinson ve Buchman şirketinden bir an önce ayrılıp, en yakın iş arkadaşı Dick Jensen'le birlikte yeni bir büro açmayı planlıyordu. Manhattan'da küçük bir avukatlık bürosu açıp çoğu hukuk danışmanlarının burun kıvırdığı önemsiz işleri üstlenme planını bir gece sabaha kadar tartışmışlardı. Ufak işlerin ücretleri de düşük olacaktı tabii, ama sürümden kazanacaklardı. Dick'in dört duvarı kitap dolu odasında Blackstone'la Wigmore'u okumuşlar, Blackstone'un, ancak yasa gücüyle ideal bir toplum düzeni yaratılabileceği konusundaki mistik denebilecek kadar güçlü inancı üzerinde konuşmuşlardı. Walter o anda öğrencilik yıllarının coşkusuna yeniden kavuştuğunu hissetmişti. O zamanlar hukuku, kullanmasını öğrenmekte olduğu saf ve temiz bir gereç olarak görüyor ve kendini gizliden gizliye atağa kalkıp çaresizlere yardım edecek, haklıların hakkını savunacak genç bir şövalyeye benzetiyordu. O gece Dick'le birlikte, yılbaşında Cross, Martinson ve Buchman'dan ayrılmaya karar vermişlerdi. Manhattan'ın herhangi bir yerinde büro tutacaklardı. Walter, bu düşüncesini Clara'ya da açmış, Clara konuya pek sıcak bakmamakla birlikte hiç değilse Walter'ın cesaretini kırmaya çalışmamıştı. Para sıkıntısı çekmeyeceklerdi, çünkü Clara hesapça yılda en az beş bin dolar kazanacaktı. Evin borcu da yoktu, Clara'nın annesi evi onlara düğün hediyesi olarak almıştı.

Walter, bugüne kadar hayatını nasıl değerlendirdiğini düşündüğünde, bulabildiği tek olumlu karşılık, Dick'le birlikte açacağı avukatlık bürosu oluyordu. Gün geçtikçe işi büyüttüklerini, giderek artan sayıda müşterinin işini hallettiklerini hayal ediyordu. Öte yandan, yeni büronun beklediği gibi çalışmaması olasılığını da gözden uzak tutmuyordu tabii... Ya Dick'in coşkusu geçiverirse? Walter, kesin başarının söz konusu olmadığının bilincindeydi. İnsan, ilkeler koyup hedefler belirliyor, sonra da bunlarda umduklarını bulamıyordu. Walter, evliliğinde de, Clara'da da umduğunu bulamamıştı. Kim bilir, belki Clara da Walter'da düş kırıklığına uğramıştı; ama Walter en azından çaba harcamıştı ve hâlâ da harcıyordu. Hayatında kesinlikle emin olduğu pek az konudan biri Clara'yı sevdiği, onu memnun etmeye çalışmaktan mutlu olduğuydu. Aradığı eşini bulmuş, onun uğruna şimdiki işine girip bu sevimli; ama can sıkıcı insanların arasında yaşamaya başlamıştı. Clara hayatından memnun olmasa bile iş değiştirmeyi de, başka bir yere taşınmayı da düşünmüyordu. Daha otuz yaşında, mutsuzluğun normal olduğu sonucuna varmıştı Walter. Çoğu kişinin yaşamının, uçup giden birçok idealin gerisinde kaldığına, insanın şansı varsa, sevdiği birinin varlığıyla bunun acısını biraz olsun unuttuğuna inanıyordu. Yine de, Clara böyle davranmakta direttiği sürece, karısı hakkındaki son umut kırıntılarının da yok olacağı korkusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Altı ay kadar önce, ilkbaharda, Clara'yla ilk kez boşanmaktan söz etmişler, ardından ilişkilerine biraz çekidüzen vermişlerdi.

3 On sekiz eylül akşamı, Marlborough Sokağı'na boydan boya on beş kadar otomobil park edilmiş, birkaçı da çimlerin üzerine çekilmişti. Clara, arabaların çimlerin üzerine park edilmesinden hiç hoşlanmazdı; kısa süre önce bahçenin bu bölümüne süper fosfat, gübre, kireç ve yirmi beş kilo kadar turba serdirmiş, işçilik dahil neredeyse iki yüz dolara yakın para ödemişti. Walter'dan, konuklara arabalarını başka yere çekmelerini söylemesini istedi.

"Aslında ben de söylerdim, ama bence böyle bir ricada bu-

lunmak evin erkeğinin işi," dedi.

"Bunları kaldırtırsak aynı yere az sonra başkaları araba bırakır," dedi Walter. "Hanımlar yüksek topuklarıyla bu yolda fazla yürümesinler diye arabalarının kapıya yakın park edilmesini istiyorlar, anlayış göstermelisin."

"Anladığım bir tek şey var, o da bunu söylemekten korktuğun!" diye terslendi Clara.

Walter, karısının kimseye bir şey söylemeyeceğini umuyordu. Benedict'te herkes arabasını çimlerin üzerine bırakırdı.

En yaşlı ve tutucu çift olan Philpott'lar dahil bütün konuklar pek neşeliydi. Bay Philpott, beyaz smokin giymişti. Prensiplerinden ayrılmamak için herhalde, diye düşündü Walter; Clara beylerin resmi giyinmelerinin gerekmediğini, hanımların isterlerse gece kıyafetiyle gelebileceklerini söylemişti. Beylerin aksine hanımlar her fırsatta bütün şıklıklarıyla boy göstermek isterlerdi. Bayan Philpott, Clara'ya koca bir kutu çikolata getirmişti. Övgü dolu birkaç sözle paketi uzatırken karısının yanaklarının kızardığını gördü, Walter. Clara, on gün kadar önce Oyster Bay'deki mülkü Philpott'ların müşterilerinden birine satmıştı.

Walter, şöminenin önünde tek başına duran Jon Carr'ın yanına yaklaştı. Jon, her zaman olduğu gibi üç dört kadeh içtikten sonra iyice keyiflenmişti. Manhattan'daki bir kokteylden geldiğini, henüz bir şey yemediğini söylemişti daha önce. "Sandviç ister misin?" diye sordu Walter. "Mutfak sandviç dolu."

"Hayır, istemem," dedi Jon kesin bir tavırla. "Göbeğime dikkat etmem gerekiyor. Zaten kilo alacaksam bari senin viskinle alayım, daha iyi."

"İşler nasıl?" diye sordu Walter.

Jon, derginin son sayısında sadece cam ve cam katkılı yapı malzemelerine yer verdiğini anlatmaya koyuldu. Altı yıl önce tek başına yayımlamaya başladığı *Skylines* adlı mimarlık dergisi, zamanla piyasadaki büyük dergilerin pazar payına ulaşmıştı. Walter'ın gözünde Jon, Amerika'da ender rastlanan tiplerdendi; terbiyeli ve kültürlüydü, ama hedefine ulaşmak için it gibi çalışmaktan kaçınacak kadar da kibar değildi. Ailesinin durumu iyi olmadığı için mimarlık öğrenimi boyunca, hatta bitirme sınavlarına

hazırlandığı dönemde bile okulun yanı sıra çalışarak para kazanmak zorunda kalmıştı. Walter, Jon'a hayranlık duyduğunu gizlemiyor, Jon'un da kendisinden hoşlanmasından gurur duyuyordu. Aralarındaki bu dostluk ilişkisinin, Jon'un açısından 'Değersiz Dostluklar' sınıflandırmasına girdiği kanısındaydı.

Jon, Walter'a pazar günü işi olup olmadığını sordu ve Chad'le birlikte Montauk-Point'ten yelkenliyle balığa çıkmayı önerdi. "Clara da gelmek isterse seviniriz," dedi Jon. "Chad'in yeni bir kız arkadaşı var, biz balıktayken onlar da kıyıda otururlar diye düşündüm. Kızın adı Millie. Uyanık birine benziyor, Clara'nın hoşuna gidebilir. Clara bu tür gezintileri sever, değil mi?"

"Gelmek isteyip istemediğini sorarım," dedi Walter. "Ben gelmeyi çok isterim."

"Sahi, Chad nerede?"

Walter hafifçe gülümsedi. "Chad ne yazık ki şu sıralarda istenmeyen kişi ilan edildi."

Jon hafif bir el hareketiyle geçiştirdi. "Tamam, kapatalım bu konuyu."

Walter, Claudia'nın konuklar arasında dolaştırdığı içki tepsisinden bir bardak alıp Bayan Philpott'a götürdü. Kadın her ne kadar başka içki içmek istemediğini söylediyse de Walter diretti. Şöminenin önünde Bayan Philpott'la sohbet ederken, bir yandan da Jeff'in başka bir hanımın bacağına düzenlediği saldırıları ayağıyla frenlemeye çalışıyordu. Jeff, yeni gelen konukları selamlamak üzere kapıya seğirtti. Evde parti verildiği akşamlar köpek keyfinden dört köşe oluyor, durmadan salonu, terası, bahçeyi dolaşıyor, herkese kendini okşatıp verdikleri abur cuburu yiyordu.

"Eşiniz, bugüne kadar şirketimizde çalışan elemanların en iyisi, Bay Stackhouse," dedi Bayan Philpott. "Bana kalırsa, bir kere aklına koydu mu, alamayacağı ya da satamayacağı bir mülk olamaz."

"Sizden bu duyduklarımı kendisine aktaracağım."

"Hah, söylemeseniz de zaten biliyor!" dedi Bayan Philpott göz kırparak.

Walter, Bayan Philpott'un gülüşüne karşılık verirken, kadının çevresi kırışıklarla dolu, mavi gözlerindeki samimiyeti görmüştü. "Onu çok çalıştırmayın, ne olur," dedi.

"Huyu bu, biz ne dersek diyelim, değiştirebileceğimizi san-

mıyorum."

Walter gülümseyerek başını salladı. Bayan Philpott bu sözleri neşeyle, övgüyle söylemişti, onun açısından güzel sayılırdı tabii. Clara'nın salonun kapısında durduğunu görüp yanına yaklaştı.

"İyi gidiyor, değil mi?"

"Evet. Joan nerede?"

"Telefon edip gelemeyeceğini bildirdi. Annesi hastalanmış, onun yalnız bırakmak istemiyormuş." Joan, Walter'ın sekreteriydi. Yirmi dört yaşında, akıllı olduğu kadar da güzel sekreterine çok değer veriyordu, Walter. Clara'nın o güne kadar Joan'a karşı herhangi bir kıskançlık belirtisi göstermemiş olmasına pek seviniyordu.

"Annesi ağır hasta olmalı," dedi Clara.

Clara, kendi annesini sevmezdi. Bu nedenle başkalarının da annelerini sevdiklerine oldum olası inanmadığını biliyordu Walter. "Bu akşam pek güzelsin, Clara," dedi. "Bir içim su olmuşsun!"

Clara, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle Walter'a baktı. Ardından gözlerini salondaki konuklara çevirdi. "Ya öteki –adı neydi– Peter mı? O da gelmemiş."

"Peter Slotnikoff! Haklısın gelmedi." Walter gülümsedi. "Onu daha önce hiç görmediğin halde gelmediğini nasıl da anladın, pes doğrusu!"

"Buradakilerin hepsini tanıyorum ve farklı birini görmedim; bu kadar basit."

Walter saatine baktı, onu on yedi geçiyordu. "Belki bir süre sonra gelir. Yolunu kaybetmiş olabilir."

"Arabayla mı gelecekti?"

"Hayır, arabası yok. Herhalde trenle gelecektir."

Peter, birlikte New York'a döneceği arabalı birini bulamadığı takdirde Walter onu çalışma odasındaki kanepede konuk etmeyi düşünmüştü. Clara'ya şimdiden bir şey söylememeye, ancak zamanı gelince açıklamaya karar verdi. "Sevgilim, Jon gelecek pazar birlikte balığa çıkmamızı önerdi. Montauk çevresine gitmeyi planlıyor. İstersen senin de bize katılıp kıyıda güneşlenebileceğini söyledi, bir de şeyin... Jon'un bir kız arkadaşı gelecekmiş."

"Jon'un kız arkadaşı mı?"

"Şey... sadece tanıdığı biri," diye toparladı Walter. Jon'un ka-

rısından ayrıldığından beri kadınlara karşı fazlasıyla çekingen davrandığını herkes biliyordu.

Clara'nın şaşırdığı yüzünden belli oluyordu. Öneriyi enine boyuna, kendi açısından yarar ve zararlarıyla iyice düşünmeden bir anda karar verememişti.

"Nasıl biriymiş bu?"

"Adını bile bilmiyorum. Jon sevimli bir kız olduğunu söyledi."

"Bütün bir günü tanımadığım, belki de fena halde sinirime dokunacak biriyle geçirmek isteyip istemediğimi bilemiyorum," dedi Clara.

"Jon'un dediğine göre kız..."

"Arkadaşın geliyor galiba."

Peter Slotnikoff kapıdan içeri girmişti. Walter, konuğuna yaklaşırken, iyi ev sahiplerine özgü neşeli, dingin bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

Peter çekingen ve şaşkın görünüyordu, Walter'la karşılaştığına sevinmişti. Yirmi altı yaşında, hafif tıknaz, oldukça ciddi biriydi. Annesiyle babası Beyaz Rus göçmenleriydi; Peter on beş yaşında Amerika'ya geldiğinde tek kelime İngilizce bilmiyordu. Michigan üniversitesinde hukuk öğrenimini başarıyla tamamlamıştı. Walter'ın çalıştığı şirket, Peter'ı genç avukat kadrosuna almış olmaktan son derece mutluydu.

Walter onu kapının yakınlarında duran konuklarla tanıştırdıktan sonra "Birlikte bir arkadaşımı da getirdim," dedi Peter. Walter'ın o dakikaya kadar farkına varmadığı genç bir kızı işaret etti. "Ellie Briess. Walter Stackhouse. Bayan Elspeth Briess," diye resmi bir tavırla ekledi Peter.

Ayak üzeri biraz konuştuktan sonra Walter yeni gelenleri öteki konuklarla tanıştırmak ve içki ikram etmek üzere salona götürdü. Peter'ın kız arkadaşı olabileceği aklına bile gelmemişti. Üstelik oldukça güzel bir kızdı bu. Walter, Claudia'nın dolaştırdığı içki tepsisinden en sert kokteyli seçip Peter'a uzattı.

"Peter, sohbet edecek makul birini bulamazsan, terasta televizyon da var," dedi Walter. O gece oynanan futbol maçını izlemek isteyenler olabileceğini düşünerek televizyonu terasa çıkarmıştı.

Walter, tekerlekli bar sehpasının başına geçip, Clara'nın en sev-

diği içki olan vermut-sodayı İtalyan vermutuyla hazırladı, bardağı karısına götürdü. Clara, şöminenin başında Betty Ireton'la konuşuyordu.

"Ah, keşke benim kocam da bana böyle ilgi gösterse," dedi Betty.

"Derhal size de bir içki hazırlayayım," diye davrandı Walter.

"Hayır, onu demek istemedim. Bardağımdaki henüz bitmedi."

Betty'nin zarif yüzü, gözlüğünün dışına taşan bir gülümsemeyle aydınlandı. Betty Ireton, zararsız flörtten pek hoşlanırdı. Çoğu zaman Clara'nın burnunun dibinde Walter'a, Benedict'in en yakışıklı erkeği olduğunu bile söylerdi. Betty'den bir zarar gelmeyeceğini bilen Clara bu sözlere aldırış etmezdi.

"Benimle gel de sana Peter'ı tanıştırayım" dedi Walter Clara'ya.

"Ben de gidip kocama baksam iyi olacak," dedi Betty. "Bahçede gözden kayboldu."

"Pazar günü için karar verdin mi?" diye sordu Walter Clara'ya. "Gidip gitmeyeceğimizi Jon'a bu akşam bildirmek istiyorum."

"Balığa gitmek için bula bula birlikte geçirebileceğimiz tek günü mü buldun? Benim açımdan hiç de eğlenceli değil doğrusu!"

"Biraz anlayış göster, Clara. Aylardır balığa çıkmadım."

"Kuşkusuz Chad de gelecektir, yine içeceksiniz, döndükten sonra saatlerce ağzın kokacak."

"Yok canım, öyle olacağını hiç sanmıyorum."

"Ama öyle, bilmiyor muyum sanıyorsun?" Clara arkasını dönüp uzaklaştı.

Walter öfkeyle dişlerini sıktı. Neden başını alıp gitmiyordu sanki? "Nedeni basit," dedi kendi kendine; ardından Clara'nın koparacağı kıyamete değmeyeceğini düşündüğü için gitmiyordu. Bayan Philpott'un oturduğu yerden kendisini izlediğini fark edip hemen yapmacık bir gülümseme takındı. Bayan Philpott ne olduğunu anlamış mıydı acaba? Yüzü pek yaşlı ve bilge görünüyordu. Bu partideki herkes, Clara'yla bir akşam geçirmiş olan herkes anlardı mutlaka.

"Walter, aziz dostum, acaba içkimi tazelemenin bir yolu var mı, ne dersin?"

Walter, Dick Jensen'in aşina yüzüne bakıp gülümsedi, içinden

Dick'in boynuna sarılmak geldi. "Olmaz olur mu, var tabii, sevgili dostum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gel, mutfağa gidelim."

Claudia rostoyla uğraşıyordu. Walter, yemek servisine başlamak için henüz erken olduğunu, salondakilerin içkilerini yenilemesini söyledi.

"Bayan Stackhouse yemeği hemen çıkarmamı söyledi, Bay Stackhouse," dedi Claudia, tarafsız görünmeye çalışarak.

"Gördün mü bak, yüksek mahkeme reddetmiş," dedi Dick.

Walter sesini çıkarmadı. Clara'nın konuklardan herhangi birinin içkiyi fazla kaçırmasını istemediğini, bu yüzden yemek servisini çok erken başlattığını Dick bile anlamıştı. Walter, Dick'e koca bir duble, kendine de her zamanki gibi alkolü bol bir içki hazırladı. "Polly nerede?" diye sordu Dick'e.

"Dışarıda, terasta galiba."

Polly'nin kadehinin boşalmış olabileceğini düşünerek ona da bir bardak doldurduktan sonra terasa çıktı. Polly, korkuluğa dayanmış, televizyon izliyordu, Walter'ı görünce başını sallayıp gülümsedi. Güzel sayılmazdı Polly; kalçaları kocamandı, saçlarını toplayıp ensesine biçimsiz bir kocakarı topuzu oturtmuştu, ama yeryüzünün en iyi insanlardan biriydi. Onun yanında olmak bile Walter'ın içindeki derin özlemi birkaç dakikalığına olsun dindiriyordu; zaman zaman duyduğu, güneşte çıplak yatmak isteğine benzer bir özlemdi bu.

"Anlat bakalım, böyle büyük emlakçıyla evli olmak nasıl bir şeymiş?" diye sordu Polly, bütün dişlerini gösteren bir gülüşle.

"Harika! Para sorunlarım kökünden halledildi. Yakında kendimi emekliye ayırmayı düşünüyorum." Walter içkinin etkisini hissetmeye başlamıştı.

Dick terasa gelip karısının kolunu tuttu. "Kusura bakma, ama bunu biraz ödünç almam gerekiyor," dedi Walter'a. "Peter'la tanıştırmak istiyorum."

"Peter neden buraya gelmiyor?" diye sordu Walter.

"İçeride birileriyle derin bir tartışmaya girmiş." Dick, Polly'yi peşi sıra çekip götürdü.

Walter, Polly'nin istemediği kadehi aldı, kime ikram edeceğini bilemeden çevresine bakındı. Terasın öbür ucunda tek başına duran bir kızla göz göze geldi. Peter'ın kız arkadaşıydı bu. Walter

yanına yaklaştı.

"İçki almamışsınız," dedi. Kızın adını hatırlayamamıştı.

"Aldım, teşekkür ederim. Bu temiz havanın keyfine varmak için biraz dışarıya çıkmıştım."

"Olsun, bir kadeh daha için!" Kız, Walter'ın uzattığı bardağı aldı.

"New Yorklu musunuz?" diye sordu Walter.

"Şimdilik orada oturuyorum. İş arıyorum, New York'ta ya da başka bir yerde." Başını kaldırıp gözlerini Walter'a çevirdi. Sıcak, dostça bir bakıştı bu. "Müzik okudum. Müzik öğretmenliği yapıyorum."

"Ne çalıyorsunuz?"

"Keman. Biraz da piyano, ama kemanla daha çok ilgileniyorum. İşim çocuklara müzik öğretmek, müzik sevgisi aşılamak."

Çocuklar ve müzik! Çocuklara müzik öğretmek düşüncesi Walter'ı âdeta büyülemişti. Neredeyse, ne yazık ki müzik dersi verebileceğiniz çocuğumuz yok, deyiverecekti.

"İlkokul öğretmenliği yapmak istiyorum, ama bir alay unvan ve diploma gerekiyor. Şimdilik birkaç özel okula başvuracağım, bakalım."

"Umarım şansınız yaver gider," dedi Walter. Kız, Peter'la aynı yaşta sayılırdı. Görünüşündeki sadelik, dirilik Peter'a çok uygun, diye düşündü Walter. Teni güneşten kapkara olmuştu, burun kanatları hafifçe parlıyor, gülerken inci gibi bembeyaz dişleri görünüyordu. "Peter'ı uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?"

"Birkaç ay oldu. Sizinle birlikte çalışmaya henüz başlamıştı. İşini çok seviyor."

"Biz de onu çok seviyoruz."

"İkimiz de elimizde birer keman kutusuyla aynı otobüste yolculuk ederken tanıştık. Biliyor musunuz, Peter de keman çalıyor; biraz."

"Bilmiyordum," dedi Walter. "Çok sevimli bir insan."

"Ah, *öyle* sevimlidir ki!" dedi kız. Yürekten inanarak söylediği bu sözlerin yanında, Walter, kendi övgüsünün pek yüzeysel kaldığı duygusuna kapıldı. "Bu kokteyle birkaç damla Angostura rica etsem; eğer varsa," dedi kız.

"Tabii, hemen! Bardağınızı alayım." Walter, salondaki bar sehpasına giderek bardağa özenle altı damla Angostura damlatıp karıştırdı. Terasa döndüğünde kızın Jon'la konuştuğunu gördü. Jon'un sözlerine başını arkaya atarak kahkahalarla gülüyordu.

"Walter!" dedi Jon. "Pazar günü ne yapıyoruz?"

"Gelip gelemeyeceğimi henüz bilmiyorum, Jon. Sanırım pazar günü önceden kararlaş..."

"Anlaşıldı, anlaşıldı," diye mırıldandı Jon.

"Çok üzgünüm. Eğer..."

"*Anladım*, Walter," dedi Jon sabırsızlıkla.

Walter kıza baktı. Utanmış, üzülmüştü. Jon'la yalnız olsak, "Clara'ya söyle, cehenneme kadar yolu var!" derdi, diye iç geçirdi. Jon, son zamanlarda birkaç kere söylemişti bunu; ama Walter yine de gitmemişti. Kim bilir, bundan sonra da sık sık tekrarlamak zahmetine katlanacak mı acaba, dedi kendi kendine.

"Şimdi bir dakika beni dinle bakayım," dedi Jon, otoriter bir yazı işleri müdürü edasıyla. Bir an durdu, durum zaten ümitsiz dercesine soluğunu hızla koyverdi.

Kız sessizce yanlarından uzaklaşıp merdivenlerden bahçeye inmişti.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi Walter, "ama bununla yaşamak zorundayım."

Jon, her zamanki gibi dostça gülümsedi, Walter'ın işine karışmamayı yeğlemişti. "Unutmadan söyleyeyim, Chad haber gönderdi, gelecek cuma akşamı seni de bekliyor. Chad'de yemek yiyecek, sonra birlikte tiyatroya gideceğiz. Chad'in arkadaşı Richard Bell'in yeni piyesinin prömiyeri varmış. Altı kişi olacağız. Bir geceliğine Clara'dan ayrılıver, iyi gelecek sana. Chad, Clara'yı kızdırdığının farkında. Sana telefon bile etmekten çekiniyor."

"Tamam, gelirim," dedi Walter. Clara Chad'i dışlarsa, Chad de Clara'yı dışlar işte, diye düşünüyordu.

"Mutlaka gelmelisin." Jon hafifçe el sallayıp bahçeye indi.

O akşam Bayan Philpott dışında kimse sarhoş olmadı. Kadın, dengesini kaybedince radyonun önünde kayıp yere oturuverdi; ama keyfini bozmadan olduğu yerde kaldı, ufak bir grubun kulak kabarttığı Vic Rogers müziğini dinlemeye koyuldu. Sabahın üçünde, konuklardan altısı dışında herkes gittiğinde bile Bayan Philpott

hâlâ yerde oturuyordu. Clara öfkeden neredeyse kuduracaktı. Ona göre, ne kadar eğlenceli olursa olsun her parti sabahın üçünde mutlaka bitmeliydi; oysa Philpottlar bu gecenin sona ermesini göz göre göre engelliyorlar, Clara da patronuyla karısına bu konuda serzenişte bulunmaya cesaret edemiyordu.

"Keyfini bozma," dedi Walter.

"Bana kalırsa düpedüz *sarhoş*!" diye tısladı Clara. "Bir türlü yerden kaldıramıyorum. Tam üç kez rica ettim."

Clara birden Bayan Philpott'a doğru yürüdü, Walter'ın dehşet dolu bakışları altında Bayan Philpott'u kollarının altından tutup bir çekişte ayağa kaldırdı. Bill Ireton hemen bir sandalye çekerek kadının oturmasına yardım etti. Bayan Philpott'un Clara'ya bakışındaki bir anlık şaşkınlık ve öfke, Walter'ın gözünden kaçmamıştı.

Bayan Philpott, Clara'nın temasından kurtulmak istercesine omuzlarını silkti. "Şu işe bak! Yerde oturmanın yasak olduğunu bilmiyordum doğrusu!"

Salona korkunç bir sessizlik çöktü. Bill Ireton bir anda ayılıvermişti. Walter, durumu düzeltmek için Bayan Philpott'a yaklaşıp, kendisinin de sık sık yerde oturduğunu anlatmaya başladı.

Bill Ireton bir kahkaha patlattı, karısı da kikirdedi. Ardından Bayan Philpott dahil herkes birden neşeyle gülüşmeye başladı. Sadece Clara sinirli bir tavırla gülümsüyordu. Walter, kolunu karısının omuzuna dolayıp sevecenlikle kendine çekti. Clara'nın, Bayan Philpott'u yerden kaldırma dürtüsüne karşı koyamadığını anlamıştı.

Birkaç dakika içinde son konuklar da vedalaşıp ayrıldılar.

Yatak odasının penceresinden günün ilk ışıkları görünüyordu. Jeff, örtüsü kaldırılmış yatağın yastıkları arasına, en sevdiği yere kurulmuştu.

"Kalk bakalım!" Walter, köpeği uyandırmak için parmaklarını şaklattı, Jeff yerinden kalkıp uyku sersemliğiyle yataktan indi. Walter, Jeff'in odanın köşesinde duran sepetindeki yastığı düzeltti, köpek sepetine yerleşti.

"Yorucu bir akşam geçirdi zavallı," dedi Walter gülümseyerek.

"Senden daha iyi dayandı sayılır," dedi Clara. "Leş gibi içki kokuyorsun, yüzün kıpkırmızı olmuş."

"Dişlerimi fırçalayınca ağzımın kokusu geçer." Walter banyoya yöneldi.

"Peter Slotnikoff'un getirdiği kız kimmiş?"

"Bilmiyorum," diye seslendi Walter, duşun sesini bastırmaya çalışarak. "Ellie bilmem kim dedi galiba."

"Ellie Briess. *Neyin nesi* olduğunu sordum."

Walter, kızın müzik öğretmenliği yaptığını bağırarak anlatamayacak kadar yorgundu, üstelik Clara'nın gerçekten ilgilendiğini de sanmıyordu. Anlaşılan kızın arabası da vardı, Peter'la birlikte New York'a dönmüşlerdi. Walter yatağa girip yavaşça Clara'ya sarıldı, diş macununun kokan soluğunu bile uzak tutmaya çalışarak çenesini, kulağını öptü.

"Walter, korkunç yorgunum."

"Ben de öyle." Başını Jeff'in ısıttığı yerden uzak tutmaya çalışarak Clara'nın yastığına koydu. Karısının beline sarıldı. Clara'nın ipekli geceliğin altındaki bedeni yumuşak, sıcacıktı. Soluk alırken karnının hafifçe inip kalkışını severdi Walter. Clara'yı kendine doğru çekti. Clara kollarından sıyrıldı. "Walter.."

"Sadece bir öpücük ver, Kits." Clara'yı, debelenmesine, alaca karanlıkta yüzünde beliren nefrete aldırmadan sıkıca tuttu.

Clara, Walter'ı itip yattığı yerden doğruldu. "Bana kalırsa sen gerçek bir seks manyağısın!" dedi öfkeyle.

Walter da doğrulmuştu. "Bugünlerde olsa olsa içi geçmiş bir menekşeye benzediğim söylenebilir. Manyak falan değilim, tek sorunum seni sevmek!"

"Senden iğreniyorum!" Clara, Walter'a arkasını dönüp başını yastığa koydu.

Walter fena halde sinirlenmişti; yataktan fırlayıp kendini dışarıya atmayı ya da salona inip geceyi orada geçirmeyi düşündü; ama salonda doğru dürüst uyuyamayacağını, ertesi sabah büsbütün beter kalkacağını düşünerek vazgeçti. *"Sinirlenme, uyumaya çalış,"* dedi kendi kendine. Yatağa uzandığında Clara'nın dudaklarını şıpırdatarak Jeff'i çağırdığını, uyku sersemi Jeff'in patilerinin döşemedeki tıkırtısını, Clara'nın yattığı taraftan yatağa sıçrayışını duydu.

Walter, battaniyeyi üzerinden atıp bir hamlede yataktan kalktı.

"Öf, Walter, saçmalama," dedi Clara.

"Tamam, sen keyfine bak." Öfkesini güçlükle gizleyerek dolaptan ipekli sabahlığını çıkardı, sabahlığı tekrar yerine koyup kapının arkasındaki askıdan el yordamıyla bornozunu aldı. "Köpekle aynı yatağı paylaşmak istemiyorum, hepsi bu."

"Ne saçma!"

Walter aşağıya indi. Alaca karanlıkta her taraf griye bürünmüş, bir düş gibi görünüyordu. Kanepeye oturdu. Clara sigara tablalarıyla boş bardakları kaldırmış, her şey yerli yerine konmuştu. Pencerenin önündeki glayöl dolu İtalyan vazosuna baktı. Clara'ya son doğum gününde bu vazoyla altın bir bilezik armağan etmişti. Pencereden sızan günün ilk ışıkları vazonun yeşil camından süzülerek çiçeklerin iç içe girmiş, zarif saplarını aydınlatıyordu. Olağanüstü güzellikte, soyut bir tabloya benziyordu saplar.

Ah, yaşamak ne hoş, diye düşündü.

4

Walter ertesi gün kendini yorgun ve keyifsiz hissediyordu. Hafif baş ağrısının nedeninin uykusuzluk mu, yoksa Clara'nın dırdırı mı olduğuna karar veremiyordu. Clara, onu salonda, yerde uyurken bulmuş, sarhoşluktan kanepeden düştüğünü bile fark etmediğini ileri sürerek söylenmeye başlamıştı. Öğleden önce, Marlborough Sokağı'nın çıkmaz ucunda, evin hemen yakınında başlayan koruda uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra eve dönüp biraz kestirmeye çalıştı; ama başaramadı.

Clara Jeff'i yıkamış, üst katın terasına çıkarıp güneşte fırçalamaya başlamıştı. Walter, yatak odasından çıkıp holün karşı tarafındaki çalışma odasına girdi. Burası evin kuzeye bakan cephesinde yer alan, yazın pencerenin önündeki sık ağaçların gölgesinin loş ve serin tuttuğu bir odaydı. İki duvardaki kitap raflarının dışında odada bir tek yazı masası ve eski bir halı vardı. Vaktiyle Walter'ın Pennsylvania'nın Bethlehem kentindeki baba evinin odasında serili olan halıydı bu. Clara, eski püskü, delik halıyı ortadan kaldırmak istemişti. Walter nasılsa diretip atılmamasını sağlamıştı: Burası onun odasıydı, halıyı elden çıkarmayacaktı.

Yazı masasının başına geçip, Bethlehem'deki kardeşi Cliff'ten

geçen hafta gelen mektubu tekrar okudu. Ufak boy, ucuz bloknot yapraklarına yazılmış uzun mektupta Cliff, yönettiği aile çiftliğiyle ilgili günlük sorunlardan, yumurta fiyatlarının artışından, ödül kazanan tavukların rekor yumurta sayılarından söz ediyordu. Hemen her satırda kardeşine özgü esprilerden biri bulunmasa pek sıkıcı bir mektup olurdu. Cliff, Bethlehem'in yerel gazetelerinden birinden kestiği kupürü eklemiş, –Walter bunu henüz okumamıştı– üzerine de "Clara'ya göster, bakalım gülümseyecek mi?" notunu iliştirmişti. *Sevgili Bayan Plainfield* adlı bir sütundu bu.

Sevgili Bayan Plainfield!
Karım, beni dünyada hiç kimsenin başaramayacağı ölçüde çileden çıkarıyor. Aslında bunun için özel bir çaba göstermiyor; ama her konuda öylesine bilgiçlik taslıyor ki, dayanmak mümkün değil. Örneğin futbol. Aklını futbola taktıysa, ülkenin bütün liglerinin puan durumunu, her takımın maç sonuçlarını herkesten iyi biliyor, bu durumda onunla futbol konusunda konuşmak hiç zevkli olmuyor tabii.
Şu sıralarda son numarası süs bitkileri. Haftalardır, harcadığı para bir yana, zamanını eve durmadan Philodendron dubia'lar, Philodendron monstera'lar taşımakla geçiriyor, bir de minik Philodendron hastatum bulmuş. Bana soracak olursanız bunların hepsi bildiğimiz devetabanı.
Topladığı süs bitkilerinin arasında kuşkusuz pek güzel bir de sarmaşık bulunuyor, ama 'sarmaşık' dediğim anda karım öfkeyle yerinden sıçrayıp 'Ficus pandurata!' diye bağırıyor bana. Kauçuk ağacı da öyle. Ona göre kauçuk değil. 'Ficus elastica'
Ne süs bitkilerine karşıyım ne de bunları yetiştirenlere, ama sıradan asma yaprağına 'Deacaena Warneckii' olmadığı için burun kıvıranlara sinir oluyorum; işte karım da bunlardan biri.
Bay Aspidistra

Walter gülümsedi. Clara herhalde bu yazıya pek gülmezdi. Cliff'in gazete kupürünü neden gönderdiğini anlamıştı. Clara'yla birlikte babasını ziyarete gittiklerinde Cliff onlara çiftliği gezdirmiş, bu arada traktörlerden birini 'Chad' adıyla takdim etmişti. Traktörün markasının kısaltılmış haliydi bu. Clara, bütün cid-

diyetiyle 'Chad'in ne demek olduğunu sormuş, traktörün burnunda 'Chadwick' yazdığını söylemişti. Cliff, o andan itibaren kılını bile kıpırdatmadan, çiftlikteki bütün aletlerin adlarını anlaşılmayacak ölçüde kısaltarak söylemeye başlamıştı. Clara durumu anlamamış, şaşkınlıkla bakakalmıştı. O günden beri Cliff'in aklından zoru olduğunu söyleyip duruyor, Walter'ı duruma el koyması gerektiğine inandırmaya çalışıyordu. Walter, kardeşinin çiftliği yönetip babalarına bakmasından son derece memnundu. Babasının isteğine uyup onun gibi din adamı olmak yerine kendini hukuka adadığı için adamcağızı düş kırıklığına uğratmıştı. Cliff, Walter'ın iki yaş küçüğüydü, öteden beri Walter kadar ciddi olmadığından babası onu, din adamı olmak şöyle dursun, kiliseye gitmeye bile zorlamamıştı. Bütün eş dost, Cliff'in üniversite öğrenimini yarım bıraktıktan sonra uzaklara gideceğini sanmış, oysa o dönüp çiftlikte çalışmaya karar vermişti.

Walter, mektubu masanın bir köşesine bırakıp deneme notlarını yazdığı bloknotu açtı. Bloknotu, her biri bir çift ya da bir grup arkadaşı konu alan on bir bölüme ayırmıştı. Sayfaların bir bölümüne incecik el yazısıyla tarih atarak notlar almış, birkaçına da zaman zaman aklına gelenleri çiziktirdiği ya da boş vakitlerinde bürodaki daktiloyla yazdığı kâğıtları kesip yapıştırmıştı. Bazılarında yazı taslakları bulunuyordu. Dick Jensen'le Willie Cross konusunda yazmaya başladığı taslağı açtı. Karşılıklı iki sütuna Dick'in karakter özellikleriyle Willie Cross'un kişiliğindeki bütünleyici öğeleri not etmişti.

Dick yumuşak başlı ve geçimi kolay biri, ama dış görünüşün altında idealist ve hırslı. Cross'a hayranlık duyuyor, oysa onu küçümsediğini iddia ediyor.

Cross bencil ve ukala, genellikle blöf yaparak başarıya ulaşıyor. Dick'in yeteneklerinden korktuğu için ortaya çıkmalarına fırsat vermiyor.

Dick'le Willie hakkında not defterine bir şeyler yazdığını hatırladı, defteri almak üzere yatak odasına gitti. Ceketlerinin ceplerinde başka not olup olmadığına baktı, gazeteden kestiği bir haberle, üstüne birkaç satır yazı yazılarak kapatılmış bir zarf bulup çalışma odasına götürdü. Dick hakkındaki notta şunlar yazılıydı: *D ve C'yle birlikte öğlen yemeği. D, C'nin başka bir avukatlık bü-*

rosuna dışarıdan iş yapma önerisini kesinlikle geri çevirdi.

Değerlendirilmesi gereken bir nottu bu. Cross, Walter'ın adını hatırlayamadığı bir hukuk bürosunun ortaklarındandı. Dick, bu öneriyi Walter'a anlatmıştı. Hiç de yabana atılır bir iş değildi. Walter, Dick'in uzun süre direnebileceğine inanmıyordu.

Kapı hafifçe vuruldu.

"Gelin, Claudia," dedi Walter.

Claudia elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tavuklu sandviçle bir şişe bira getirmişti.

"Ah, tam istediğim şey," dedi Walter, bira şişesini açarken.

"Acıkmış olabileceğinizi düşündüm, Bay Stackhouse. Bayan Stackhouse yemeğini yediğini söyledi. Perdeleri açmamı ister misiniz? Dışarısı günlük güneşlik."

"Teşekkür ederim, unutmuştum," dedi Walter. "Siz bugün de mi çalışıyorsunuz, Claudia? Dünkü partiden artan yemeklerle nasıl olsa idare ederdik."

"Bayan Stackhouse gelme demedi."

Claudia perdeleri açıp pencerenin yanına tuttururken Walter kadının uzun boylu, zayıf bedenine baktı. Eşi ender bulunan bir yardımcıydı Claudia, işini sevdiği için her şeyi kusursuz yapıyordu. Benedictli komşuların birçoğu Claudia'ya daha yüksek aylık önerip ayartmak istemişler; ama o, Clara'nın her konudaki aşırı titizliğine rağmen Stackhouselar'dan ayrılmamıştı. Huntington'da oturuyor, her sabah otobüsle saat tam yedide geliyordu. On birde Benedict'te çocuk bakmaya gider, altıda dönüp dokuza kadar çalışırdı. Huntington'da torunu Dean'le birlikte oturduğu için geceleri eve dönmesi gerekiyordu.

"Tatil gününüzü berbat ettik, kusura bakmayın," dedi Walter.

"Yok canım, neden öyle söylüyorsunuz, Bay Stackhouse? Hiç şikâyetçi değilim." Claudia, yazı masasının başında durmuş, Walter'ın sandviçini yemesini izliyordu. "Başka bir arzunuz var mıydı, Bay Stackhouse?"

Walter ayağa kalkıp elini cebine attı. "Evet, bununla Dean'e bir şey almanızı istiyorum," diyerek on dolar uzattı.

"On dolar, Bay Stackhouse! Dean'e on dolar çok gelir, ne alayım ki?" dedi sevinçten ağzı kulaklarına vararak.

"Düşünün bakalım, nasıl olsa aklınıza bir şey gelir," dedi Walter.

"Çok teşekkür ederim, sağolun Bay Stackhouse."

Claudia çıktıktan sonra Walter ikiye katlanmış gazete kupürünü açtı. Waldo Point'te gazeteden kestiği haberdi bu.

TARRYTOWN'DA BİR KADIN CESEDİ BULUNDU

Tarrytown, 14 Ağustos –Üçüncü bölge karakolu, Tarrytown'un bir mil güneyindeki ağaçlık bölgede bulunan kadın cesedinin, New Jersey eyaletinin Newark kentinde oturan 39 yaşındaki Bayan Helen P Kimmel'e ait olduğunu bugün açıkladı. Kadının boğazı sıkılarak ayrıca yüzüne ve bedenine vurulan sayısız bıçak darbesiyle öldürüldüğü, cesedin birkaç adım ötesinde bulunan para çantasına el sürülmediği bildirildi. Bayan Kimmel, kardeşi Bayan Rose Gaines'i ziyaret etmek üzere otobüsle Newark'tan Albany'ye gitmekteydi. Cardinal Otobüs Şirketi'nin şoförü John MacDonough ifadesinde, önceki gece saat on sularında yol kenarındaki bir kahvede verdiği on beş dakikalık moladan sonra Bayan Kimmel'in yokluğunu fark ettiğini, yolcunun valizinin otobüste bulunduğunu belirtti. Bayan Kimmel'in, mola sırasında yol kenarında yürürken öldürüldüğü tahmin ediliyor. Sorguya çekilen diğer yolcular, çığlık duymadıklarını söylediler.

Cinayet kurbanının eşi, 40 yaşındaki Newarklı kitapçı Bay Melchior J. Kimmel, bugün öğleden sonra Tarrytown'da cesedi teşhis etti. Polisin soruşturmaya başladığı bildirildi.

Katil herhalde delinin biri, diye düşündü Walter. Denemelerinde kullanabileceği bir haber değildi bu. Yine de kadın otobüsten fazla uzaklaşmadığı halde kimsenin bir şey görmemesi, duymaması garibine gitmişti. Kadının iyi tanıdığı biri mola yerinde onu beklemiş, konuşmak bahanesiyle öteye götürüp öldürmüş olamaz mıydı? Bir an duraksadıktan sonra çöp sepetine eğilip gazete kupürünü elinden bıraktı; kâğıt parçasının havada dalgalanarak sepetin yanına, halıya düştüğünü gördü. Sonra kaldırır atarım, dedi kendi kendine.

Kollarını yazı masasına kavuşturup başını yasladı. Birden uyku bastırmıştı.

5 Walter salı günü grip yüzünden yataktan çıkamadı. Clara, nesi olduğunu öğrenmek üzere doktor çağırmakta diretti, oysa Walter grip olduğundan emindi. Partideki konuklardan biri, Benedict'teki grip salgınından söz etmişti. Doktor Pietrich geldi, hastalığa grip teşhisi koydu, Walter'a antibiyotik ve başka bazı grip hapları verip bir süre yataktan çıkmamasını öğütledi. Clara birkaç dakikalığına yatak odasına gelip Walter'a gerekebilecek sigara, kibrit, kitap, bir bardak su ve kâğıt mendil gibi malzemeyi baş ucuna yerleştirdi.

Walter, karısının onu rahat ettirmek için yaptığı her hareketi zoraki bir görevmiş gibi yaptığını görüyor; yardımlarına, "Sağol sevgilim, teşekkür ederim" diyerek karşılık veriyordu. Aslında pek ender hastalanır, ama her seferinde Clara'nın yanında kendini son derece yabancı hissederdi. Clara'nın işe gittiğini duyduktan sonra rahatladı. Bütün gün bir telefon bile etmeyeceğini biliyordu; akşam eve geldiğinde de yukarı çıkıp Walter'a bakmadan önce herhalde salonda oturup gazetesini okuyacaktı.

O akşam Claudia'nın hazırladığı et suyunu içemedi. Boğazı ateş gibi yanıyor, canı sigara da istemiyordu. Aldığı ilaçların etkisiyle günü yarı uyur bir halde geçirmiş, uyanık olduğu zamanlar üzerine kara bir bulut gibi çöken sıkıntıdan kurtulamamıştı. Sevdiğine inandığı karısının akşam eve gelince elini alnına koyup ateşine bile bakmayacağını, nasıl olup da bu duruma düştüğünü düşünüyordu. Neden Dick'e biraz daha baskı yapıp şirketten yılbaşı yerine sonbaharda ayrılmalarını sağlayamamıştı? Parti akşamı Dick'le biraz konuşmuşlardı, gerçi ortam uygun sayılmazdı; ama Dick büroda bu konuyu açmaktan kaçınıyor, odaları Cross'un kendi elleriyle taktığı gizli mikrofonlarla doluymuş gibi işkilleniyordu. Belki tek başıma ayrılmam gerekecek, diye düşündü Walter; ama o hasta haliyle bile Dick'in ortaklığından vazgeçemeyeceğini biliyordu. Açmayı düşündükleri büro ancak iki kişinin çalışmasıyla ayakta durabilirdi, üstelik Dick'in iş hayatında başkalarında kolay bulunmayacak özellikleri vardı.

"Daha iyi misin? Ateşin kaç?" diye sordu Clara, akşam eve döndüğünde.

Claudia öğleden sonra derece koyduğu için ateşinin 39.4 olduğunu biliyordu Walter. "Fena değilim," dedi. "Kendimi daha iyi

hissediyorum."

"İyi." Clara her zamanki gibi çantasını özenle boşaltıp tuvalet masasının üzerine bir şeyler bıraktıktan sonra akşam yemeğini beklemek üzere aşağıya indi.

Walter gözlerini kapadı, salonda oturup radyo dinleyerek akşam gazetesini okuyan Clara'dan başka şeyler düşünmeye çalıştı. Bazı geceler uykuya dalmadan ya da sabahları uyanırken kendi kendine oynadığı oyuna başladı: Gözünün önünde açık bir gazete canlandırıyor, bakışlarıyla bir başlıktan ötekine hızla atlayıp haberlerin sadece ilk cümlelerini okuyordu. *Cebelitarık'ta bugün dışişleri bakanları falanla filanın da hazır bulunacağı bir toplantıda, Başkan bilmem kim tarafından yeni bir ikili anlaşma imzalanacak... Kocası için, "Hayatımı mahvetti! Çocuğumu kurtarmak istedim!" dedi... Eyalet emniyet müdürü Ronald W. Friggarty, dün dehşet verici bir olayı açıkladı. Mavi gözleri korkuyla açılmış sarışın, genç kadın, kocasının her akşam saat altıda eve gelip kendisini ve çocuğunu tavayla dövdüğünü anlattı... Uzmanlar, Güney Amerika'da iklimin giderek yumuşadığını ileri sürdüler. Bolivya'daki Achinche dağının sol yamacında rastlantı sonucu ufak bir meteorit bulunmasından sonra meteoroloji uzmanlarının yaptığı hesaplara göre önümüzdeki altı yüz yıl içinde çinçilyalar gelir vergisi bildirimlerini kendileri hazırlayabilecekler... Telefotoyla aldığımız resimde, cinayet sonucu hayatını kaybeden Sovyet bilgini Tomyatkin'in tabutu önünde saygı duruşu yapmak üzere sıra bekleyen binlerce Moskovalı görülüyor... Uluslararası Tekstil Fuarı, Köln'deki ünlü sergi sarayında bugün açılıyor...* Walter gülümsedi. Otobüs durağında öldürülen kadınla ilgili gazete kupürü gözünün önüne gelmişti. Haberi değil, kadını görür gibi oldu. Çalıların arasında yatıyor, yanağında gözünden dudaklarına kadar uzanan kanlı, açık bir yara görünüyordu. Güzel sayılmazdı; ama sevimli bir yüzü, dalgalı siyah saçları, iri yapılı, sıradan bir bedeni, katilin ilk saldırısında herhalde dehşetle açılmış güven dolu dudakları vardı. Bu tip bir kadın yabancılarla şuradan şuraya gitmezdi. Walter, kadının tanıdığı birinin yaklaşıp, *"Helen, seninle konuşmak istiyorum, gel..."* demiş olabileceğini hayal etti. Helen şaşkınlıkla bakakalmış olmalıydı: *"Nasıl geldin buraya?" "Önemli değil. Mutlaka konuşmamız gerekiyor, Helen. Bu olayı halletmeliyiz*

artık!" demiştir herhalde diye içinden geçirip,"*Kocası olabilir,*" diye düşündü Walter. Gazetede, kocasının cinayet saatinde nerede olduğu konusunda bir şey okuyup okumadığını hatırlamaya çalıştı, hatırlayamadı. Kim bilir, Helen ve Melchior Kimmel belki de gerçek bir cehennem hayatı yaşamışlardı. Newark'taki evlerinde kavga ettiklerini, sorunun çıkmaza girdiğini, kadının birkaç günlüğüne akrabalarından birini ziyarete gitmeye karar verdiğini gözünün önüne getirdi. Adam, karısını öldürmeye karar vermişse, arabayla peşine takılıp, mola yerinde otobüsten inmesini beklemiş olabilirdi. *"Seninle konuşmak istiyorum"* deyip karısını yol kenarındaki karanlık ağaç kümesine kadar götürmüştü...

Clara, perşembe akşamı odaya girip Walter'ın yatağının ayakucunda birkaç dakika oturdu. Mikrop almaktan korktuğu için geceleri Walter'ın çalışma odasındaki divanda yatıyordu. Üç gündür birbirimizi görmememiz yaramış, diye düşündü Walter, karısı son derece keyifliydi. Walter pek bir şey söylemedi; ancak Clara bunun farkında değildi, son günlerde bütün dikkatini eyaletin kuzey kıyılarındaki yeni bir satış işine toplamıştı. *"Ondan nefret ediyorum,"* dedi Walter kendi kendine. Son derece güçlü bir duyguydu bu. Nefret ettiğini düşünmek neredeyse hoşuna gitmeye başlamıştı.

Walter, birkaç saat sonra kapıdaki otomobil sesiyle yarı uykusundan uyandı. Merdivenlerde iki kişinin konuşmasını duydu, yabancı bir kadın sesi geldi kulağına.

Clara, Peter Slotnikoff'la Ellie adlı kızı Walter'ın odasına getirdi. Peter, önceden telefon edip geleceklerini haber vermediği için özür diledi. Ellie koca bir buket glayöl getirmişti.

"Henüz ölmedim," dedi Walter sıkılgan bir tavırla.

Konuklarına yer göstermek için çaresizlikle çevresine bakındı. Clara çekip gitmişti –konuklar habersiz geldikleri için karısının sinirlendiğinin farkındaydı Walter– ortalıkta vazoya benzer bir şey de görünmüyordu. Peter, holden bir vazo bulup banyodaki musluktan su doldurdu. Walter, arkasındaki yastıklara yaslanıp Ellie'nin glayölleri vazoya yerleştiren ellerine bakmaya başladı. Kızın elleri de yüzü gibi güçlü ve köşeliydi; ama çiçeklere dikkatli ve yumuşak hareketlerle dokunuyordu. Ellie'nin keman çaldığını hatırladı.

"İçki isteyen var mı?" diye sordu Walter. "Birer biraya ne der-

siniz? Pete, buzdolabında bira var. En iyisi, mutfağa inip istediğinizi alın, olur mu?"

İkisi de bira içmek istediler, Peter mutfağa yollandı.

Ellie, odanın öbür ucunda, Clara'nın tuvalet masasının önündeki pufa oturdu. Üzerine tüvit etekle kollarını kıvırdığı beyaz bir bluz, ayağına mokasen giymişti. "Ne zamandır burada oturuyorsunuz?" diye sordu.

"Üç yıl kadar oluyor," dedi Walter.

"Pek güzel bir ev. Köy yaşamına bayılırım."

"Köy mü?" diyerek güldü Walter.

"New York'tan sonra burası benim için köy sayılır."

"Ne yazık ki, otomobili olmayanların kolay kolay gelemeyeceği bir yerde oturuyoruz."

Ellie gülümseyince ela gözleri aydınlanıvermişti. "Bir bakıma avantaj sayılmaz mı?"

"Hayır. Dostlarımın sık sık gelmesini isterim. Arabanız olduğuna göre sizin de tekrar geleceğinizi umuyorum."

"Sağolun. Arabamı görmediniz henüz. Her tarafı dökülen, tentesi doğru dürüst kapanmayan bir model, ben de şakır şakır yağmur yağmadıkça üstü açık kullanıyorum, yağmur yağdığında tenteden içeri su giriyor. Eskiden ailemin arabasını kullanırdım, New York'a gelince bütün parasızlığıma rağmen mutlaka bir otomobil almam gerekti, ben de Boadicea'yı aldım. Arabama verdiğim ad bu."

"Nerelisiniz?"

"Taşralı. Corning'de doğdum. Son derece sıkıcı bir yerdir."

Walter, bir tren yolculuğu sırasında Corning'den geçtiğini hatırladı. Maden ocağı gibi her tarafı koyu gri bir yer olarak aklında kalmıştı. Ellie'nin orada yaşadığını gözünün önüne getiremiyordu.

Peter biraları getirip dikkatle bardaklara doldurdu.

"Sigara dumanı dokunuyor mu?" diye sordu Ellie. "İçmesem de olur."

"Kesinlikle dokunmaz," dedi Walter. "Keşke size eşlik edebilseydim."

Ellie sigarasını yaktı. "Ben grip olduğumda boğazım öylesine yanıyordu ki, sigara içmek şöyle dursun, soluk alırken canım acıdığı için doğru dürüst uyku bile uyuyamıyordum."

Walter gülümsedi. Hastalandığından beri kimseden bundan

güzel bir söz duymamıştı. "Büroda işler nasıl, Peter?" diye sordu.

"Parson ve Sullivan yüzünden Bay Jensen'in başı dertte," dedi Peter. "Bunlar iki temsilci. Biri zararsız; ama öteki –yaşça daha büyük olanı– bana kalırsa yalan söylüyor."

Walter, Peter'ın genç, dürüst yüzüne bakıp; iki üç yıla kalmadan dünyanın en büyük yalanını bile kılı kıpırdamadan dinleyecek, diye düşündü. "Olabilir," dedi Peter'a.

"Geleceğimizi önceden haber vermediğimiz için karın bize kızmamıştır umarım," dedi Peter.

"Yok canım." Walter, holde Clara'nın ayak seslerinin yaklaştığını, sonra tekrar uzaklaştığını duydu. Clara, akşam çamaşır dolaplarını düzenleyeceğini söylemişti, çıkan seslerden gerçekten dolapları yerleştirdiği anlaşılıyordu. Ellie'nin Clara hakkında ne düşündüğünü, Clara'nın Peter'a ve ona karşı takındığı aldırmaz tutumu nasıl karşıladığını merak etti. Masa lambasının aydınlattığı dairenin dışında oturan Ellie, gözlerini Walter'dan ayırmadan bakıyordu. Rahatsız olmamıştı Walter. Eleştiren gözlerle bakmıyor, diye düşündü, Clara'nın ya da başka kadınların bakışlarıyla onu didik didik etmelerine benzemiyordu bu. "İş bulabildiniz mi, Ellie?" diye sordu.

"Evet. Harridge'deki okulda buldum galiba. Gelecek hafta haber vereceklerini söylediler."

"Harridge mi? Long Island'da mı?"

"Evet, Lennert'te. Buradan biraz güneyde."

"Hiç uzak sayılmaz," dedi Walter.

"Doğru, ama henüz kesin değil. Aslında bana ihtiyaçları yok, ama kendime zorla yol açmaya çalışıyorum." Ellie gülümseyip birden ayağa kalktı. "Artık gitme zamanı geldi."

Walter, biraz daha oturmaları için diretti, ama konukları kararlarını değiştirmediler.

Ellie elini uzattı.

"Mikrop almaktan korkmuyor musunuz?"

"Hayır," diyerek güldü Ellie.

Walter, uzatılan eli tuttu. El sıkışı tam tahmin ettiği gibi çok sağlam, çabuk ve kararlıydı. Pırıl pırıl gözlerinde sevgi dolu bir ifade vardı. Acaba herkese bana baktığı gibi mi bakıyor, diye düşündü Walter.

"Umarım bir an önce iyileşirsiniz," dedi Ellie.

Konukları gidince oda bomboş kalıverdi. Aşağıda Clara'yla vedalaştıklarını, kapının önünde arabanın çalıştığını duydu, motor sesi giderek uzaklaşıp kayboldu.

Clara kapıda belirdi. "Demek Bayan Briess buralarda bir iş bulmuş, öyle mi?"

"Galiba. Kapıdan mı dinledin?"

"Hayır. Kendisine sordum. Az önce." Clara, çekmeceye birkaç banyo havlusu yerleştirdi. "Bu geri zekâlı Peter'la neden birlikte olduğunu merak ediyorum doğrusu."

"Ondan hoşlanıyor herhalde, bu kadar basit."

"Çevresindeki herhangi bir erkeği Peter'dan daha çok beğendiğinden eminim," dedi Clara, alaylı bir bakışla.

6

Walter cumartesi günü ayaklandı, pazar öğleyin Iretonlar'ın yemek davetine gittiler.

Güneşli, güzel bir gündü. Walter'la Clara Iretonlar'a vardıklarında yirmi kadar konuk bahçede kokteyllerini yudumlamaya başlamışlardı.

Clara, Ernestine McClintock'la McClintocklar'ın aile dostu ressam Greta Roda'nın bulunduğu bir grubun yanında durdu. Walter yoluna devam etti. Bill Ireton, portatif bar masasının çevresine toplanmış dostlarına fıkra anlatıyordu.

"Her zamanki eşek, hep yanlış kıza oynuyor," der demez patlayan kahkahalar Walter'ın kulaklarını ağrıttı. Gripten henüz kurtulduğu için ani gürültülerden yumruk yemiş gibi sarsılıyor, saçını bile tararken canı acıyordu.

Bill Ireton, buzlu içki bardağıyla serinlemiş, nemli elini Walter'a uzattı. "Gelebildiğine çok sevindim," dedi. "Daha iyi misin?"

"Atlattım," dedi Walter. "İlgine teşekkür ederim."

Betty yaklaşıp Walter'ın elini sıktı, hafta sonunu geçirmek üzere gelmiş konukları bir kadınla tanıştırmak üzere bahçenin öbür ucuna götürdü. Walter bundan sonra, içkinin etkisiyle keyiflenip yumuşak çimlerde yürümenin zevkine vararak tek başına do-

laşmaya başladı.

Bill Ireton, Walter'ın içkisini tazelemek üzere yaklaştı, peşinden gelmesini işaret etti. "Clara'nın nesi var?" diye sordu Bill, birlikte yürürlerken. "Az önce Betty'yi çiğ çiğ yiyecekti neredeyse."

Walter kaskatı kesildi. "Neden?"

"Bu parti yüzünden galiba. Clara içki istemedi, Betty *ona* bir Coca-Cola getirmeyi önerince Clara, başkalarının aksine, kendisinin eğlenmek için içki içmeye ihtiyacı olmadığını söyledi," dedi Bill, sesini inceltip Clara gibi tek kaşını kaldırarak. "Betty, Clara'nın buraya zoraki geldiğine inanıyor."

Walter, manzarayı gözünün önünde canlandırabiliyordu. "Üzgünüm, Bill. Bence fazla ciddiye almamak gerekir. Biliyorsun ya, bütün hafta boyunca yataktan çıkamadım, Clara'nın işleri de pek yorucuydu, o yüzden arada bir böyle tersleniyor işte."

Bill inanmamış görünüyordu. "Clara bize gelmek istemezse anlayışla karşılarız, dostum," dedi. "Ama seni aramızda görmekten her zaman memnun olduğumuzu unutma sakın!"

Walter sesini çıkarmadı. İstese, Bill'in Clara hakkındaki sözlerini hakaret sayabilirdi; ama Bill'in tepkisini çok iyi anladığı için bu tür bir yorum yapmaya hiç niyeti yoktu. Konuklara şöyle bir göz attı ve açık renk yazlık giyimli kadınlara bakarak bahçede dolaşmaya başladı. Birden gözlerinin Ellie'yi aradığını fark etti, ama onu burada görme olasılığı yoktu. Ellie Briess. Ellie Briess. En azından adını hatırlayabilmişti. Kişiliğine ne uygun bir ad, diye düşündü, basit; ama adi değil, hafif bir Alman havası var. İkinci içkisiyle iyice çakırkeyif olmaya başladığını hissediyordu. McClintocklar ve Greta Roda'yla aynı masada yemeğe oturdu. Nefis ızgara et dolu tepsilerden tabağını doldurdu, Iretonlar'ın hizmetçisiyle iki küçük kızlarının masalarda dolaştırdıkları kızarmış patatesten aldı. Yemekten sonra vedalaşmak üzere masadan kalkarken sendeledi, Bill'le Clara yetişip onu aralarına aldılar.

"Sarhoş değilim, birden kendimi çok yorgun hissettim," dedi Walter.

"Yataktan yeni kalktın sayılır, ahbap," dedi Bill. "Sarhoş olacak kadar içmedin ki!"

"Sen gerçek bir dostsun," diye karşılık verdi Walter.

Ama Clara öfkeden kuduruyordu. Arabayla eve dönerken Walter sesini çıkarmadan karısının yanında oturdu –Clara, onun araba kullanacak durumda olmadığında inat etmişti–. Clara, yol boyunca Walter'ın daha öğlen saatlerinde sarhoş olacak kadar aptal, kişiliksiz biri olduğunu söyleyerek onu azarlayıp durdu.

"İçkiler ortada duruyor, kimse senin delice içmene engel olmuyor diye kendini kaybediyorsun!"

Sadece iki kadehle sarhoş olmazdı Walter. Eve dönüp bir fincan kahve içtikten sonra içkinin etkisinden eser kalmamıştı, salondaki koltuğuna oturdu, pazar gazetesini okumaya başladı. Salonun öteki ucundaki kanepeye oturmuş, beyaz elbisesinin düğmelerini diken Clara ise durup durup yeniden söylenmeye başlıyordu.

"Sözde avukat olacaksın, aydın biri. Beynini alkole boğacağına, olumlu işlere kullanmak aklına gelmiyor mu? Birkaç kere daha bugün yaptığını yaparsan bütün dostlarımız bizi kara listeye alacaklar."

Walter, bu sözler üzerine başını gazetesinden kaldırdı. "Clara, *derdin ne* senin?" diye sordu sakin bir sesle. İçinden yukarı çıkıp çalışma odasına kapanmak geliyordu, ama Clara genellikle peşinden gelir ve bu sefer eleştiriye dayanamadığından yakınmaya başlardı.

"Sen bahçede yalpalarken Betty Ireton'a baktım. Yüzünden nefret akıyordu âdeta!"

"Betty'nin çakırkeyif bir konuğuna nefretle baktığını sanıyorsan aklından zorun var demektir."

"Sen farkına varmadın zaten. Sarhoştun!"

"Biraz da ben konuşabilir miyim?" diyerek ayağa kalktı Walter. "Birkaç saat önce kaşlarını çatıp Iretonlar'ın partisini de, konuklarını da sert bir dille eleştirdin, hem de ev sahibinin yanında yaptın bunu. Bizi kara listeye alacaklarsa sadece senin yüzünden alacaklar. Herkese, her şeye olumsuz bakıyorsun."

"Sen pek olumlusun da! Sevgi dolu, çevresine ışık saçan birisin!"

Walter pantolonunun cebinde yumruklarını sıkarak birkaç adım yürüdü, içinden Clara'ya tokat atmak geliyordu. "Bildiğim bir şey varsa, o da, Iretonlar'ın bugün seni ağırlamaktan pek memnun kalmadıkları, yalnız bugün değil, epeydir memnun değiller. Ta-

nıdıklarımızın birçoğu Iretonlar'ın bu düşüncesini paylaşıyor."

"Neden söz ediyorsun? Aklını mı kaçırdın? Senin gerçek bir ruh hastası olduğuna inanmaya başladım,Walter!"

"Sayayım istersen!" Walter sesini yükseltip Clara'ya biraz daha yaklaştı. "Örneğin Jon, onunla balığa gitmem seni çileden çıkarıyor. Sonra Chad, tek kusuru bir kere evimizde uyuyakalmak. Bir zamanlar Whitneyler vardı. Onlara ne oldu acaba? Durup dururken kayıplara karıştılar. Ne garip, değil mi? Onlardan önce Howard Graz. Bir hafta sonu evimize davet edelim dedik, adamı dünyaya geldiğine pişman ettin!"

"Hepsini evrak numarasıyla kayda geçmişsin! Bu iddianameyi hazırlaman oldukça uzun sürmüştür herhalde."

"Geceleri yapacak başka işim yok ki," dedi Walter çabucak.

"Gördün mü, yine konuya döndük işte. Beş dakikalığına bile aklından çıkaramıyorsun, değil mi?"

"İstersen tümüyle unuturum. İşine gelir mi? Benden bağımsız olursun. Bütün zamanını beni dostlarımdan uzaklaştırmaya harcarsın."

Clara dikişine devam etti. "Anlaşılan, dostların benden çok daha önemli."

Walter'ın boğazı kurumuştu, hafifçe öksürdü. "Demek istediğim şu, olumsuz tutumu yüzünden beni bu dünyadaki bütün canlılara yabancılaştıran birinin eşi olamam!"

"Ah, nasıl da hemen kendini düşünüyorsun!"

"Clara, senden ayrılmak istiyorum."

Clara elindeki işten başını kaldırdı, bu defa şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Yüzünde, Walter'ın tek başına ya da Clara'yla birlikte arkadaşlarından biriyle buluşmalarını önerdiği zamanlar takındığı ifade vardı. "Ciddi olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sanmadığını biliyorum, ama çok ciddiyim. Artık durum geçen seferki gibi değil, aramızın düzeleceğine inanmıyorum, zaten düzelmediği de belli."

Clara hayretten donakalmıştı, acaba geçen defa olanları mı hatırladı, diye düşündü Walter. O gün de şimdi bulundukları noktaya gelmişler, Clara, yukarı çıkıp Veronal yutmakla tehdit etmişti Walter'ı. Walter birer martini hazırlamış, aklını başına toplaması için Clara'yı da içmeye zorlamıştı. Clara o gün de kanepede otu-

ruyordu. Walter yanına oturmuş, Clara sinir krizi geçirmiş, ağlayarak Walter'ın boynuna sarılıp onu taparcasına sevdiğini söylemiş ve akşam, Walter'ın tahmin ettiğinden çok farklı bir biçimde sona ermişti.

"Seni sevmem, bedensel olarak sevmem yeterli değil; düşüncelerimde senden nefret ediyorum," dedi Walter sakin bir sesle. Cesaret bulamadığından değil, Clara açısından korkunç bir sonuca yol açacağından çekindiği için günlerce, gecelerce söylemek isteyip de söyleyemeden içine attıklarını sayıp dökmüştü işte. Clara'ya, az önce öldürücü darbeyi vurduğu, son nefesini vermeden can çekişmekte olan bir canlı gözüyle bakıyordu; çünkü karısının yüzünden söylediklerine yavaş yavaş inanmaya başladığını anlamıştı.

"Belki değişebilirim," dedi Clara. Sesi titriyor, gözyaşlarını güçlükle bastırıyordu. "Tedaviye giderim..."

"Bir şeyin değişeceğine inanmıyorum, Clara." Karısının psikologlara hiç değer vermediğini biliyordu. Oldum olası tedaviye gitmesini önermiş, oysa Clara oralı olmamıştı.

Clara, yaşlarla dolu gözlerini Walter'dan ayırmıyordu. Walter karısının öfkeden kendini kaybedip çığlık çığlığa bağırdığı anlardakinden daha güçlü bir kriz geçirmekte olduğunu düşündü. Jeff, kavgalarını duyup odaya gelmiş, Clara'nın çevresinde kuyruk sallayarak dolaşıyor, durmadan elini yalıyordu; ama Clara onu fark ettiğini belirten en ufak bir belirti bile göstermemişti.

"O kız yüzünden, değil mi?" diye sordu Clara birden.

"Ne?"

"Numara yapma, her şeyin farkındayım. Neden itiraf etmiyorsun? Onun yüzünden benden boşanacaksın. Pişmiş kelle gibi sırıtarak aklını başından aldı senin!"

Walter alnını kırıştırdı. "*Hangi* kız?"

"Ellie Briess!"

"Ellie Briess mi?" diye fısıldadı Walter şaşkınlıkla. "Aman Tanrım, Clara, sen kendinde değilsin!"

"Demek inkâr ediyorsun, öyle mi!" diye sordu Clara.

"Ortada inkâr edecek bir şey yok ki!"

"Haklıyım, değil mi? Söylesene! Bir kerecik olsun doğru söyle!"

Walter'ın sırtından buz gibi terler boşandı. Beyni uğulduyor, karşılaştığı bu beklenmedik durumla, akli dengesini kaybetmiş biriyle başa çıkmaya çalışıyordu. "Clara, o kızı topu topu iki kez gördüm. Bizimle kesinlikle ilgisi yok."

"Sana inanmıyorum. Gizlice görmüşsündür; saat altı buçukta eve gelmediğin akşamlar onunla buluşuyordun."

"Hangi akşamlar? Geçen pazartesi mi? Onunla tanıştığımdan beri ilk kez geçen pazartesi işe gittim."

"Ya pazar?"

Walter yutkundu. Ellie'yle tanıştıktan bir gün sonra, pazar sabahı uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. "İşin içine hayal karıştırmadan buna bir son versek iyi olmaz mı?"

Clara'nın dudakları titriyordu. "Bana bir şans daha tanımayacak mısın?"

"Hayır."

"O halde bu gece Veronal alacağım," dedi Clara, sesi birden sakinleşmişti.

"Hayır, almayacaksın." Walter bara yöneldi, bir kadeh konyak doldurup Clara'ya uzattı.

Clara, eli titreyerek kadehi aldı, ne olduğuna bile bakmadan bir dikişte bitirdi. "Geçen sefer almadım diye şimdi de numara yaptığımı sanıyorsun, değil mi? Ama bu defa yapacağım!"

"Buna tehdit denir, sevgilim."

" 'Sevgilim' deme, beni adam yerine koymuyorsun." Clara ayağa kalktı. "Beni yalnız bırak. Tek başıma kalmak istiyorum!"

Walter yine paniğe kapıldı. Clara'nın kahverengi gözleri iyice açılmış, bakışları taş kesilmişti, bedeni sara krizi geçirircesine kasılıyor, ayakta kıpırdamadan dengesini bulmaya çalışıyordu. "Tek başına ne yapacaksın?" diye sordu Walter.

"Kendimi öldüreceğim!"

Walter yatak odasına çıkıp, Clara'nın tuvalet masasında olduğunu tahmin ettiği uyku ilacını aramak üzere kapıya yönelirken durup Clara'ya baktı.

"Nereye koyduğumu bilmiyorsun. Sakladım."

"Clara, olayı melodram haline getirmeyelim."

"Öyleyse beni yalnız bırak!"

"Nasıl istersen."

Walter, hızlı adımlarla çalışma odasına çıkıp kapıyı kapadı, bir sigara yaktı, volta atmaya başladı. Clara'nın uyku ilacı alacağına inanmıyordu. Hem tehdit etmek için hem de tek başına kalmak korkusundan söylemişti herhalde. Çok geçmeden unuturdu. Sabaha kalmaz, yine eskisi gibi sert, acımasız, bilgiç Clara olup çıkardı. Walter hayatı boyunca bir tehdit yüzünden ona zincirlenip dadılık mı edecekti? Kapıyı açıp koşarak merdivenlerden indi.

Clara salonda değildi. Walter birkaç kere seslendikten sonra tekrar yukarı çıktı. Yatak odasında buldu onu. Clara ani bir hareketle kapıya döndü, elindeki beyaz elbiseye bir şey gizliyordu sanki, belki de elbiseyi göğsüne bastırmış, Walter'ın odadan çıkmasını bekliyordu. Çok geçmeden elbiseyi silkeleyip askıya geçirdiğinde karısının elinde başka bir şey gizlemediğini fark etti Walter. Clara askıyı dolaba götürürken Walter, camın önünde yarı dolu bir konyak kadehi gördü. Bir an, gözlerine inanamadan kadehe bakakaldı.

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye sordu Clara. "Dışarı çıkıp uzun bir yürüyüş yapsana!"

Jeff, odaki turunu tamamlayıp oturmuş, haydi, gitsene der gibi gözlerini Walter'a dikmişti.

"Pekâlâ, yapayım," dedi Walter. Dışarı çıkıp yatak odasının kapısını gürültüyle kapadı. Tekrar çalışma odasına girdi. Clara'ya göz kulak olmak için değil, canı yürüyüş yapmak istemediğinden evde kaldığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Arkasında kapının açıldığını duyunca irkildi.

"Keyfin yerine gelsin diye, yarından sonra Ellie Briess'e istediğin kadar zaman ayırabileceğini hatırlatayım dedim!"

Walter, elinde tuttuğu kristal mektup ağırlığını neredeyse Clara'nın kafasına fırlatacakken kendini tuttu, olanca gücüyle masaya indirip Clara'nın yanından geçerek odadan çıktı. Hayatında hiç bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu, ama yine de kendini tarafsız bir gözle görebilecek durumdaydı; öfkeden kuduran bir adam valizine birkaç gömlekle bir pantolon, diş fırçası, tuvalet malzemesi yerleştiriyor, biraz düşündükten sonra ertesi sabah gerekecek evrak çantasını da koyuyordu. Valizi kapattı.

Holde Clara'nın yanından geçerken, "Bu akşam ev senin," diye bağırdı.

Arabasına bindi. Ne yapacağına karar verene kadar North İsland otoyoluna çıkmıştı bile. New York'a mı gitmeliydi? Jon'u ziyaret edebilirdi, ama derdini Jon'a açmak istemiyordu. İlk çıkışta otoyoldan ayrılıp adını bile bilmediği küçük bir kasabaya ulaştı. Aralıksız film gösteren bir sinemanın yakınlarında arabayı park edip içeri girdi. Balkonda bir yere oturdu, sigarasını yakıp ekrana bakmaya başladı. İçeri girdiği sırada başlayan çizgi filme tekrar sıra gelene kadar burada oturmaya zorlayacaktı kendini. İlk filmin sonuna doğru, Clara gerçekten ilaç *aldıysa*, midesini yıkamak için artık çok geç, diye düşündü. Yine paniğe kapılmıştı.

Yerinden kalkıp dışarı çıktı.

7

Komodinin üstünde yeşilimsi, boş bir ilaç şişesiyle dibinde az su kalmış bir bardak duruyordu.

"*Clara!*" Walter, karısını omuzlarından tutup sarstı.

Clara tepki göstermedi, ağzı açık yatıyordu. Walter Clara'nın bileğine yapıştı. Nabzı atıyordu, üstelik, düzenli, güçlü ve normal bir tempoda atıyordu. Banyoda soğuk suyla ıslattığı havluyu getirip Clara'nın yüzünü sildi. Bir değişiklik olmayınca tokat attı.

"Clara! Uyan!"

Yatakta doğrultup oturtmaya çalıştı, ama Clara'nın bedeni pelte gibiydi. Bu durumda ağzına kahve akıtmaya çalışmak da para etmeyecek, diye düşündü. Clara'nın dili dışarı sarkmıştı. Walter telefona koştu.

Dr. Pietrich'i evde bulamadı, hizmetçisinden başka bir doktorun telefon numarasını aldı. İkinci doktor, on beş dakikaya kadar geleceğini söyledi.

Aradan yirmi beş dakika geçti. Walter, karısının her an son nefesini vereceğinden korkuyor; ama Clara soluk almaya devam ediyordu. Doktor gelir gelmez Clara'nın midesini yıkama işlemine başladı. Walter, doktorun hortumun ucundaki huniye sıcak su doldurmasına yardım etti, Clara'dan hafif kanlı mide salgısıyla karışık sudan başka bir şey çıkmıyordu. Doktor Clara'ya iki iğne yaptı, yeniden midesini yıkadı. Walter, karısının yarı açık gözlerinde, sar-

kık, garip bir biçimde açılmış dudaklarında bir yaşam belirtisi yakalamaya çalışıyordu. Hiçbir değişiklik göremedi.

"Yaşayacak mı dersiniz?" diye sordu.

"Ne bileyim?" diye aksilendi doktor. "Uyanmıyor. Hastaneye kaldırılması gerekli."

Walter doktordan hiç hoşlanmamıştı.

Az sonra karısını kucaklayıp merdivenlerden aşağıya indirerek arabaya götürdü.

Bazı doktorlar, intihar olaylarına karışmayı son derece can sıkıcı buluyor, diye düşünüyordu. Onlara göre bir suçlu varsa, o da otomatikman kocaydı sanki.

"Kalbiyle ilgili herhangi bir sorunu var mıydı?" diye sordu hastanedeki doktor.

"Hayır," dedi Walter. "Atlatacak mı acaba?"

Doktor, belirsiz bir biçimde kaşlarını kaldırıp elindeki bloknota bir şeyler yazmaya devam etti. "Kalbine bağlı." Birlikte Clara'nın odasına doğru ilerlediler.

Clara oksijen çadırında yatıyordu. Hastabakıcı, bir iğne daha yapmak için Clara'nın kolunu alkollü pamukla silmekteydi. Walter, koca iğnenin Clara'nın damarına dört-beş santim derinliğe kadar girdiğini görüp irkildi. Clara tepki göstermemişti.

"Ya uyuyarak ilacın etkisini atlatacak ya da uyanmayacak," dedi doktor.

Walter eğilip dikkatle Clara'nın yüzünü inceledi. Cansız dudakları çarpılıp sarkmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Bu yüzde, Walter'ın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Ölümün yüzü, dedi Walter kendi kendine. Clara'nın yaşamak istemediğine inanıyordu artık. Çaresizlik içinde, normal insanların bilinçaltının böyle bir durumda yaşama gücü verdiğini, oysa Clara'nın bilinçaltının onu ölüme doğru sürüklediğini düşündü.

Gece saat ikiye kadar Clara'nın durumunda değişiklik olmayınca Walter eve döndü. Arada bir hastaneye telefon ediyor, her seferinde "Durumu aynı" haberini alıyordu. Sabah altıya doğru bir fincan kahveyle bir konyak içip hastaneye gitmek üzere yola çıktı. Saat yedide Claudia gelecekti, ona ne diyeceğini bilemediği için karşılaşmak istemiyordu.

Clara, bir gün önceki gibi yatıyordu. Göz kapaklarının biraz şiş-

miş olduğunu fark etti Walter. Şiş gözleri ve anlamsız dudaklarıyla korkunç bir cenine benziyordu. Doktor, tansiyonunun biraz düştüğünü, bunun iyiye işaret olmadığını; ancak kalbinin dayandığını söyledi.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Walter.

"Bu sorunuza karşılık veremeyeceğim," dedi doktor. "Öldürücü dozda uyku ilacı almış, hastaneye getirmeseydiniz hiç şansı yoktu. Durumu önümüzdeki kırk sekiz saat içinde belli olacak."

"Kırk sekiz saat!"

"Koma daha da uzun sürebilir, sürerse bir daha uyanacağını sanmıyorum."

Walter saat dokuza doğru New York'a döndü. Bir akşam önce hazırladığı valiz hâlâ arabanın bagajında duruyordu. Ofise gitmeden önce valizden evrak çantasını aldı. Sanki bu valizi otele gitmek için değil; Clara'yı evde yalnız bırakmak, tek başına istediği gibi canına kıymasını sağlamak için toplamıştı. Clara'nın uyku ilacı alacağını pekâlâ biliyordu. Karısı daha önceki kavgalarında da ilaç alacağını söyleyip almadığı için bu sefer de gerçekten canına kıyacağına ihtimal vermediğini kendi kendine telkin edebilirdi; ama bu sefer durum değişikti ve Walter bunun farkındaydı. Eğer ölürse onu bir bakıma ben öldürmüş sayılırım, demek ki onun ölmesini istiyordum, diye düşündü.

Öğlen yemeğine çıkmaktan vazgeçti, Dick'in Parson ve Sullivan görüşmesiyle ilgili notlarını okumaya başladı. Durmadan aynı bölümü okuyor, okuduğunu anlayamamasının nedeninin karmakarışık olan aklı mı, yoksa yazıdaki eksiklikler mi olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Birden telefona uzanıp Jon'un numarasını çevirdi. Ofisine gidip hemen kendisiyle görüşmek istediğini söyledi.

"Clara'yla mı ilgili?" diye sordu Jon.

"Evet." Walter, düşüncelerinin sesinden anlaşılacağını tahmin etmemişti; ama onu bu duruma ancak Clara getirebilirdi, Jon da bunun farkındaydı.

Jon, bürosunda Walter'a viski ikram etti, Walter kabul etmedi.

"Clara hastanede yatıyor, komada. Belki de ölecek," dedi Walter. "Dün gece evde ne kadar uyku ilacı varsa hepsini almış. Otuza yakın hap yutmuş." Jon'a bir gece önce olanları, Clara'ya boşanmayı önerdiğini, onun intihar edeceğini söylemesi üzerine

evden çıktığını ayrıntılarıyla anlattı.

"Boşanma konusunu ilk kez mi konuştunuz?" diye sordu Jon.

"Hayır." Walter, birkaç ay önce Jon'a boşanmak istediğinden söz etmiş, ancak bunu Clara'ya bildirdiğini söylememişti. "İlk seferinde de intihar etmekle gözümü korkutmaya çalışmıştı, bu yüzden dünkü tehditlerine inanmadım."

"Bu yüzden mi barışmıştınız o zaman, kendini öldürmesinden korktuğun için mi?"

"Galiba," dedi Walter. "Bir nedeni de buydu."

"Biliyorum." Jon yerinden kalkıp camdan dışarı baktı. "Sonunda belli bir noktaya geldin demek; dün geceki gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belli bir noktaya gelip, 'Ne hali varsa görsün, isterse intihar etsin, artık canıma yetti!' dedin."

Walter, gözlerini Jon'un masasında duran pirinç kalemliğe dikti. Derginin kuruluşunun birinci yıldönümünde Jon'a bu kalemliği armağan etmişti. "Evet, aynen öyle." Ellerini yüzüne kapadı. "Cinayet gibi bir şey, değil mi?"

"Ayrıntıları bilen hiç kimse buna cinayet diyemez, bilmeyenlere de anlatmak zorunda değilsin. Kimseye bir şey söyleme, dün gece evden gittiğini de düşünüp durma artık."

"Olur," dedi Walter.

"Clara komadan çıkar herhalde. Sağlam yapılıdır, bilirsin."

Walter arkadaşına baktı, Jon gülümsüyordu. Walter da hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Birden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Asıl sorun, Clara kendine geldikten sonra başlayacak. Hâlâ boşanmak istiyor musun?"

Walter, Clara'nın iyileştiğini gözünün önüne getirmek için kendini zorladı. Yüreği hem vicdan azabı, hem de sınırsız bir acıma duygusuyla doluydu. "Evet," dedi.

"Boşan öyleyse. Bunun çeşitli yolları var. Gerekirse Reno'ya gidersin. O küçük Medusa'nın seni parmağında oynatmasına izin verme artık."

Walter birden içinde bir öfke hissetti. Jon'u düşündü o anda, karısı o Brinton denen tiple Jon'u aldatırken onun da karısına olan aşkından ötürü nasıl çaresiz kaldığını hatırladı. İki ay boyunca ne-

redeyse her akşam Jon'la birlikte oturup dert dinlemiş, sonunda Jon kendini toplayıp boşanmayı başarmıştı. "Tamam," dedi Walter.

Akşam eve dönerken hastaneye uğradı. Clara'nın tırnakları morarmıştı. Yüzü biraz daha şişmiş gibiydi; ama doktoru, iyi dayandığını söylüyordu. Walter bu sözlere inanmadı. Clara'nın ölmek üzere olduğunu hissediyordu.

Yıkanıp tıraş olduktan sonra bir şeyler yemek niyetiyle eve gitti. Banyo yaparken ömründe ilk kez küvette uyuyakaldı. Claudia kapıyı vurup yemeğin hazır olduğunu söyleyince kendine geldi.

"Biraz dinlenmelisiniz, Bay Stackhouse, kendinize dikkat etmezseniz yeniden yatağa düşersiniz," dedi Claudia.

Walter ona, Clara'nın ağır bir soğuk algınlığıyla hastaneye kaldırıldığını söylemişti.

Yemekteyken telefon çaldı. Hastaneden aradıklarını düşünerek yerinden fırladı Walter.

"Alo? Bay Stackhouse? Ben Ellie Briess. Nasıl oldunuz? Gribi atlattınız mı?"

"Ah; evet, sağolun."

"Karınız soğan sever mi?"

"Soğan mı?"

"Lale soğanı. İki düzine lale soğanım var. Az önce Harridge'in müfettişlerinden biriyle yemekteydim, o verdi; ama benim dikecek yerim yok. Pek özel bir cinsmiş. Belki sizin işinize yarar diye düşündüm."

"Bizi hatırladığınız için teşekkür ederim."

"Önümüzdeki yirmi dakika içinde evdeyseniz, dönüşte kapıdan uğrayıp bırakabilirim."

"Olur," dedi Walter şaşkınlıkla.

Telefonu kapayıp masaya dönerken garip bir duyguya kapıldı. Karısının Ellie'yle ilgili suçlamalarını hatırlamıştı. Clara'nın hareketsiz, sarkık dudaklarının kıpırdamaya başlayıp aynı sözleri tekrarladığını görür gibi oldu. Ölmekte olan birinin kehanetiydi sanki bu.

Birkaç dakika sonra Ellie Briess, elinde bir kutuyla kapıda belirdi. "İşte soğanlar," dedi. "İşiniz varsa içeri girmeyeyim."

"Hayır, yok, buyurun." Walter kapıyı ardına kadar açtı. "Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim?"

"İyi olur, teşekkürler." Ellie Briess çantasından katlanmış bir kâğıt çıkarıp sehpanın üstüne bıraktı. "Soğanların nasıl dikileceği burada yazılı."

Walter kıza baktı. Birkaç gün öncesine oranla daha olgun, daha bilge bir hali olduğunu düşünürken şık, siyah bir elbiseyle topuklu, süet ayakkabı giymiş olduğunu, bu giyimiyle zarif, uzun boylu göründüğünü fark etti. "Harridge işi oldu mu?" diye sordu.

"Evet. Bugün oldu. Az önce birlikte yemek yediğim kişi gelecekteki patronumdu."

"Umarım iyi bir adamdır."

"Adam değil, kadın. Sevimli bir insan. Bu soğanları zorla verdi."

"Yeni işinizi kutlarım."

"Teşekkürler," dedi Ellie, sevimli gülümsemesiyle. "Bu okuldaki görevimi seveceğime inanıyorum."

Mutlu görünüyor, gözlerinin içi gülüyordu. Walter, kıza bakmak istedi; ama gözlerini yerden ayıramadı.

Claudia, bir tepsi içinde kahveyle Walter için özel olarak yaptığı portakallı keki getirdi.

"Bayan Briess'i partide tanımıştınız, değil mi, Claudia? Ellie, sizi Claudia'yla tanıştırayım."

Selamlaştılar. Walter, Claudia'nın tanıştırıldığına pek sevindiğini fark etti. Claudia'yı konuklarına her zaman tanıştırmazdı. Clara sevmezdi böyle şeyleri.

"Eşiniz evde yok mu?" diye sordu Ellie.

"Yok." Walter özenle kahve servisi yaptı. Claudia, Clara evde olduğu zamanlar pişirdiği kahvenin ayarını değiştirmiş, daha koyu, daha lezzetli bir kahve yapmıştı.

Walter, konyak şişesiyle iki kadeh getirdi. Yerine oturduğunda, kıza söyleyecek hiçbir şeyi olmadığının bilincine varınca keyfi kaçtı. Ona inanılmaz bir cinsel istek duyduğunun farkındaydı, düşüncelerinden âdeta utanıyordu. Yoksa cinsellik değil miydi bu? Başını onun kucağına, siyah elbisenin altında hatları iyice ortaya çıkan kalçasına yaslamak istiyordu.

"Karınız çok çalışıyor, değil mi?" diye sordu Ellie.

"Evet. İnsan çalışacaksa tam çalışmalı, yoksa boş oturmalı, der." Ellie'ye baktı. Kızın gözlerindeki sıcacık pırıltı hâlâ yerli ye-

rinde duruyordu, saç biçimi ya da giysileri gibi değişmemişti. Walter biraz duraladı. "Şu sıralarda biraz rahatsız. Aslında biraz değil, oldukça ağır bir gribe yakalandı. Hastanede yatıyor."

"Ya, çok üzüldüm," dedi Ellie.

Walter, neredeyse kendini kaybedeceğini hissediyor, ama kendini kaybedince neler olacağını bir türlü tasavvur edemiyordu. Düşüp bayılacak mıydı, Ellie'yi kollarına mı alacaktı, yoksa bir daha dönmemecesine evden kaçıp gidecek miydi? "Biraz müzik dinlemek ister miydiniz?" diye sordu.

"Hayır, sağolun. Siz istemezdiniz herhalde." Ellie, kanepenin ucunda oturuyordu. "İçkimi bitirip kalkayım."

Ellie'nin çantasıyla eldivenlerini alışını, son bir nefes çektiği sigarasını tablaya bastırışını çaresizlikle izledi, Walter. Birlikte kapıya yürüdüler.

"Nefis kahveye teşekkürler," dedi Ellie.

"Umarım yakında yine gelirsiniz. Nerede oturuyorsunuz?" Ona nasıl ulaşacağını öğrenmek istiyordu.

"New York'ta," diye karşılık verdi Ellie.

Walter'ın yüreği, sanki kız telefon numarasını verip aramasını istemiş gibi hop ediverdi birden, oysa New York'ta oturduğunu zaten biliyordu. "Her gün New York'tan okula gelip dönecek misiniz?"

"Evet, galiba öyle olacak." Ellie çekingen bir tavırla gülümsedi. "Karınıza tarafımdan geçmiş olsun deyin. İyi geceler."

"İyi geceler." Walter, motor sesi iyice uzaklaşıp kaybolana kadar açık kapıda bekledi.

Az sonra hastaneye gitti, geceyi koridordaki tahta sırada oturup kitap okuyarak, ara sıra da uyuklayarak geçirdi.

Salı günü öğleden sonra hastaneden büroya telefon ettiler. Hemşire, her zamanki monoton sesinde hafif bir sevinç belirtisiyle, "Bayan Stackhouse on beş dakika önce komadan çıktı," dedi.

"İyileşecek mi?"

"Evet, sağlığına kavuşacak."

Walter başka soru sormadan telefonu kapadı. Sevincinden tavana sıçramak, Dick'e koşup haberi yetiştirmek istiyordu; ama Dick'e Clara'nın grip olduğunu söylemişti. Birinin gribi atlatması o kadar da olağanüstü bir haber sayılmazdı. Kendini zorlayıp önündeki işi bitirmeye çabaladı. Cehennemin eşiğinden dönmüş bir gü-

nahkârın şükran borcu olarak kurtarıcısına ufak bir fidye vermesi gibi sabırla, alçakgönüllülükle çalışmaya gayret ediyordu.

Hastaneye gittiğinde hemşire Clara'nın uyuduğunu söyledi, ama yine de yanına girmesine izin verdi. Clara'nın ağzı kapanmış, dudakları eski halini almıştı. Doktor, Clara'nın bir iki güne kalmadan eve gidebileceğini, ancak uzunca bir süre dinlenmesi gerekeceğini söyledi.

"Sizinle biraz görüşmek istiyordum," dedi doktor. "Odama kadar gelir misiniz?"

Walter doktoru izledi. Ne söyleyeceğini tahmin ediyordu.

"Eşinizin bir süre psikiyatrik tedavi görmesi gerekecek. Yüksek dozda ilaç almak bir tür ruh hastalığı belirtisidir. Ayrıca eyaletimizin yasalarına göre intihar suç sayılır. Özel hastaneye kaldırılacak kadar şanslı olmasaydı, yasalarla başı daha da büyük derde girecekti."

"Daha da büyük dert mi?"

"Durumu resmi makamlara bildirmek zorundaydık tabii. Ayrıca kendisinin özel doktoru olduğum için bir ölçüde sorumluluk taşıyorum. Hastaneden çıkar çıkmaz bir psikiyatriste başvurmasını istiyorum."

"Biraz zor olacak. Ruh doktorlarından pek hoşlanmaz."

"Hoşlanıp hoşlanmaması hiç önemli değil."

"Anlıyorum," dedi Walter.

Görüşme bitmişti. Walter, Jon'a telefon edip son gelişmeleri anlattı.

Gece saat on sularında, yatağın yanında otururken Clara'nın kıpırdadığını fark etti. Üzerine doğru eğildi. O gece evden gittiği için Clara'nın öfkesini belli edeceğini sanıyordu, oysa Clara herhangi bir kırgınlık belirtisi göstermeden hafifçe gülümseyince onu tanıyacak kadar ayılmadığını tahmin etti.

"Walter." Clara'nın eli Walter'a doğru kaydı.

Walter, Clara'nın elini avucuna aldı, yatağın kenarına oturup yüzünü karısının göğsünü örten çarşafa yasladı. Sıcak, canlı bedenini hissedebiliyordu. Onu her zamankinden daha çok sevdiğini düşündü.

"Walter, beni asla bırakma, asla bırakma," diye fısıldadı Clara çabucak. "Asla, asla bırakma."

"Olur sevgilim," dedi Walter içtenlikle.

Clara, perşembe günü taburcu oldu. Otomobil yolculuğundan yorulmuştu, yürüyecek gücü kalmadığı için Walter karısını kucaklayıp arabadan eve götürdü.

"Yeni gelini eşikten içeri taşımak gibi değil mi?" dedi Clara yumuşacık bir sesle, kapıdan içeri girerken.

"Evet." Walter. Daha önce hiç yapmamıştı bunu. Yeni evlendiklerinde Clara bu tür gelenekleri aşırı duygusal bulduğundan içeri kucakta taşınmak istememişti.

Claudia, yatak odasını bahçeden topladığı çiçeklerle donatmış, Walter dışarıdan da çiçek almıştı. Yeni yıkanmış Jeff, Clara'yı elini yalayıp havlayarak selamladı; ama Walter'ın tahmin ettiği kadar taşkınlık göstermedi.

"Jeff'le aran nasıldı?" diye sordu Clara.

"Pek güzel geçindik. Biraz oturmak mı istersin, yoksa hemen yatmak mı?"

"İkisini de," dedi Clara, hafifçe gülerek.

Walter, dolaptan Clara'nın sabahlığını aldı, karısının yanık tenli, çorapsız ayaklarından ayakkabılarını çıkardı, elbisesini askıya astı. Ardından Clara'nın sırtına birkaç yastık yerleştirdi. Clara, bol şekerli bir limonata istedi. Claudia, Clara'nın pek sevdiği Vichy sosunu hazırlamakla uğraştığı için Walter limonata yapmak üzere mutfağa indi.

"Olaydan kime söz ettin?" diye sordu Clara, Walter yatak odasına döndüğünde.

"Sadece Jon'a söyledim. Başka kimsenin haberi yok."

"İş arkadaşlarıma ne dedin?"

Walter, Clara'nın bürosuna ne zaman telefon ettiğini hatırlamaya çalıştı. "Grip olduğunu söyledim. Merak etme, sevgilim. Kimsenin bilmesi gerekmiyor."

"Claudia, Ellie Briess'in buraya geldiğini söyledi."

"Pazartesi akşamı uğradı. Ha, unutmadan söyleyeyim, sana lale soğanı getirmiş. Yarın bakarsın. Özel bir tür olduğunu söyledi."

"Anlaşılan ben hastanedeyken pek sıkılmamışsın."

"Of, Clara, lütfen..." Walter tekrar limonata bardağını uzattı. "Doktor, bol su içmeni söyledi."

"Ellie konusunda haklıydım, değil mi?"

Sinirlenmemeliyim, diye düşündü Walter. Clara'nın zihni hâlâ

bulanıktı, henüz normale dönmemişti. İlaç almadan da normal değildi ki, dedi içinden. Yeniden yaşama dönmüştü ve konuya kaldığı yerden devam etmek istiyordu. "Clara, yarın konuşalım istersen. Şimdi yorgunsun."

"Neden onu sevdiğini itiraf etmiyorsun?"

"Doğru değil ki!" Eğilip Clara'ya sarıldı. Clara'yı o güne kadar böylesine sevmemiş, bunca arzulamamıştı; işin garibi, Clara da ondan bu kadar kuşkulanmamıştı. "Hasta olduğunu söyledim. Dün akşam telefon edip seni sordu. İyileşti dedim."

"Pek sevinmiştir herhalde."

"Bu gece çalışma odamda yatacağım, sevgilim." Walter, Clara'nın kolunu sevgiyle okşayıp ayağa kalktı. Yanlış anlamasına engel olmak için, "Yalnız uyursan daha iyi dinlenirsin" diye ekledi.

Clara'nın sinirli, dik bakışlarından, bu sözlerden yine de başka bir anlam çıkardığı belli oluyordu.

8 Clara, bir hafta süreyle zamanının çoğunu yatakta, arada bir kestirerek geçirdi. Walter, akşamları onu arabayla gezmeye çıkarıyor, Benedict'te otomobillere servis yapan pastanede kakao ısmarlıyordu. Betty Ireton iki kez Clara'yı ziyarete geldi. Walter'ın anlattığı ağır soğuk algınlığı masalına herkes inanmış görünüyordu. Sonunda Clara, bir akşam sinemaya gidecek kadar toparlandı, ertesi gün de hafta başından itibaren çalışmaya başlayacağını söyledi. Hastaneden çıkalı henüz iki hafta bile olmamıştı. Aynı akşam Clara'nın annesi Harrisburg'dan telefon etti.

Walter, Clara'nın telefonda annesini soğuk, sıradan bir şekilde selamladığını duydu, ardından uzunca bir sessizlik oldu. Annesi herhalde birkaç günlüğüne ziyarete gelmesi için yalvarıyor, diye düşündü Walter.

"Kendini kötü hissetmiyorsan neden geleyim?" diye sordu Clara. "Burada işimi gücümü bırakıp herkesin keyfine göre hareket edemem."

Walter sıkıntıyla yerinden kalkıp radyoyu kapadı. Clara'nın annesinin hasta olduğunu biliyordu. İki kere felç geçirmişti kadın. On iki gün önce kendisi ölüme bu kadar yaklaşmış olan biri, baş-

kasının hastalığına karşı nasıl bu kadar kayıtsız kalabilirdi?

"Anne, sana mektup yazarım. Bu kadar uzun konuşursan telefon faturan çok kabaracak... Evet, anne, bu akşam, söz veriyorum."

Walter birden Ellie'nin lale soğanlarını hatırladı.

Clara telefonu kapayıp yerine döndü. "Bu kadın beni mahvediyor," diye söylendi.

"Gitmeyecek misin?"

"Tabii ki gitmeyeceğim."

"Oysa orada birkaç hafta geçirmek sana iyi gelirdi. Biraz dinlenirdin..."

"Biliyorsun, annemle bir arada olmaya dayanamıyorum."

Walter üstelemedi. Son günlerde Clara'yı sinirlendirecek bütün konulardan uzak durmaya çalışıyordu, bu da kuşkusuz onlardan biriydi. "Lale soğanları ne oldu?" diye sordu Walter. "Claudia'dan sana göstermesini rica etmiştim."

"Attım," dedi Clara, Walter'a ters ters bakarak. Kanepeye oturup kitabını eline aldı.

"Ne gereği vardı?" diye sordu Walter. "Neden öfkeni iki düzine lale soğanından çıkarıyorsun?"

"Onun çiçeklerinin bahçemizi süslemesini istemiyorum."

Walter'in siniri tepesine sıçradı birden. "Clara, son derece aptalca bir davranış bu, haksızlık ediyorsun!"

"Lale istersek gider alırız," dedi Clara. "Bu yüzden beni Harrisburg'a göndermek istiyorsun, değil mi? Bir süre gözden uzak olayım diye."

Walter, o güne kadar Clara'yı tokatlamak için hiç bu kadar güçlü bir istek duymamıştı. "Söylediklerin çok iğrenç, kendini küçük düşürüyorsun!" dedi.

"Ona gitsene. Telefon et de bu akşam buluşun. Bunca zamandır herhalde çok özlemişsindir."

Walter bir adım yaklaşıp Clara'nın bileğine yapıştı. "Yeter artık, anladın mı? Kendine gel!" "Bırak beni!"

Walter karısını bıraktı, Clara bileğini ovuşturdu. "Özür dilerim," dedi Walter. "Bazen sıkı bir tokatla aklının başına gelebileceğini düşünüyorum."

"Şok tedavisi," dedi Clara alaycı bir tonla. "Benim aklım başımda, sen de bunu biliyorsun. Neden gerçeği söylemiyorsun, Walter? Ben hastanedeyken o kızla yattın, değil mi?"

Walter karşılık vermeye hazırlanırken vazgeçip odadan dışarı çıktı. Mutfağa girdi, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Salondan sızan ışıkta, mutfaktaki dolaptan süpürgelerle toz bezlerinin arkasında asılı duran giyeceklerini çıkardı. Evde ya da bahçede çalışırken giydiği eski tulumu, gömleği ve kazağı giydi. Saplı süpürgenin altında tenis ayakkabılarını buldu. Dışarı çıkıp arabasına bindi.

Benedict'e doğru yola çıktı. Titriyordu, yorgunluktan olsa gerek, diye düşündü. Clara'nın intihara kalkıştığı pazar akşamından beri sinirleri olağanüstü gerilmiş, karısı iyileştikten sonra da rahatlayamamıştı. Her şeye yeniden başlayabileceğimizi düşünmekle ne büyük aptallık ettim, diye iç geçirdi.

Üç Kardeş Barı'nın önünde durdu. Buraya değil, daha önce gitmediği bir bara gitmek istiyordu. Huntington'a gelmeden önce yol kenarında başka bir yer buldu.

İçeri girip bir duble viski-soda ısmarladı. Bardaki müşterilere göz gezdirdi: Kamyon şoförüne benzeyen birkaç adam; masasında iğrenç görünüşlü bir kadeh menta kokteyli duran, elindeki dergiye dalmış pasaklı bir kadın; orta yaşlı, enikonu içkili, durmadan kavga eden, sıradan bir çift. Walter gözlerini kapayıp müzik kutusundan yayılan şarkının anlamsız sözlerine kulak kabarttı. Kim olduğunu, bütün akşam ne düşündüğünü unutmaya çalıştı. Bir aralık üstündeki eski tuluma baktı, önünde bir düğmenin açık olduğunu görüp ilikledi, bar iskemlesinden kalkıp tezgâha yaslandı. Tartışan çiftin sesleri iyice yükselmiş, müziği bastırıyordu.

Erkek elli yaşlarında, sıska yüzlüydü, üç günlük sakalı vardı. Kadın şişman ve bakımsızdı. Otuz yıldır evli olmalılar, diye düşündü Walter. Onlara gıpta ediyordu. Tartışmaları çok sıradan, çok basitti. Adamın yüzü arada bir öfkeyle kasılsa bile kızgınlığının yüzeysel olduğu belliydi. Bir ara, kadına vuracakmış gibi ani bir hareketle elini kaldırdı, kolunu tekrar masaya indirdi.

Bu hareket, Walter'a ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı bir şeyi hatırlattı. O güne kadar Clara'ya hiç vurmamıştı. Kadehindeki içkiyi bir dikişte bitirdi. Cinayete kurban giden Bayan Kimmel geldi aklına; kocası kadını dövmekle yetinmemiş, öldürmüştü. Kocasının suçlu olduğunu kimse iddia etmiyordu oysa. Walter uy-

durmuştu bunu. Kocası öldürmüş *olabilir* diye düşündü. Otobüs durağında karısına yaklaşıp biraz dolaşmaya ikna etmesi yeterliydi. Walter, bu olayda herhangi bir gelişme olup olmadığını merak ediyordu, son günlerde gazetelerde gözüne çarpmayan yeni bir haber yayımlanmış mıydı? Olabilir, diye düşündü. Gazeteler, bu tür haberlere fazla yer ayırmazlardı. Katil bulunmuş muydu acaba? Kadının kocasından kuşkulanmak kimsenin aklına gelmiş miydi?

"Tazeleyeyim mi?" diye sordu barmen, elini Walter'ın kadehine uzatarak.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Walter. "Biraz sonra."

Bir sigara daha yakıp, bakışlarını barın alt rafındaki şişelerle bardaklara dikti yine. Melchior Kimmel'in kitapçı olduğunu hatırladı. Acaba birinin katil olup olmadığını yüzüne bakarak anlayabilen kimse var mıdır, diye düşündü. Kesin olmasa bile, en azından o kişinin adam öldürmeye yatkın olup olmadığı anlaşılır mıydı? Birden, Melchior Kimmel'i merak etti. Neredeyse Newark'a gidecek, Melchior Kimmel'e ait bir kitapçı olup olmadığını araştıracak, Melchior Kimmel adında birini gözleriyle görmeye çalışacaktı.

Hesabı ödedi, bahşiş bırakıp dışarı çıktı.

O gece, çalışma odasında uyurken rüyasında Melchior Kimmel'in dükkânına gittiğini, Kimmel'in aslında dükkânın kapı kirişine destek olan, yarı çıplak heykellerden biri olduğunu gördü. Walter, adamı hemen tanıyıp konuşmaya başlamıştı; ama Kimmel sadece taş göbeğini hoplatarak gülmüş, Walter'ın sorularına karşılık vermemişti.

9 Ertesi gün cumartesiydi. Walter saat dokuza kadar uyudu, kahvaltıya indiğinde Claudia'dan, Clara'ın sokağa çıktığını öğrendi.

"Alışverişe gitti," dedi Claudia. "Ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi."

"Tamam, teşekkürler," dedi Walter.

Öğleden sonra saat üçte Clara hâlâ gelmemişti. Walter bu arada bahçenin çimlerini biçti, kenarlardaki taflanları budadı, Dick Jensen'den ödünç aldığı New York eyaleti ceza hukukuyla ilgili kitabı okudu. Sinirliydi, bir bira içerse uykusunun geleceğini, biraz kestirebileceğini düşündü; ama bira da fayda etmedi. Saat dörde doğru arabasına binip Newark'a doğru hızla yola çıktı.

Telefon rehberinde Melchior Kimmel'in adı yoktu, ama Güney Huron Sokağı 313 numaradaki Kimmel kitabevi kayıtlıydı. Walter, Newark sokaklarını hiç bilmezdi. Rehbere bakmak üzere girdiği tütüncüde adresi sordu. Adam, kitapçının on blok kadar ileride olduğunu söyleyip Walter'a yolu tarif etti.

Dükkân, ruhsuz, pis bir alışveriş caddesindeydi. Walter hemen, kapının kenarlarındaki heykellere baktı, ama göremedi. İçerlek kapının iki yanında kitap dolu, toz içinde iki vitrin bulunuyordu. Ders notlarıyla elden düşme kitaplar satan bir yere benziyordu burası. Walter, arabasını yolun karşı tarafına park etti, inip ağır adımlarla dükkâna yaklaştı. İçeride, uzun masalardan birinin kenarına dayanmış, kitap okuyan gözlüklü, genç bir adamdan başka kimse görünmüyordu. Vitrinlerden birine cebir kitapları istif edilmişti; ikinci virtrinde, kırmızı kalemle '89 Cent' yazılmış bir etiketin çevresine yıldız biçiminde güncel romanlar dizilmişti. Walter içeri girdi.

Ağır, tatlımsı bir koku geldi burnuna. Duvarlar, yerden tavana kadar tıka basa kitap dolu raflarla kaplıydı. Dükkânın yarı uzunluğundaki iki masaya tepeleme kitap yığılmıştı. Tavandan iki-üç çıplak ampul sallanıyor, geri plandan daha güçlü bir ışık geliyordu. Walter ağır adımlarla ilerledi. Tavandan iyice aşağılara sarkan parlak ışıklı, yeşil şemsiyeli lambanın aydınlattığı masanın başında, kırk yaşlarında, kel kafalı bir adam oturmaktaydı. Walter, sanki daha önce adamın resmini görmüş gibi onun Melchior Kimmel olduğunu hemen anladı.

Adam başını kaldırıp Walter'a baktı. Kocaman, pembemsi bir ağzı, canını acıtacak kadar şişmiş gibi duran, aşırı etli dudakları vardı. Çerçevesiz gözlüğünün ardındaki ufak gözleriyle Walter'ı süzüp, bakışlarını tekrar önündeki kâğıtlara çevirdi. Walter, masanın yanından geçip dükkânın arka bölümündeki raflara doğru ilerlerken, adamın gövdesinin de başı gibi güçlü kuvvetli olduğunu

gördü. Sırtı, temiz beyaz gömleğinin altında dağ gibi heybetli duruyordu. Kumral, dalgalı saçlarından arta kalan birkaç tutam, başının itici görünüşlü pembe derisini çevreleyip kulaklarının üstüne kadar iniyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Walter'a. Masanın köşesini tutup iskemlesinde arkaya dönmüştü. Alt dudağı hafifçe sarkıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Biraz bakınmamda sakınca var mı?"

"Yok tabii, buyurun." Tekrar önündeki kâğıtlara döndü.

Gövdesinden hiç beklenmeyen, nazik ve yumuşak bir sesi var, diye düşündü Walter. Adamın yüzü de bütün çirkinliğine rağmen zekâsını belli ediyordu. Walter, enerjisinin yavaş yavaş azalmaya başladığını hissetti. Karısı öldürülmüş bir adam işte, dedi kendi kendine, başına korkunç bir felaket gelmiş biri. Melchior Kimmel'in karısını öldürdüğünden kuşkulanmış olmak bile şimdi son derece saçma görünüyordu. Öyle olsa, polis şimdiye kadar gerçeği ortaya çıkaramaz mıydı?

Walter, 'Metafizik Şiir' etiketli rafın önünde durmuştu. Bilimsel görünüşlü eski kitaplara baktı. Hukuk bölümünü görüp o tarafa doğru ilerledi. Adamla bir kere daha konuşmaya can atıyordu. Blackstone'un, saldırı ve hakaret dolu Yorumlar adlı eserinin kenarları tarazlanmış ciltlerini gözden geçirdi, *New Jersey Hukuk Mahkemeleri (1938), New York Eyalet Barosu Dergisi (1945), Amerikan Hukuk Raporları (1933)* ve Moore'un *Kanıtın Önemi* adlı kitaplarına baktı. Lambanın altında oturan adama döndü.

"Acaba, *Yasaları Zorlayanlar* adlı kitap sizde bulunur mu?" diye sordu Walter. "Adından aşağı yukarı eminim, ama yazarını kesin olarak bilemiyorum. Galiba Robert Miles olacak."

"*Yasaları Zorlayanlar* mı dediniz?" diye tekrarladı Kimmel, ayağa kalkarken. "Tahminen kaç yıl önce yayımlanmış acaba?"

"On beş yıl kadar önce sanırım."

Adam, hukuk kitapları bölümünde durdu, kitap sırtlarını el feneriyle aydınlatıp gözden geçirdikten sonra, ön sıradakileri eline alıp arkadakilere baktı. Raflar yeterince ışık alıyor, özellikle ön sıradaki kitapları görmek için el feneri gerekmiyordu. Walter, adamın gözlerinin bozuk olduğunu tahmin etti. Yazı masasının tepesindeki lamba da olağanüstü güçlüydü.

"Marvin Cudahy olabilir mi dersiniz?"

Walter, yasal ahlâk konusunda anlaşılmaz birkaç kitap yazmış, Chicagolu emekli yargıç Cudahy'nin adını biliyordu; ama Kimmel'in tanımasına şaşırmıştı. "Cudahy olmasa gerek," dedi. "Yazarını bilmiyorum, sadece kitabın adı aklımda kalmış."

Kimmel uzun boyuyla Walter'a tepeden bakıyordu, Walter, adamın kendisini biraz da özel bir merakla incelediğini sezinlemiş, rahatsız olmuştu. Bakışlarını Kimmel'in ela gözlerinden kar beyazı gömleğine indirdi. "İsterseniz getirtebilirim," dedi Kimmel. "En çok on beş gün sürer. Adresinizi bırakın, kitap gelince haber veririm."

"Teşekkürler." Walter, adamın peşi sıra yazı masasına döndü. Bir an adını vermekten çekindi, ama Kimmel'in eline kalemi alıp yazmaya hazır beklediğini görünce, "Stackhouse" deyip, her zamanki alışkanlığıyla adını kodladı. "Marlborough Sokağı, 49 numara, Benedict, Long Island."

"Long Island," diye mırıldandı Kimmel. Adresi çabucak not etti.

"Siz Bay Melchior Kimmel'siniz, değil mi?" diye sordu Walter.

"Evet." Kimmel, kalın gözlük camlarının ardında iyice ufak görünen gözlerini Walter'a dikti.

"Şimdi hatırladım; bir süre önce karınız öldürülmüştü, değil mi?"

"Evet, öldürüldü."

Walter başını salladı. "Gazetelerde katilin bulunduğuna ilişkin bir haber gözüme çarpmadı."

"Hayır. Hâlâ arıyorlar."

Kimmel'in sesinde hafif bir öfke sezinledi Walter. Adam, oturduğu yerde belli belirsiz dikleşmişti. Walter, konuyu nasıl değiştireceğini bilemiyordu. Otomobil eldivenlerini avucunda buruşturdu, dükkândan çıkmadan söylemesi gereken uygun bir çift söz düşünmeye çalıştı.

"Neden sordunuz? Karımı tanıyor muydunuz?"

"Yok; sadece adınız yabancı gelmedi; rastlantı bu ya."

"Anlıyorum," dedi Kimmel, kulağa hoş gelen, tok sesiyle. Gözlerini Walter'ın yüzünden ayırmamıştı.

Walter, Kimmel'in sağ eline baktı. Lambanın iyice aydınlattığı iri, biçimsiz elin çilli sırtında bir tek kıl bile görünmüyordu. Bir-

den, dükkâna kendisini görmek, çirkin merakını tatmin etmek için geldiğini Kimmel'in anladığını hissetti. Artık adresini de vermişti. Adamın pek yakınında duruyordu. Bir an Kimmel'in, koca yumruğunu kaldırıp kafasına indirivereceğinden korktu. "Katili bulurlar umarım," dedi.

"Sağolun," diye karşılık verdi Kimmel.

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," deyiverdi Walter durup dururken.

"Kesinlikle rahatsız etmediniz!" dedi Kimmel, ani bir içtenlikle. Ortadan ikiye bölünmüş, tombul bir yüreği andıran etli dudakları seğiriyordu. "İyi dileklerinize teşekkür ederim."

Walter kapıya doğru yürüdü, Kimmel onu yolcu etmek için saygılı bir tavırla arkasından geldi. Walter rahatlamıştı; son birkaç saniye içinde, daha doğrusu, Kimmel'in, "Kesinlikle rahatsız etmediniz" dediği andan itibaren, adamın gerçekten karısını öldürmüş olduğuna kanaat getirmişti. Bunun nedeni Kimmel'in güçlü kuvvetli dış görünüşü ya da kuşkulu bakışları değil, birdenbire aşırı dostluk göstermesiydi. Walter'ın polis değil, sadece iyi niyetli bir müşteri olduğunu anlayınca Kimmel rahat bir soluk almıştı sanki. Walter, kapıda döndü, ne yaptığının farkına varmadan elini uzattı.

Kimmel uzanan eli tutup kendisinden beklenmeyen bir yumuşaklıkla sıktı, hafifçe eğildi.

"Hoşça kalın," dedi Walter. "Teşekkür ederim."

"Güle güle."

Walter karşıya geçip arabasına bindi. Geri dönüp dükkâna baktığında, Kimmel'in kapının arkasında durduğunu, elini kaldırıp saçsız başını sıvazladığını gördü, uzunca bir gerginlikten sonra rahatlayan birinin hareketiydi bu. Çıplak başı dik, uzun kolları hafifçe iki yana açılmış bir biçimde ağır adımlarla dükkânın içlerine doğru yürüyüşünü izledi.

Melchior Kimmel, masasının başına oturdu, bakışlarını tıka basa dolu evrak çekmecelerine dikti. İşte bir meraklı daha, ötekilerden tek farkı, daha akıllı ve biraz daha iyi giyimli olması, diye düşündü. *Acaba* polis olabilir miydi? Ufacık gözlerini iyice kısıp az önceki konuşmanın ayrıntılarını hatırlamaya gayret etti. Hayır, yapmacık olmayan sıkılganlığına bakılırsa polis değildi, üstelik ne

öğrenmeye çalışmıştı? Hiç. Gerçi mesleğini söylememişti, ama Kimmel onun hukukçu olduğunu tahmin ediyordu. Sipariş blokuna uzandı, adamın adresiyle istediği kitabın adını yazdığı sarı sayfayı koparıp halledilecek işler bölümüne koydu. Bu hareketiyle otomatik bir işlemi başlatmışçasına, masanın üstündeki kâğıt, mektup ve çeşitli boydaki bloknotları birer birer eline alıp, telefon santralı gibi karmaşık görünen evrak çekmecelerine yerleştirmeye başladı. Hareketleriyle ağır gövdesi sağa sola sallanıyor, bir an için bütün dikkatini güçlü kollarına, ellerine toplamış görünüyordu. Son olarak, kahverengi kaplı, ufak bir deftere uzandı, yerine koymadan önce son sayfalarından birini açtı, enine bir çizgi çizip altına, "B-2489'a bak" yazdı. Sipariş blokunun ilk sayfasındaki numaranın bir eksiğiydi bu sayı. Sayfadaki, kenarlarına tarih atılmış enine çizgilerin sayısı şimdi yediye ulaşmıştı, ayrıca yine tarihli üç yıldız işareti vardı. Yıldızlar, Kimmel'in polis olduklarını anladığı, oysa kendilerinin tanınmadıklarını sandıkları polis memurlarını temsil ediyordu. Ötekiler ise meraklı ziyaretçilerdi. Kimmel, bu listeye pek de önem vermiyordu zaten.

İri yumruklarını havaya kaldırdı, sırtını gererek keyifle esnedi, deri koltuğuna rahatça oturup arkasına yaslandı. Gözleri kapandı, başı göğsüne indi, gerdanına dayandı. Ne var ki Kimmel uyumuyordu. Yumuşayan kaslarının verdiği rahatlıkla bütün bedeninin, kollarına, küt kemikli parmak uçlarına kadar gevşediğini hissediyor, bu olağanüstü zevkin tadını çıkarıyordu. Yoğun bir cumartesi geçirmişti.

10 Walter, saat dokuza doğru eve döndü. Clara'ya bir düzine beyaz krizantem almıştı. Clara, salonda oturmuş, kanepenin üzerine yaydığı işle ilgili yazışmaları gözden geçiriyordu.

"Merhaba," dedi Walter. "Kusura bakma, yemeğe geciktim. Senin akşam evde olup olmayacağını bile bilmiyordum."

"Ziyanı yok, önemli değil."

"Bunları sana getirdim." Walter, çiçekleri uzattı.

Clara, önce bukete, sonra Walter'a baktı.

Walter'ın gülümsemesi yüzünde donakaldı. "Çiçekleri vazoya koymamı ister misin?" diye sordu. Sesi gerginleşmişti birden.

"Lütfen," dedi Clara soğuk bir tavırla, çiçeklerle en ufak bir ilgisi yokmuş gibi davranıyordu.

Walter, mutfakta buketi kutusundan çıkarıp su doldurduğu vazoya yerleştirdi. Ufak bir karta, "Bir tanecik Clara'ma" yazmıştı. Kartı yırtıp çiçeklerin boş kutusuna attı.

"Ellie nasıldı?" diye sordu Clara, Walter vazoyu salona getirdiğinde.

Walter karşılık vermedi. Vazoyu sehpaya bıraktı, bir sigara yaktı.

"Neden bütün geceyi onunla geçirmedin?"

İyi fikir, diye düşündü Walter; ama dişini sıkıp sesini çıkarmadı. Tekrar mutfağa gitti, lavabodaki sabunla elini yüzünü yıkayıp kâğıt havluyla kuruladı. Ardından sokak kapısına doğru yürüdü. Dışarı çıkarken Clara'nın arkasından bir şeyler söylediğini duydu.

Üç Kardeş Barı'na uğrayıp Bill ya da Joel'e bakındı. Onlarla bir kadeh birşey içmek istiyordu canı. Tanıdığı hiç kimseyi göremedi. Barmen Ben'e el sallayıp Manhattan telefon rehberinde Ellie Briess'in telefon numarasını aradı. Bir Ellen Briess, bir de Elspeth Briess buldu. Elspeth Briess'in adresi daha akla yakın geliyordu. Numarayı çevirdi. Santral araya girerek bu numaranın uzun süre önce değiştiğini bildirdi. Lennert, Long Island'daki yeni numarayı verdi.

Telefona Ellie çıktı. O gün yeni evine taşındığını söyledi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Walter. "Yemek yediniz mi?"

"Aklıma bile gelmedi. Saat dörde kadar okulda işim vardı. Hamallar her şeyi odanın ortasına bırakıp gittiler. Kusura bakmayın, ama bu durumda yemeğe çıkmam imkânsız."

Sesi yine de pek sevimliydi. Walter gülümsedi. "Belki bir yardımım dokunur," dedi. "Gelebilir miyim? Pek uzakta sayılmam."

"Eh, kargaşalığın kusuruna bakmazsanız gelin."

"Nerede oturuyorsunuz?"

"Brooklyn Sokağı yüz seksen yedi numara. Zilde Mays yazıyor, M-a-y-s."

Walter, Mays yazılı zile bastı. Kapı otomatiğinin vızıltısını duyunca kapıyı itip içeri girdi, kolunun altında futbol topu gibi tuttuğu şampanya şişesiyle merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Öbür kolunda mezeciden aldığı paketi taşıyordu.

Ellie, ikinci kattaki açık kapıda bekliyordu. "Merhaba," dedi. "Hoşgeldiniz."

Walter kızın önünde aniden durdu. Kesekâğıdını uzattı. "Gelirken birkaç sandviç getirdim."

"Teşekkür ederim! Buyurun; ama oturacak yer bulabileceğinizi sanmıyorum."

Walter içeri girdi. Burası, iki penceresi caddeye bakan, büyükçe bir odaydı, gerideki ufak hol mutfakla banyoya açılıyordu. Ortalık, valizlerle, karton kutularla doluydu. Biri eski, öteki gıcır gıcır iki keman kutusu gözüne ilişti. Ellie'nin peşi sıra mutfağa yöneldi.

"Bir de bu var," diyerek şampanyayı uzattı, Walter. "Ne yazık ki soğuk değil. Benedict'teki içki dükkânının buz dolabı bozulmuş bu akşam."

"Şampanya mı? Neyi kutluyoruz?"

"Yeni evinizi."

Ellie memnun olmuş görünüyordu. Buz kovası olarak kullanabileceği bir şey bulamayınca odadaki kartonlardan birinden bir banyo havlusu aldı, buzluktan iki kutu buz küpü çıkarıp şişeyle birlikte havluya sardı.

"Bunun soğumasını beklerken bir viski ister misiniz?" diye sordu.

"İyi olur."

"Yanında bir sandviçe ne dersiniz? Ne güzel şeyler getirmişsiniz! Hindili sandviçler; ya bu ne?"

"Mantar."

"Mantar," diye tekrarladı Ellie.

"Sever misiniz?"

"Bayılırım." Ellie, gazete kâğıdına sarılı tabaklardan birkaçını çıkardı. Etek, bluz ve topuksuz ayakkabı giymiş, makyaj yapmamıştı. "Yalnız olmadığıma çok memnunum," dedi. "İçki içmeden toplanmayı da, yerleşmeyi de sevmem, tek başıma içki içmek de moralimi bozar."

"Hem içkinize eşlik ederim hem de yerleşmenize," dedi Walter. "Nereden başlayayım?"

"Şimdi yerleşmeyi düşünmek bile istemiyorum." Ellie, tabağı Walter'a uzattı, Walter bir sandviç aldı.

Tabaklarıyla içkilerini oturma odasına götürdüler, ortalıkta masa olmadığı için yere koydular.

Ellie, yerdeki nota yığınına baktı. "Scarlatti sever misiniz?"

"Evet. Piyanoda severim. Bende birkaç..."

"Güzel. Ben kemanla çalıyorum."

Walter hafifçe gülümsedi. Valizleri yere indirdi, birlikte kanepeye oturdular. Buraya daha önce de sık sık geldiği duygusuna kapılmıştı Walter; birkaç dakika içinde, içkilerini bitirince, her zamanki gibi sevişmeye başlayacaklardı sanki. Ellie, New York'ta yaşayan Irma Gartner adlı bir tanıdığından söz ediyordu. Her on beş günde bir Irma'nın kitaplıktan ödünç aldığı notaları değiştirme görevini üstlendiğini, bu yüzden Irma'nın, onun ekşikliğini hissedeceğini söylüyordu. Kadın altmış beş yaşında ve kötürümdü, o da keman çalıyordu.

"Hâlâ iyi çalıyor," dedi Ellie. "Kadın olmasaydı, restoranlarda yemek müziği çalan gruplardan birinde mutlaka iş bulurdu, ama bu yaşta bir kadına kimse iş vermiyor. Ne kötü, değil mi?"

Walter, Clara'nın böyle biriyle dostluk kurduğunu, ona acıdığı ve değer verdiği için sık sık ziyaretine gittiğini gözünün önüne getirmeye çalıştı, ama başaramadı. Ellie'nin omuzları, beyaz bluzunun altında yumuşacık görünüyor, Walter, ona sarılmak için can atıyordu. Ellie ne yapardı acaba? Karşılık verir miydi, vermez miydi? Ya karşılık verir ya da soğuk davranır, bu da onu son görüşüm olur, diye düşündü Walter. Ona sarılamayacaksa, tekrar görüşerek kendini azaba sokmanın ne gereği vardı? Kolunu kanepenin arkalığına uzattı, hafifçe kaydırarak Ellie'nin omzuna indirdi. Ellie gözlerini Walter'a çevirdi, yanaşıp başını göğsüne yasladı. Walter, bütün bedenini kaplayan arzuyla tepeden tırnağa kadar titredi. Yüzlerini birbirlerine çevirip öpüştüler. Uzun bir öpüşmeydi bu, ama Ellie birden Walter'ın kolundan sıyrılarak ayağa kalktı.

Odanın ortasında, yüzünde şaşkın, içten bir gülümsemeyle dönüp Walter'a baktı. "Bunun sonu nereye varacak?"

Walter yerinden kalkıp birkaç adım yaklaştı; ancak Ellie'nin biraz korkulu, belki de biraz öfkeli bakışlarını görünce durdu.

Ellie ağır adımlarla mutfağa doğru yürüdü. Etek-bluzun altındaki, aldırmazlık taslayan bedeni çok genç görünüyordu. Şampanya şişesini tuttu.

"Bardaklara buz koyarsak daha iyi olur," dedi. "Sizce sakıncası var mı?"

"Hayır."

Ürkek, heyecanlı bakışlarını Walter'a çevirdi. "Giyimim şampanyaya uygun değil. On dakika bekler misiniz? Bardaklar burada. Ne yazık ki, sadece bu eski moda bardaklar var." Walter'a iki şampanya kadehi uzattı, oturma odasına döndü, valizlerin birinden beyaz bir şey çıkardı. Banyoya girip kapıyı kapadı.

Walter duşun sesini duydu. Bardaklara buz koyup şampanya şişesiyle birlikte valizlerden birinin kapağına yerleştirdi. Duşun sesi kesilmek bilmiyordu. Kendine bir viski daha hazırlamaya davranırken vazgeçti.

Ellie, üzerinde kalın, beyaz bir bornozla, yalınayak banyodan çıktı. "En güzel elbisemi giymeliyim," diyerek valize baktı.

"Bir şey giyme." Bornozu kadifedendi. Clara kadifeden nefret eder, diye düşündü Walter birden. "Bunu çıkarmanı istiyorum."

Ellie bu sözleri duymazlıktan geldi, Walter'a göre olabilecek en heyecan verici tepkiyi göstermişti. "Şişeyi açsana," dedi. Valizin yanına, yere oturup sırtını kanepeye yasladı.

Walter şişeyi açıp bardakları doldurdu. Konuşmadan birer yudum içtiler. Walter, odanın lambasını söndürmüştü, sadece mutfağın ışığı yanıyordu. Ellie'nin incecik, zarif, yanık tenli ayakları vardı. Ellerine hiç benzemiyor, diye düşündü Walter. Bardakları yeniden doldurdu. "Fena sayılmaz, değil mi?"

"Fena sayılmaz," diye tekrarladı Ellie. Başını kanepeye yasladı. "Harika. Kimi zaman karışıklığı pek seviyorum. Bu gece de öyle."

Walter ayağa kalkıp yere yeşil bir battaniye serdi. "Döşeme fazla sert değil mi?" diye sordu.

Ellie, battaniyenin üzerine yüzüstü yatıp ellerini yanağının altında birleştirdi, Walter'a baktı. Walter yanına oturdu. Şişedeki şampanya, masallardaki sihirli testiler gibi bir türlü boşalmıyordu.

"Neden soyunmuyorsun?" diye sordu Ellie.

Walter üstündekileri çıkardıktan sonra kadife bornozun kuşağını çözdü. Ellie'nin yumuşacık bedenine, süt beyazı göğüslerine dokundu. Battaniyeye rağmen sert döşemede Ellie'nin canını acıtmamak için çok yavaş, çok dikkatli hareket ediyordu; ama Ellie'nin halinden şikâyetçi olmadığını görünce döşemenin sertliğini unuttu. Bir anlık bir serinkanlılıkla, acaba Ellie'nin daha önce benim kadar ateşli bir sevgilisi oldu mu, diye düşündü. Sanki şimdiye kadar birçok kez bir arada olmuşlar ve buna rağmen birbirlerine duydukları sevgi ölene kadar bitmeyecekmiş gibi geldi. Clara, Ellie'yle karşılaştırıldığında solda sıfır kalırdı.

İçinden 'Seni seviyorum' demek geldi. Sesini çıkarmadı.

Ellie gözlerini açıp ona baktı.

Walter şişenin dibindeki şampanyayı bardaklara koydu, bir sigara yakıp Ellie'ye uzattı.

"Saatten haberin var mı?" diye sordu Ellie.

Walter, saatini kolundan çıkarmamış olmaktan dolayı öfke duydu. "Daha ikiye beş var."

"Daha mı?" Ellie yerinden kalkıp radyoyu açtı, sesi kıstıktan sonra geri döndü, Walter'ın karşısına diz çöktü, alnına bir öpücük kondurdu.

Walter onun bornozunu giyişini izledi. Sonra kalkıp aceleyle giyindi. Geceyi orada geçirmek istemiyordu, oysa Ellie'nin kalmasını istediğini anlamıştı. "Seni ne zaman göreceğim?" diye sordu.

Ellie başını kaldırdı, Walter'ın gitmesini istemediğini belli eden hüzünlü bir bakışla, "Plan yapmak istemiyorum," dedi.

"Herhangi bir yardımım olabilir mi?"

"Ne gibi?"

"Ayak işleri örneğin. Yeni evinle ilgili."

Ellie güldü. Boş kitap kutusuna dayanmıştı. Alaca karanlıkta ela gözlerini seçebiliyordu Walter; bu bakışlar, onu sevdiğini söylüyor gibiydi. "Belki de hiç yerleşmem, karışıklığı sevdiğimi söyledim ya."

Walter birkaç adım yaklaştı. "Sana telefon ederim."

"Eksik olma," dedi Ellie.

Walter, gülümsedi, Ellie'yi bileğinden yakalayıp kendine çekerek öptü. Her şeye yeniden başlayabilirdi; ama sokak kapısını

açtı, "İyi geceler" deyip dışarı çıktı. Merdivenlerden inerken, kendini bedeninin bütün hücreleri yenilenmişçesine genç ve hafif hissediyor, gülümsüyordu.

Yatak odasına girdiğinde Clara uyandı.

"Neredeydin?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Bill Ireton'la içmeye gittik." Bill'le birlikte olmadığını Clara'nın öğrenebileceği umurunda bile değildi. Ellie'yle olduğunu öğrenmesi bile vız geliyordu.

Clara anlaşılan tekrar uyumuştu, başka bir şey söylemedi.

Walter, pazartesi sabahı Ellie'ye telefon edip akşam birlikte yemek yemeyi önerdi. Clara'ya, Jon'la New York'ta buluşacağını söylemeyi düşünüyordu. İşten çıkışta eve gitmeyecekti. Ne var ki Ellie, bütün akşam keman çalışmak zorunda olduğunu söyledi. Mutlaka çalışmasının gerektiğini, sınıfının yetenekli öğrencileri için yakında tekrar açılacak sınava hazırlanmak istediğini anlattı. Walter, Ellie'nin sesini oldukça soğuk bulmuştu. Aralarındaki ilişkiyi bitirmeye karar vermiş olabileceğinden, belki de bir daha görüşmek istemeyebileceğinden işkillendi.

Walter, o pazartesi günü öğlen tatilinde genel kitaplığa gidip ağustos ayının Newark gazetelerinde Kimmel konusunda çıkan haberleri gözden geçirdi. Cesedin olay yerindeki resmi de yayımlanmıştı. Kadın, tombulca ve esmer biri gibi duruyordu; ama başı öbür tarafa dönük olduğu için, yarısı battaniyenin altında kalmış, kan lekeli, açık renk elbisesinden başka bir şey seçilemiyordu. Walter, merakla Kimmel'in ifadesini aradı. Değişik gazetelerde farklı biçimlerde hep aynı bilgi yer alıyordu: "Melchior Kimmel, ifadesinde olay gecesi Newark'ta olduğunu ve saat sekizle on arasında sinemada bulunduğunu belirtti." Walter, adamın bunu kanıtlayacak görgü tanığı da olduğunu, dolayısıyla ifadesinin kuşku çekmediğini tahmin etti.

Ne var ki katil bulunamamıştı. Walter, cinayeti izleyen günlerin gazetelerini tek tek karıştırdı. Başka hiçbir açıklama yayımlanmamıştı. Düş kırıklığı ve öfkeyle kitaplıktan çıktı.

11 "Seni mutlaka görmem gerekiyor," dedi Walter. "Birkaç dakikalığına bile olsa."

Ellie sonunda kabul etti.

Walter aceleyle Lennert'e doğru yola koyuldu. Saat henüz yediye geliyordu. Clara'nın Philpottlar'a yemeğe gittiğini Claudia'dan öğrenmişti. Ellie'nin akşam başka işi olmadığını umuyordu. Apartmanın önündeki kaldırımda yukarıdan gelen keman sesini duydu. Ellie'nin aynı bölümü arka arkaya üç kez çalmasını bekledikten sonra zile bastı. Müzik, güçlü bir akorla sona erdi, kapı otomatiği çalıştı. Ellie, yine dairenin açık kapısında bekliyordu. Walter onu öpmeye davranırken Ellie, "Dışarı çıkmamızda sakınca var mı?" diye sordu.

"Yok tabii."

Evin içi baştan aşağıya değişmişti: Yere pembe bir halı serilmiş, duvarlara birkaç resim asılmış, kitaplar raflara yerleştirilmişti. Sadece, üstte Scarlatti albümünün bulunduğu nota yığını aynı yerde duruyordu, notalar Walter'a önceki geceyi hatırlatmıştı. Ellie, dolaptan aldığı pardösüsünü giyip geldi.

Walter, Ellie'yi Huntington yakınlarındaki *Eski Değirmen*'e götürmeye karar vermişti, orada tanıdık biriyle karşılaşma olasılığı yok denecek kadar azdı. Ellie, yolda okulundan söz etti. Walter, bambaşka dünyaların insanları olduklarını, Ellie'nin onu hiç özlemediğini hissediyordu.

Masalarına martini siparişi verdiler. Walter, aslında pek ayak altında olmayan barda oturmayı yeğlerdi; ancak gürültücü bir erkek grubu burayı işgal etmişti. Kulüp toplantısı ya da bekârlar gecesi yapıyor olmalıydılar. Öylesine yüksek sesle konuşup gülüşüyorlardı ki; sesleri masadan bile duyuluyordu. Ellie susmuştu. Walter'dan çekinir gibi duruyordu.

"Seni seviyorum, Ellie."

"Hayır, sevmiyorsun. Ben seni seviyorum."

Walter'ın yüreğine ok gibi saplandı bu sözler. İlk aşk acısına benzeyen, tatlı bir duyguya kapıldı. "Neden seni sevmediğimi söylüyorsun?"

"Biliyorum da ondan. Beni sevdiğine inanana kadar dün gece yaptığımı tekrarlamayacağım. Kim bilir, belki de ne kadar güçlü olduğumu kanıtlamak için yaptım."

"Of, Ellie!" diyerek alnını kırıştırdı Walter. "Karmakarışık, sanki Rusça konuşuyorsun."

"Eh, ne de olsa yarı Rus'um." Ellie gülümsedi. "Doğruyu söyleyeyim mi? Beni sevmiyorsun, ama karından farklı olduğum için çekici buluyorsun. Karınla sorunların var, bu yüzden bana yaklaşıyorsun. Öyle değil mi?" O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Walter duyabilmek için dikkat kesilmişti. "Ama ne kadar seversem seveyim, evli bir erkekle maceraya girecek kadar aptal değilim."

"Ellie, seni dünyadaki bütün kadınlardan daha çok sevebilirim. Evet, seni seviyorum!"

"Peki, buna karşılık ne yapacaksın diye merak ediyorum. Bana kalırsa hiçbir şey yapmayacaksın." Sesi kırgın değildi, basit bir gerçekten söz eder gibi konuşuyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmem, belki de yanılıyorum."

Walter, Ellie'nin ciddiyeti karşısında çaresiz kaldığını fark etti. Bu ciddiyete ne bir planla, ne bir çözüm yoluyla ne de duygularıyla karşılık verebiliyordu. Birden kendini Ellie'nin gördüğü gibi tarafsız bir gözle görüp utanç duydu.

"Seni tanımıyorum, ama sevecek kadar tanıdığımı sanıyorum," dedi Ellie. "Temelde dürüst bir insan olduğunu düşünüyorum. Güçlü olduğuna inanıyorum. Galiba seni ilk görüşümde âşık oldum."

Walter, aynı sözleri söyleyip söyleyemeyeceğini düşündü. O parti akşamı...

"Bugüne kadar mutlu bir hayat sürdüremedim," diye devam etti Ellie. "Babam içerdi. Ben on altı yaşındayken öldü. Erkek kardeşim de babama benzediği için anneme ben destek olmak zorunda kaldım. Annem, Elspeth adını pek beğendiği için bana bu adı vermiş. Bildiğim kadarıyla, babama karşı direnip kendi fikrini kabul ettirdiği tek konu da bu olmuş. Aradığım güveni müzikte buldum. Bugüne kadar iki kişiyi sevdim. Geçici gönül maceralarıydı bunlar, seni sevmeye benzemiyordu." Gülümseyince gençleşivermişti birden, sesinden de genç duruyordu. "Güven duymak istiyorum. Bir yuvam, çocuklarım olsun istiyorum."

"Ben de," dedi Walter.

"Erkeğime saygı duymalıyım. Kesin ve sürekli bir ilişki arı-

yorum. Gönlümü sana kaptırmam da kaderin oyunu galiba, değil mi?"

"Anlıyorum... Bütün söylediklerini gayet iyi anlıyorum." Walter, gözlerini koyu renkli tahta masaya dikmişti. "Bugüne kadar sana, karından en kısa zamanda ayrılmak istediğimden söz etmedim. Anlaşamıyoruz tabii. Evimize girip çıkan herkes durumun farkında. Bir an önce ondan boşanmak istiyorum." Gerçekten de istiyordu, ama sonra Ellie'yle mi evlenecekti? Bu soruya henüz kesin bir karşılık veremeyeceğini hissediyordu, sözleri boğazında düğümlendi.

"Ne zaman?" diye sordu Ellie.

"En geç birkaç hafta içinde. Sonra, birbirimizden hâlâ hoşlanıyorsak, seviyorsak..."

"Ben seni birkaç hafta sonra da seveceğim. Gördün mü, kuşkusu olan sensin." Ellie bir sigara yaktı. "Bana kalırsa, durumun kesinleşene kadar görüşmesek daha iyi."

"Sana olan duygularım mı?"

"Boşanman."

"Tamam," dedi Walter.

"Seni fazlasıyla seviyorum; anlıyor musun, bilmem. Belki de bunları sana söylememem gerekirdi, değil mi? Bulunduğun yerin yakınlarında olmak bile beni mutlu ediyor. İşte hepsi bu. Yine de Marlborough Sokağı civarında dolaştığımı asla göremeyeceksin."

Walter gözlerini önüne çevirip çakmağına baktı.

"Şimdi eve dönmek istesem kızar mısın? Artık başka şeylerden söz etmek istemiyorum."

"Olur," dedi Walter. Hesabı istemek üzere garsona bakındı.

Bardaki erkek grubu hâlâ gürültüye devam ediyordu.

Walter dokuzu çeyrek geçe eve döndüğünde Clara'yı yatmış, kitap okurken buldu. Philpottlar'daki yemeğin nasıl geçtiğini sordu.

"Philpottlar'da değildim," dedi Clara, kavgaya hazır bir sesle.

Walter karısına baktı. "Gitmedin mi?"

"Arabanı bu akşam Ellie Briess'in evinin önünde gördüm," dedi Clara.

"Demek artık nerede oturduğunu da biliyorsun."

"Kendime iş edinip öğrendim."

Walter, her iki seferinde de Ellie'nin evinde beşer dakikadan fazla kalmadığını hatırladı. Clara, sonsuz bir sabırla beklemiş olmalıydı. "Ne yapacaksın şimdi? Neden beni zina suçuyla mahkemeye vermiyorsun?" Ağır hareketlerle bir paket sigara açarken ilk kez Clara'nın suçlamalarının haksız olmadığını düşündü, kalbi korkuyla çarpıyordu.

"Atlatacağını sanıyorum da ondan," dedi Clara. Rahatça arkasındaki yastıklara dayanmış olduğu halde, omuzlarıyla boynu yine kaskatı kesilmiş, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Birden yaşlanmıştı sanki. Kolunu Walter'a uzattı. "Yanıma gel, sevgilim." Sesindeki sahte duygusallık Walter'ın nefretini uyandırıyordu.

Clara'nın ne istediğini biliyordu Walter, onu öpmesini, belki daha da ileri gitmesini bekliyordu. Clara, hastaneden çıktığından beri birkaç kez aynı numarayı yapmıştı: Gündüzleri Walter'ı aşağılayıp suçluyor, geceleri bedenini sunarak onu kendine bağlamaya, sözlerini unutturmaya çalışıyordu. Walter, bir seferinde oyuna gelmiş, Clara'nın zoraki seviştiğini fark edince ondan büsbütün soğumuştu.

"Artık buna son versek iyi olacak," dedi. "İstiyorum. Beklemeye dayanamayacağım."

"Neye son versek?"

"Boşanmak istiyorum, Clara. Bu sefer sana sormuyorum, sadece bilgi veriyorum. Ayrıca şunu da söyleyeyim, nedeni Ellie değil."

"Altı hafta önce beni sevdiğini söylüyordun."

"Yanılmışım."

"Yine birinin ölümünden sorumlu olmak mı niyetin?"

"Ömrümün sonuna kadar sana dadılık etmek istemiyorum. Kabul etmezsen Reno'ya gider, orada boşanırım."

"Reno!" dedi Clara alayla.

Walter karısına baktı. Bana inanmıyor, diye düşündü. Hiç hoşuna gitmemişti bu.

12 Ellie, geri plandaydı, yardım etmiş, onu bu işe kışkırtmıştı. Yakında bir yerlerde bekliyordu Ellie. Otobüsün ışıkları yanıyordu. Yolcuların birer birer indiklerini gördü, Clara, kolunda seyahat battaniyesine benzeyen bir örtüyle basamaklardan indi. Hemen yanına yaklaştı Walter.

"Clara?"

Onu gördüğüne pek şaşırmamıştı Clara.

"Seninle konuşmam gerekiyor," dedi Walter. "Yatak odasını darmadağınık bıraktık."

Clara, karşı koyarcasına bir şeyler mırıldanarak Walter'ın peşi sıra gitti.

Yol boyunca yürüyorlardı. "Biraz daha ileride rahatça konuşabiliriz," dedi Walter.

Walter'ın önceden gözüne kestirdiği sık çalılığa yaklaştılar.

"Fazla uzaklaşmayalım. Otobüs on dakika sonra hareket edecek," dedi Clara. Hiç kuşkulu görünmüyordu.

Walter, karısının üstüne atladı, iki eliyle birden boynuna sarıldı. Ancak çalıların arasına çekmek için bütün gücünü kullanması gerekiyordu; çünkü Clara garip bir biçimde ağırlaşmış, bir erkekten bile daha güçlü olmuş, elleriyle çalılara yapışmıştı. Walter durmadan çekiyordu. Bağırmaması için ellerini boğazından ayırmamıştı. Clara'nın boynu sertleşmiş, kalın bir ip gibi bükülmeye başlamıştı. Bir an, onu öldüremeyeceğinden korktu Walter. Çok geçmeden, Clara'nın artık debelenmediğini fark etti. Ölmüştü. Clara'nın halata benzeyen boynunu bıraktı. Ayağa kalkıp, Clara'nın kolunda taşıdığı battaniyeyle üstünü örttü. Jeff de oralardaydı. Her zamanki gibi sevinçle havlıyor, kuyruk sallıyordu. Walter çalıların arasından çıkınca Jeff de peşinden geldi.

Ellie oradaydı işte. Yolda, tam bekleyeceğini söylediği noktada duruyordu. Walter, başını sallayıp işin bittiğini işaret etti, Ellie sevinçle gülümsedi, koluna girip hayranlıkla baktı Walter'a. Konuşmak üzere ağzını açtığı anda hemen önlerinde bir patlama oldu, sanki bir bomba ya da araba çarpışması gibiydi. Ortalık kara dumanla kaplandı.

"Köprü yıkıldı!" dedi Walter. "Yola devam edemeyiz!"

Ellie, oralı olmadan yürüyordu. Walter engel olmaya çalıştı, ama Ellie tek başına ilerledi.

Walter yerde yüzüstü yatıyor, kollarına dayanarak doğrulmaya çalışıyordu. Derinden derine zonklayan başını yana çevirdi. Ellie miydi yanında yatan? Dikkatle bakınca karanlıkta Clara'nın kumral saçlarıyla ufak yüzünü hayal meyal seçebildi. Clara, yüzünü Walter'a çevirmiş, yanında yatıyordu.

"Rüyanda ne gördün?" diye sordu, uzun süredir uyanık birinin sakin, rahat sesiyle.

Walter, suçüstü yakalanmıştı sanki. "Hiç," dedi. "Kötü bir rüyaydı."

"Ne gördün?"

"Ne mi? Hatırlamıyorum." Kendini yastığa bırakıp başını öte yana çevirdi. Uykusunda konuşmuş muydu acaba? Bir süre hiç hareket etmeden yattı, Clara'nın bir şeyler söylemesini bekledi. Ses çıkmayınca bu defa tekrar uykuya daldığını belirten düzenli soluğunu duyabilmek için kulak kabarttı, ama onu da duyamadı. Bir ter damlası, sırtının ortasından aşağıya kayıyordu. Nemli elleriyle yatağın tahta kenarını tutup bütün gücüyle sıktı.

13

Walter, *Üç Kardeş Barı*'ndan Ellie'ye telefon etti. "Yalnız mısın?" diye sordu. Ellie'nin rahat konuşamadığını fark etmişti.

"Hayır, bir arkadaşım var," dedi Ellie yumuşak bir sesle.

"Pete mi?"

"Hayır, bir kız arkadaşım."

Ellie'nin holde, oturma odasının kapısız pervazına arkası dönük olarak telefonun başında durduğunu gözünün önüne getirdi. "Gelecek cumartesi Reno'ya gideceğimi haber vermek istedim," dedi. "Altı hafta kalacağım. İstediğimi elde etmenin tek yolu bu." Karşılık bekledi, ama Ellie bir şey söylemedi. "Nasılsın, sevgilim?"

"İyiyim."

"Beni hiç düşünüyor musun?"

"Evet."

"Seni seviyorum," dedi Walter.

Birbirlerinin sessizliğini dinlediler.

"Duyguların önümüzdeki haftalarda da aynı kalırsa ben buradayım."

"Kesinlikle," deyip telefonu kapadı Walter.

Evin kapısında Clara'yla karşılaştı. "Olanları duydun mu? Kaza yaptım. Arabam mahvoldu!"

Walter evrak çantasını holdeki sehpaya bıraktı. Clara'nın eli ayağı titriyordu. Görünüşe göre yaralanmamıştı. Kolunu Clara'nın omzuna atıp oturma odasındaki kanepeye doğru ilerledi. Günlerden beri ona ilk kez dokunuyordu.

Clara, Oyster Bay yakınlarındaki bir yan yoldan geri geri çıkan bir kamyonun arabasına nasıl çarptığını anlattı. Hızının saatte kırk kilometreden fazla olmadığını, ancak ağaçlardan kamyonu görmediğini söyledi. Motorunun sesini de duymamıştı; çünkü kamyon, vitesi boşta, yokuş aşağı kaymıştı.

"Araba sigortalı," dedi Walter. Clara'ya bir kadeh içki hazırlarken. "Hasar büyük mü?"

"Bütün ön cam içeri göçtü. Neredeyse takla atacaktım!" Clara, elini geri çekip Jeff'in sevgi gösterilerinden kurtardı, sinirli bir hareketle köpeği okşadı.

Walter, karısına konyak kadehini uzattı. "Şunu iç, sakinleşirsin."

"Sakinleşmek istemiyorum!" diye bağırıp ayağa kalktı Clara. Elindeki kâğıt mendili burnuna kapayıp koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Walter buzsuz bir viski-soda doldurdu. Bardağı kaldırırken kendi elinin de titrediğini fark etti. Clara kim bilir nasıl bir şok geçirmişti? Her fırsatta, araba kullanmaya başladığından beri kaza yapmadığını söyleyerek övünürdü. Karısının içkisini yukarı götürdü. Clara, yatağa uzanmış, hâlâ ağlıyordu.

"Herkes günün birinde kaza yapabilir," dedi Walter. "Bu kadar üstünde durmamalısın. Philpottlar sana şoförlü bir otomobil gönderirler, değil mi? İstersen birkaç gün direksiyona geçme."

"Benim ne halde olduğumu merak eder numarası yapma! Neden bu geceyi dışarıda geçirmiyorsun? Ellie'ye gitsene! Evde, nefret ettiğin karının yanında ne işin var?"

Walter dişlerini sıktı, yatak odasından çıkıp aşağıya indi. Evde olmadığı her akşamı Ellie'yle geçirdiğini sanıyordu Clara. Aslında

başka bir yere taşınmalıyım, diye düşündü. Ama Clara'nın evi ateşe vererek alevlerin arasında kendini öldürmek gibi bir çılgınlık yapmasından korkuyordu. Ondan beklenirdi doğrusu. Yanında olmalı, onu kontrol altında tutmalıydı. Bu süre içinde kendisi de Clara gibi nevrotiğin biri olup çıkacaktı.

Claudia içeri girdi. "Eşinizle birlikte akşam yemeğine hazır mısınız, Bay Stackhouse?"

Claudia, genellikle yemeğin hazır olduğunu bu şekilde söylemezdi. Clara'nın yukarıda bağırıp çağırdığını duymuş olmalıydı. "Evet, Claudia. Aşağı ineceğim."

14 Kahvaltı sırasında ön kapı çalındı. Claudia mutfaktaydı, Walter yerinden kalkıp kapıyı açtı. Clara'ya bir telgraf gelmişti. Annesinden olabileceğini tahmin etti.

Clara telgrafı çabucak okudu. "Annem ölmek üzere," dedi. "Doktoru haber veriyor."

Walter telgrafı aldı. Clara'nın annesinin yine inme geçirdiği, otuz altı saatten fazla yaşamasının beklenmediği bildiriliyordu. "İlk uçağa yetişmeye çalış," dedi Walter.

Clara iskemlesini geriye itip ayağa kalktı. "Uçmak istemediğimi biliyorsun."

Clara'nın uçmaktan korktuğunu biliyordu, Walter. "Ama yine de gideceksin, değil mi?" Karısının peşi sıra hole çıktı. Clara, o sabah saat dokuzdaki randevusuna yetişmek için evden çok erken çıkmak zorundaydı.

"Tabii. Onun yıllardır ihmal ettiği bazı para işlerini halletmem gerekiyor," dedi Clara sinirli bir sesle. Holdeki sehpadan birkaç evrak alıp her zaman yanında taşıdığı dosyaya yerleştirdi.

"Arabanın tam bugünlerde bozuk olması ne kötü," dedi Walter.

"Evet. Yolculuk bana daha da pahalıya patlayacak."

Walter hafifçe gülümsedi. "Benim arabamı ister misin?"

"Sana gerekli."

"Sadece bugün ve yarın gerekli, cumartesi günü değil." Walter cumartesi sabahı uçakla Nevada'ya gidecekti.

"Araban sende kalsın," dedi Clara. Walter sigarasından bir nefes çekti. "Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsun?"

"Bugün akşamüstü. Annem hasta da olsa, büroda yapmam gereken bir sürü iş var."

"Telefon etmeye çalışırım," dedi Walter. "Saat kaçta büroda olacaksın?"

"Neden sordun?"

"Tam olarak ne zaman yola çıkacağını öğrenmek için! Belki sana yardımım dokunabilir!" dedi Walter sabırsızlıkla. Sorduğuna pişman olmuştu. Neden yardım etmek istemişti sanki?

"Çok gerekliyse on iki sularında ara." Clara camdan bakıp, Philpott'ların koca Packard'ının yaklaştığını gördü. "Roger geliyor. Hemen çıkmalıyım. Claudia! Valizi hazırlamam için yatağımın üzerine birkaç parça giyecek çıkarır mısınız lütfen? Gri elbisemle yeşil tayyörümü almak istiyorum. Saat üçle dört arasında gelirim," deyip çıktı.

Walter, saat on ikide Clara'yı bürosundan aradı. Clara, otobüsle gitmeye karar verdiğini, beş buçukta Otuz Dördüncü Sokak'taki terminalden yola çıkacağını söyledi.

"*Otobüsle mi?*" diye sordu Walter. "Çok uzun bir yolculuk, yorulacaksın, Clara."

"Harrisburg buradan beş saat sürüyor. Tren saatleri programıma uymadı. Gitmem gerekiyor, Walter. Saat yarımda Locust Valley'de öğlen yemeğine sözüm var. Hoşça kal."

Walter öfkeyle telefonu kapadı. Yaka düğmesini açmaya çalışırken, düğmenin yerinden fırlayıp mantar kaplı döşemede iki kere sıçradığını gördü. Clara'yı yolcu etmek üzere otobüs terminaline gideceğini tahmin ediyor, ona yakınlık göstermek zorunda kaldığı için kendi kendine sinirleniyordu. Aslında, cumartesi günü yola çıkmadan önce ona sormak istediği bazı konular vardı. Örneğin, Clara'nın evi ne yapacağını sormayı düşünmüştü. Ev onun olduğuna göre, ne isterse yapabilir, diye iç geçirdi. Clara'nın ne yapacağıyla neden ilgileniyordu ki sanki? Şu dünya üzerinde Clara'dan daha iyi başının çaresine bakabilecek kadın var mıydı?

Walter, yakasını kapamak için kravatının düğümünü sıkıştırdı, saçını taradı. Postaya verilecek birkaç mektup olduğunu söylemek üzere telefona uzanıp Joan'ın numarasını çevirdi. Joan cevap ver-

meyince, öğlen tatilinde olduğunu hatırladı. Mektupları zarflamaya başladığı sırada, elinde iki kâğıt torbayla Joan içeri girdi.

"Size öğlen yemeği getirdim," dedi. "Çünkü ben ilgilenmezsem bütün gün bir şey yemiyorsunuz. Bugünkü iyiliğimi de böylece yapmış oldum."

"Teşekkür ederim," dedi Walter şaşkınlıkla. Joan'dan böyle samimi bir davranış beklemiyordu. "Parasını vereyim."

"Hayır, benim ikramım." Joan, kâğıt torbadan bir sandviçle bir plastik bardak kahve çıkarıp masanın üstüne bıraktı. "Bay Stackhouse, bu büroda; Bay Cross'la sizin aranızda neler döndüğünü bilmiyorum, ama buradan ayrılmayı ya da iş değiştirmeyi düşünürseniz, lütfen beni de yanınıza alın. Ücret hiç önemli değil."

Bu sözler Walter'ın pek hoşuna gitti. Şirket, altı haftalık izin talebini beklenmedik bir şekilde hemen kabul etmişti. Bu altı hafta içinde, Cross'un kendisine işten çıkarıldığını bildireceğini sanıyordu. Adam, Walter'ın Jensen'le birlikte şirketten ayrılacağından haberi olduğunu belli etmiş, bir gün önce de Walter'ın çalışmasından memnun olmadığını söylemişti. "Bir değişiklik olabilir," dedi Walter. "Aslında, bazı yenilikler bekliyorum. İzinden dönmezsem sizi ararım, Joan."

"Tamam." Joan'ın yuvarlak yüzü gülümsemeyle aydınlandı.

"Yalnız burada kimseye bir şey söylemeyin lütfen."

"Söylemem, merak etmeyin. Kendinize dikkat edin, Bay Stackhouse."

Walter gülümsedi. "Sağolun."

Dick öğlen tatilinden döner dönmez Walter, ortak plânlarından Cross'un ne ölçüde bilgisi olduğunu sormak üzere yanına gitti. Dick, patronun Walter'dan memnun olmadığını, işine gereken ilgiyi göstermediğini söylediğini iletti. Şirkette kaldıkları sürece Walter'ın kendine çeki düzen verip çalışmasını istedi.

"Yarından sonra canı cehenneme şirketin," dedi Walter.

Dick kaşlarını kaldırıp baktı.

Walter dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Beşi çeyrek geçe otobüs terminalindeydi. İçeri girer girmez Clara'yı gazete bayiinin önünde gördü. Ona pek yakışan, yeni aldığı yeşil tüvit tayyörünü giymişti.

"Unutma," dedi Clara, Walter yaklaşır yaklaşmaz, "arabam

yarın hazır olacakmış. Ön tamponun kromajı için ayrıca para verme sakın, gönderdikleri ilk teklife dahildi. Ustabaşı şimdi kalkmış 'tampon dahil değildi', diyor."

Walter, Clara'nın mavi bavulunu aldı. Clara bir şey sormak üzere gişelerden birine yaklaştı, Walter gözlerini ondan ayırmadan bekledi. "Harrisburg'da ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu, Clara döndüğünde.

"En geç cumartesi günü gelirim, belki de yarın akşam." Başını kaldırıp Walter'a baktı. Yüzündeki canlı gülümsemeye rağmen gözlerinde biriken yaşları görünce şaşırdı Walter.

"Ya ölürse?" diye sordu. "Cenaze törenine kadar kalmayacak mısın?"

"Hayır." Clara öne doğru eğildi, topuklu pabuçlarının birinin üzerinde dengesini bulup öteki topuğuna yapışmış bir kâğıt parçasını çıkardı. Bu sırada destek almak için elini otomatik olarak Walter'a uzatmış, o da tutmuştu.

Clara'nın dokunması Walter'da karmaşık duygular yarattı. Hem zevk hem nefret hem de umutsuz bir sevecenlik duymaya başladığını hissettiği anda bunların hepsini birden bastırdı. Birlikte oldukları son dakikada içinden, Clara'ya bütün gücüyle sarılmak, sonra da fırlatıp atmak geliyordu.

"Bir de şu," dedi Clara, ceketinin cebinden çıkardığı katlanmış bir kâğıt parçasını uzattı. "Yarın aramam gereken iki kişi var. Bayan Philpott'a telefon edip numaraları veriver, o ne yapması gerektiğini biliyor." Siyah deri eldivenlerinin birini eline geçirirken bakışlarını indirdi, Walter eldivene bir damla gözyaşı damladığını gördü.

Karısının yüzünü dikkatle inceleyip, gerçekten annesinin durumuna mı üzüldüğünü, yoksa başka bir derdi mi olduğunu anlamaya çalıştı. "Gider gitmez bana telefon et," dedi. "Kaçta olursa olsun, mutlaka ara."

"Bensiz kırk sekiz saat geçireceğine sevinmiyor musun? Neden dişlerini gıcırdatıyorsun? Reno'ya giderken Ellie'yi de birlikte götürsene!" Yüzünde kötü niyetli, zoraki bir gülümsemeyle Walter'a bakıyordu. Bu bakışlarda, sanki şeytan ruhu her şeyi planlamış, onun Ellie'yle yaşayamayacağını, ömrünün sonuna kadar bir daha mutlu olamayacağını biliyormuş gibi bakıyordu.

Clara, otobüslere doğru yürümeye başlayınca Walter valizi alıp arkasından ilerledi. Valizin sapını sımsıkı yakalamış, 'keşke bunu kafasına indirebilsem' diye düşünüyordu. New York-Pittsburg otobüsüne yerleştirilecek eşyaların arasına valizi bıraktı.

"Hiç de mutlu görünmüyorsun," dedi Clara gülerek.

Walter, zoraki bir gülümsemeyle öfkesini bastırmaya çalışarak Clara'ya baktı. Ondan gerçekten nefret ediyorsam..., diye düşünüyordu. "Otobüs nerede mola verecek?" diye sordu birden.

"Mola mı? Bilmiyorum. Herhalde Allentown'da durur. Clara çevresine bakındı. Hâlâ delice, kaskatı bir gülümseme vardı yüzünde. "Artık binebilirim."

Otobüsün basamaklarından çıktı. Orta geçitte uygun bir yer arayarak ilerleyip arkalara doğru, cam kenarında olmayan koltuklardan birine oturuşunu izledi Walter. Clara gülerek el salladı. Walter elini hafifçe kaldırdı. Saatine baktı. Otobüsün kalkmasına beş dakika kalmıştı. Birden olduğu yerde dönüp bekleme salonuna girdi. Canı içki içmek istemişti, ama barın önünden geçip dışarı çıktı.

Arabasını terminalin iki sokak ilerisinde park etmişti. Park yerinden çıktı, doğu yönünde yola koyuldu. Trafik çok sıkışıktı. Bir otobüs caddeye çıkıp güneye döndü. Clara'nın otobüsü olup olmadığını anlayamamıştı. Soğukkanlılığını kaybetmeden, sıkışık trafikte adım adım ilerliyordu. Bir ara, yine durması gerekince bir sigara yaktı. New York-Pittsburg otobüsü önünden geçip Onuncu Cadde'ye saptı. Yolcuların arasında Clara'yı seçebilmişti.

Trafik ışığı yeşile dönünce Walter sağa sapıp otobüsün peşine takıldı. Otobüs, Holland tüneli yönüne kent merkezine doğru ilerliyordu. Arka arkaya tünelden geçtiler.

Newark'ta durur, geri dönerim, diye düşündü Walter. Newark'ta Melchior Kimmel aklına geldi. Dükkâna uğramalı mıydı acaba? Belki hâlâ açıktı, sipariş ettiği kitap da gelmiş olabilirdi.

Buna rağmen, Newark'ta durmadan küt burunlu, gri otobüsün ardı sıra yola devam etti. Bir ara, kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldı ve otobüsün sağa dönerek gözden kaybolduğunu görünce telaşa kapıldı.

Bir sigara yakayım, bitirince dönerim, diye düşündü.

Otobüs, kentten çıkan anayollardan birine sapmıştı, Walter peşinden ayrılmadı.

Clara ne düşünüyordu acaba? Mirası mı? Annesi ölürse, vergiler ödendikten sonra aşağı yukarı elli bin dolarlık bir miras geçecekti eline. Artık keyfi yerine gelirdi herhalde. Yoksa Ellie'yle Walter'ı mı düşünüyordu? Ağlıyor muydu acaba? Belki de *World Telegram* okuyup bütün bunları aklının köşesinden bile geçirmiyordu? Clara'nın gazeteyi elinden bıraktığını, ara sıra yaptığı gibi başını arkaya yaslayıp gözlerini dinlendirdiğini görür gibi oldu. Elleriyle Clara'nın ince boynunu kavradığını hayal etti.

Cinayet işlemek için ne tür bir cesaret gerektiğini düşündü. İnsan ne kadar nefret etmeliydi? Duyguları yeterince güçlü müydü? Yalnız nefretin yeterli olmadığını, içinde nefretin de bulunduğu bir dizi karmaşık dürtünün bir araya gelmesi gerektiğini hissediyordu. Ayrıca bir tür delilik. Gereğinden fazla akılcı olduğunu düşündü. "Hiç değilse, içimden Clara'yı tokatlamanın geldiği anlardan birini yaşıyor olsam," dedi kendi kendine. Yine de ona hiç tokat atmamıştı. Her zaman böyle akılcı davranıyordu. O anda, Clara'nın otobüsünü izlerken gereken bütün koşulların elverişli olduğu sırada bile. Bütün bunlar gördüğü o düşe benziyordu.

Birinci mola yerinden ileriye gitmemeye karar verdi. Clara'ya yaklaşacak, düşünde söylediklerini tekrarlayacaktı. Melchior Kimmel de aynı şeyleri söylemiş olabilirdi. *"Clara, seninle konuşmam gerekiyor. Gel."* Birkaç adım yürüyecekler, otobüs terminalinde söylenen acı sözler tekrarlanacak, Clara onu Ellie yüzünden iğneleyecek, bunca yolu peşinden geldiği için budalalıkla suçlayacaktı. Birlikte otobüse döndükleri sırada yeni bir sinir krizi geçirmek üzere olacaktı, Clara. Walter, bilinçaltı bir hareketle ayağını uzattı, araba birden hızlandı. Gaz pedalına sonuna kadar basmıştı, önündeki araca fazla yaklaştığını fark edince sakinleşip ayağını gazdan çekti.

Peki, yaparsam ne olacak, diye düşündü. Birincisi, o saatte birlikte olduğu bir tanık gösteremeyecekti. Ayrıca mola yerinde tanıdık birine rastlayabilir, Clara'nın onu görür görmez 'Walter!' diye seslenişini duyan çıkabilir, yolculardan bazıları onların birlikte yol kenarında yürüdüklerine tanık olabilirdi.

Üstelik Ellie ondan nefret edecekti.

Hızla ilerleyen otobüsün peşi sıra yola devam etti.

Clara'yla ilk karşılaştıkları günü hatırladı. Üniversite arkadaşı Hal Schepps'le San Francisco'da öğlen yemeğine gitmek üzere buluşmuş; Hal, Clara'yı da birlikte getirmişti. "Rastlantı," demişti Hal sonradan, gerçekten de bir rastlantı olduğunu Walter o sırada bilmiyordu. Clara'yı gördüğü an kalbinin duracak gibi olduğunu hatırladı. İlk görüşte âşık olmak gibi bir şeydi bu. Sonraları Clara da aynı duyguya kapıldığını söylemişti. Aynı gün öğleden sonra Hal'a telefon ederken nasıl heyecanlandığını düşündü. Clara'nın Hal'ın nişanlısı ya da sevgilisi olmasından korkmuştu. Hal, herhangi bir ilişkileri olmadığı konusunda garanti vermişti. "*Ama dikkatli ol,*" demişti Hal, "*hep kendi başının dikine gider Clara; sevgide de, nefrette de üstüne yoktur.*" Walter, ilk haftalarda Clara'nın ne kadar büyüleyici, nasıl dayanılmaz biri olduğunu hatırladı. Clara, Walter'dan önce iki sevgilisi olduğunu söylemiş, her biriyle bir yıl kadar birlikte olduğunu, ikisinin de onunla evlenmek istediğini, ama bu teklifleri kabul etmediğini anlatmıştı. Walter, Clara'nın sözlerinden, eski sevgililerinin her ikisinin de pek güçlü kişilikleri olmadığını sezinlemişti. Clara, zayıf erkeklerden hoşlandığını açık yüreklilikle söylüyordu zaten; ama onlarla evlenmek istemiyordu. Anlaşılan, tanıdığı erkekler içinde en güçsüzünün Walter olduğuna karar vermiş, o yüzden onunla evlenmişti. Bu düşünce Walter'ın hiç hoşuna gitmedi.

Arabanın lastikleri, demiryolu raylarının üstünden geçerken patır kütür sesler çıkardı, sarsıntıdan Walter'ın başı tavana çarptı. Otobüs hızlı gidiyordu. Saati beşi kırk dakika geçmekteydi. Saati kulağına götürdü, durmuş olduğunu fark etti. Direksiyonu sol eliyle tuttu, saatini akıldan yediyi beş geçeye ayarlayıp kurdu. Otobüsün en geç yarım saat içinde mola vereceğini tahmin ediyordu.

İleride yokuş yukarı bir viraj göründü. Otobüs, virajdan önce vites küçültünce Walter ayağını gazdan çekti. Sol tarafta, uzakta, kentin ışıklarını seçebiliyordu. Nerede olduğundan haberi bile yoktu.

Otobüs, tepe noktasına varınca yavaşlamıştı, Walter da hızını kesti. Otobüsün birdenbire sola döndüğünü görünce korkudan nefesi kesildi, yokuş aşağı kayıp kayalardan yuvarlanacağından korktu. Koca otobüs koyu bir karanlıkta gözden kayboluvermişti.

Walter tepeye tırmanınca, kara noktanın ağaç kümesi olduğunu, otobüsün bir restoranın önündeki yarı yuvarlak park yerine girdiğini gördü. Restoranı geçti, arabasını yolun sağına yanaştırarak durdu, farları söndürdü. İnip geriye doğru yürümeye başladı. Park yeri, restoranın bir kırmızı, bir mor yanıp sönen reklamıyla aydınlanıyordu. Otobüsten inenlerin arasında Clara'nın ufak tefek, kıvrak bedenini görmek için bakındı, göremedi. Yaklaşınca otobüsün içine baktı, Clara inmişti anlaşılan.

Restoranın cam kapısını açıp içeri girdi, tezgâha, masalara göz gezdirdi. Clara görünürlerde yoktu. Sahnede rol yaptığı, üstelik rolünü de inandırıcı bir biçimde oynadığı izlenimine kapılmıştı; endişeli bir koca, öldürmek üzere peşine takıldığı karısını arıyordu. Birkaç dakikaya kalmadan elleri kadının boynunu kavrayacak, ama gerçekten sıkmayacaktı, ne de olsa oyundu bu. Rol yapıyordu. Cinayet oyunu oynuyordu.

Kadınlar tuvaletinin önüne gelmişti. Kapıyı kollamaya başladı, arada bir gözlerini ayırıp restoranın cam kapısından içeri giren birkaç kişiye bakıyordu. Uzun tezgâhı, masaları dikkatle gözden geçirdi.

Dışarı çıkıp otobüsün çevresini dolaştı, tekrar içeri girdi, tezgâhın ucunda, tuvalete yakın bir yerde durdu. Kapının üstündeki saate göre kol saatini 7:29'a ayarladı. Fazla yanılmamıştı.

"Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu, tezgâhın arkasında oturan adama.

"On beş dakika," dedi adam.

Gergin adımlarla kapıya doğru ilerledi, sonra tekrar geri döndü. Yedi dakika kadar geçmiş olduğunu tahmin ediyordu. Akla en yakın yer kadınlar tuvaleti, diye düşündü. Öte yandan Clara, çok sıkışmadıkça genel tuvaletlere gitmezdi: Nefret ederdi böyle yerlerden. Walter birden arkasına döndü, az önce mola süresini sorduğu adamla göz göze geldi. Adam, Walter'dan önce bakışlarını çevirmişti. Walter çıkışa doğru ilerledi. Yanındaki duvar boydan boya ayna kaplıydı, ama aynada kendine bakmaktan çekindi. Kaşlarının arasındaki derin çizgiyi yok etmek üzere yüz kaslarını gevşetti, bu belirgin çizgi genellikle yabancıların dikkatini çekerdi.

Otobüsün yanında bekleyen yolculara yanaştı. Aralarında Clara yoktu. Parmaklarının ucunda yükselerek otobüsün içine göz attı.

Koltukların üçte birine yakını dolmuştu. Yanlış otobüs mü acaba, diye düşündü; ama ön camda NEW YORK-PITTSBURGH yazıyordu. Aynı saatte iki otobüs kalkmış olabilir miydi?

Elini cebine sokmuş, sinirden bir kibrit kutusunu parçalayarak unufak etmişti. Cebindeki kibrit kalıntılarını yere attı. Otobüsün çevresinde ağır adımlarla dolaşmaya başladı. On beş dakika geçmiş olmalıydı. Arkasına döndüğü anda biriyle çarpıştı.

"Affedersiniz!"

"Affedersiniz!" diye papağan gibi tekrarlayıp yoluna devam etti bir kadın.

Walter, şiddetle terlemeye başladığını hissetti. Otobüs şoförü restorandan çıkmış, yaklaşıyordu. İçerideki yerlerin neredeyse hepsi dolmuştu. Gözlerini kısıp karanlığa, park yerinin çevresine baktı. Clara yürüyüş yapmasını sevmez ki, diye düşündü. Restoranın ışıklı girişine çevirdi gözlerini. Kapıda kimse yoktu. Girişin üstündeki ışıklı reklamda el yazısı harflerle *Harry's Rainbow Inn* adı bir kırmızı, bir mor yanıp sönüyordu.

Otobüsün motoru çalıştı. Walter, şoförün geçitte arkaya doğru yürüyerek parmağıyla yolcuları saydığını gördü. Şoför saymayı bitirince yerine geçip kontağı kapadı, kapıdan dışarı bakmaya başladı.

"Bir yolcu bekliyoruz," dediğini duydu Walter şoförün.

Beklenenin Clara olduğundan emindi. Cebinde yumruklarını sıktı. Şoför otobüsten indi, restorana girip yüksek sesle bir şeyler söyledi, tekrar otobüse döndü. Ne dediğini duyamamıştı Walter.

Şoför, ufak tefek, tombul bir kadının basamakları çıkmasına yardım ederken, "Tuvalette başka kimse var mı?" diye sordu.

"Kimseyi görmedim," dedi kadın.

Walter durduğu yerden, karanlık yolun iki yanını, restoranın girişini ve otobüsün kapısını görebiliyordu. Otobüsün motoru, Walter'ın ayaklarının altındaki toprağı titreten bir gürültüyle çalıştı, otobüs önce geri, sonra ileri giderek park yerinden çıkıp anayola saptı. Walter hırsından bağırmamak için dişlerini kenetledi. Tekrar restorana döndü, kadınlar tuvaletine doğru yürüdü, kapıyı açıp Clara'ya seslenmek üzereyken vazgeçti. Düşünceli bir tavırla dışarı çıktı.

Aklına gelen tek açıklama, Clara'nın Newark'ta, otobüsün kır-

mızı ışıkta beklediği bir yerde inmiş olabileceğiydi. Ama kırmızı ışıkta valizini bagajdan indiremezdi. Ayrıca şoför az önce onu aramamış mıydı? Clara'dan başka kimi bekleyeceklerdi? Walter, anayolda çevresine bakındı, kimseyi göremedi. Arabasına doğru koştu. Durmak isterken çakıl kaplı bankette ayağı kayıp düştüğü halde koşmak iyi gelmişti. Avucunun içi çizilmişti, ama pantolonunun yırtıldığını sanmıyordu. Manevra yapıp geri döndü, yolun iki yanında deliler gibi Clara'yı aramaya başladı. Bir süre sonra aramaktan vazgeçti, arabanın hızını arttırdı.

15 Walter saat on bir sularında eve vardı. İçeride ışık yanmıyordu. Üst kata çıktı, yatak odasında kimse yoktu. Salonda Clara'nın valizini ya da bıraktığı herhangi bir izi görebilmek umuduyla tekrar aşağı indi. Bir sigara yaktı, kanepeye oturdu, kendini birkaç dakika boyunca yerinden kalkmamaya zorladı. Birazdan telefon çalacak, Clara nerede olduğunu söyleyecek, diye düşünüyordu. Telefon çalmadı.

Ellie'nin numarasını çevirdi, cevap alamadı.

Arabaya binip Lennert'e doğru yola çıktı. Canı konyak içmek istiyordu. Sinirliydi, ne olduğunu bilmediği bir tehlikeye karşı savunmaya geçmişti sanki. Clara'yı öldürmüş gibi suçlu hissediyordu kendini. Park yerinde, otobüsün çevresinde geçirdiği dakikaları düşündü. Clara'yla birlikte yol kenarındaki sık koruya doğru yürüdüklerini görür gibi oldu. Gizli bir ataktan korunmak istercesine başını yana eğdi birden. Hayır, bir şey olmamıştı, olmadığından emindi. O sırada gözünün önündeki yol sağa sola hareket etmeye başladı. Sıkıca direksiyona yapıştı. Asfaltın üstünde küçük ışıklı noktalar uçuşuyor, kayıp gidiyordu. Yağmurun yağmaya başladığını fark etti.

Ellie'nin pencerelerinde ışık görünmüyordu. Arabası ne kapının önünde ne de apartmanın yanındaki park yerindeydi. Umutla zili çaldı, cevap alamadı.

Birkaç sokak ötedeki bara girip bir konyak söyledi. Olabildiğince ağırdan alarak içkisini bitirdi, tekrar Ellie'ye gitti. Pen-

cereler hâlâ karanlıktı, zil sesine karşılık veren çıkmadı. Bara geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu barmen. "Hastanede bir yakınınız mı var?"

"Efendim?"

"Hastanede biri mi var, dedim." Barmen eline bir bardak alıp parlatmaya başladı. "Hani şu az ilerideki hastanede."

"Burada hastane olduğunu bilmiyordum," dedi Walter. "Hayır, kimsem yok." Konyakların yatıştırıcı etkisine rağmen birazdan dişlerinin takırdamaya başlayacağını hissediyordu.

Saat yarımda tekrar Ellie'nin kapısını çaldı. Tam geri döneceği sırada, Ellie'nin arabasının sokağa saptığını gördü, yüreğine su serpildi. Ellie kullanmıyordu arabayı. Direksiyonda Peter Slotnikoff oturuyordu.

"Selam, Bay Stackhouse!" diye seslendi Peter sevimli bir gülümsemeyle.

"Merhaba!" dedi Walter.

"Gordonlar'dan geliyoruz," dedi Ellie, arabadan inerken. "Bütün akşam seni bekledik."

Walter, birkaç gün önce Gordon'un telefon edip Clara'yla onu bir kokteyle davet ettiğini hatırladı. "Vaktim olmadı," dedi.

"Ellie, benim gitmem gerekiyor. Yedi dakikam kaldı," dedi Peter. "Arabayı gazete bayiinin hemen sağına bırakırım."

"Olur," dedi Ellie. "Görüştüğümüze sevindim, Peter." Peter'ın camdan uzanan elini dostça okşadı. Platonik bir sevgi, diye düşündü Walter. "İyi geceler."

Peter yola çıktı.

Peter acaba Ellie'yle aramızda bir ilişki olduğunu mu sezdi, yoksa gerçekten trene yetişmesi mi gerekiyordu, diye düşündü Walter. Ellie'yle bakıştılar. Birbirlerini görmeyeli neredeyse on beş gün oluyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Ellie.

"Gitmeden önce seni görmek istedim. Yukarı çıkalım mı?"

Ellie'nin gözleri gülüyordu, ama araya mesafe koyduğunu fark etti Walter. Ellie arkasını döndü, anahtarıyla dış kapıyı açtı.

Birlikte merdivenlerden hızla çıkıp eve girdiler.

"Keşke Gordon'lara gelseydin," dedi Ellie. "Jon da oradaydı."

"Gerçekten tümüyle unuttum."

"Oturmak istemiyor musun?"

Walter bir köşeye ilişti. "Clara bugün annesini görmeye Harrisburg'a gitti," dedi. "Annesi çok hasta, galiba ölecek."

"Vah vah, kötü haber," dedi Ellie.

"Planlarımda herhangi bir değişiklik olmadı ama. Yine de cumartesi günü yola çıkacağım."

Ellie koltuğa yerleşti. "Clara'yı merak ediyorsun, değil mi?"

"Hayır. Aslında annesinin durumuna hiç üzülmüyor. Araları iyi sayılmazdı." Walter iki eliyle ayak bileğini ovuşturdu. "Bana bir viski verir misin, Ellie?"

"Tabii!" Ellie içki hazırlamak üzere ayağa kalktı. "Su mu, soda mı?"

"Biraz su, lütfen, buz koyma." Walter yerinden kalkıp sehpanın üstünden Ellie'nin kemanını aldı. Keman eline tüy gibi hafif geldi. Işığa tutarak tellerin altındaki yazıyı okudu. *Raffaele Gagliano, Napoli 1821.* Kemanı yerine koyup mutfağa gitti, viski şişesinin kapağını kapadı. Ellie kadehini uzatmak üzere ona döndü. Walter kadehi aldı, öbür eliyle Ellie'yi kendine çekip öptü. Uzun, umutsuz bir öpüştü bu, ensesinde Ellie'nin ellerinin kenetlendiğini hissetse bile, onunla yaşadığı mutlu anları geri getirmeyen bir öpüştü. Ya onu sevmiyorsam, ya hiç sevemeyeceksem, diye düşündü birden. Ellie'nin içtenliğini, parlayan burnunu, kadife bornozunu şimdi ne kadar çekici buluyorsa, belki bir ay sonra aynı ölçüde itici bulacaktı. Yine de boşanmasının asıl nedeninin Ellie olmadığını aklından çıkarmamalıydı. Onunla evleneceğini söylemişti bir kere, vazgeçerse eşeklik etmiş olurdu. Ellie'yi bırakıp içki bardağıyla oturma odasına döndü. Ellie'nin geceyi onunla geçirmek istediğini, 'Sende kalabilir miyim?' diye sormasını beklediğini anlıyordu.

"Nen var?" diye sordu Ellie. "Düşünceli görünüyorsun."

Az önce, Ellie'nin eve dönmesini beklerken, ona otobüsün peşine takıldığını anlatmayı planlamıştı, ama korkuyordu şimdi. "Bir şeyim yok."

"Büroda işler yolunda mı? Bir buçuk ay süreyle izin almana karşı çıkmadılar mı?"

"Çıktılar, ama umurumda değil. Dick Jensen'le birlikte aralık ayı ortalarında şirketten ayrılmayı düşünüyoruz. Ortaklaşa yeni bir

ofis açacağız, ufak bir avukatlık bürosu. Şirket beni işten atsa bile vız gelir. Görünüşe göre şimdilik bir buçuk aylık ücretsiz izin verdiler."

"Nasıl bir avukatlık bürosu?"

"Şirketler hukukuna girmeyeceğiz, sadece bireysel işler. Trafik suçları, tahliye davaları gibi şeyler." Walter, Ellie'ye bu planından daha önce söz etmediğine şaşırmıştı.

"Oldukça büyük bir değişiklik," dedi Ellie.

"Evet."

"Bir yere telefon etmem gerekiyor, fazla gecikmeden arayayım."

Walter, Ellie'nin Virginia adlı biriyle telefonda konuşmasına kulak kabartırken, Virginia'nın aynı okulda öğretmenlik yaptığını hatırladı. Ellie, arabasının istasyonda kaldığını söyledi, Virginia'nın ertesi sabah onu evden almasını kararlaştırdılar.

"Pete'i sık sık görüyor musun?" diye sordu Walter, Ellie telefonu kapadıktan sonra.

"Hayır, pek görüşmüyoruz. Arabasız buralara gelmesi zor oluyor." Ellie yerine geçti, gözlerini Walter'a çevirdi. "Peter'ın bana ciddi bir ilgi duyduğunu sanmıyorum. Öğrenmek istediğin buysa eğer."

Walter, kızın açıkyürekliliğine gülümsemekten kendini alamadı. Ellie, kolunu koltuğun arkalığına atıp yan oturmuştu, bu duruşuyla zarif, uzun boylu görünüyor, hareketlerinden rahatlığı belli oluyordu. Onun Clara'da bulunmayan bu rahatlığını, gereğinde susmayı bilmesini ne kadar sevdiğini düşündü Walter. Yine de huzursuz olmuştu. Yerinden kalkıp Ellie'nin yanına diz çöktü, kollarını beline sardı, elbisesinin açık yakasından boynunu, sonra dudaklarını öptü. Kollarının arasındaki bedenin gevşediğini hissetti.

"Bu gece kalmak ister misin?" diye sordu Ellie.

Walter yavaşça doğruldu, elini Ellie'nin alnına uzattı, kıvırcık, kumral saçlarını okşadı. "Beklemeyi yeğlerim," dedi.

Ellie başını kaldırıp Walter'a baktı. Düş kırıklığına uğramış ya da kızmış görünmüyor, diye düşündü Walter.

"Dönünceye kadar seni bir daha göremeyebilirim, Ellie. Clara belki yarın akşam gelecek, ama kesin değil."

Ellie de ayağa kalktı. "Tamam. Hemen gidiyor musun?"

"Evet." Walter kapıya doğru yürüdü, yarı yolda dönüp Ellie'yi kollarına aldı, dudaklarından hırsla öptü.

"Seni seviyorum, Walter."

"Seni seviyorum," dedi Walter.

16 "Çok çekmese bari," dedi Claudia. "İnsanın annesiyle arası nasıl olursa olsun, birinin acı çektiğini görmek hiç de hoş değil; hem siz Mrs. Stackhouse'un görünüşüne bakmayın, böyle durumlara hazırlıklı değildir."

"Evet, değildir." Walter, Claudia'nın biçimli parmaklarıyla kahvaltı sofrasını toplayışını izledi. "Bu sabah telefon edeceğim," dedi masadan kalkarken. Harrisburg'a hemen telefon etmek istiyordu, ama Claudia'nın yanında konuşmaktan çekinmişti.

"Akşam yemeğine gelecek misiniz, Bay Stackhouse?"

"Bilmiyorum. Belki Bayan Stackhouse dönmüş olacak, ama siz gelmeseniz de olur. Bu akşam da izin yapın." İskemlenin arkasından ceketini aldı. Claudia ona bakıyordu. Yemek yapmaya gelmese, Walter'ın hiçbir şey yemeyeceğinden yakınmaya başlayacaktı birazdan. Walter aceleyle sokak kapısına seğirtti. "Sabah görüşürüz, Claudia. Saat on bire kadar evde olacağım."

Ofise girer girmez Harrisburg'u bağlamalarını istedi. Telefona Bayan Haveman'ın hastabakıcısı olduğunu söyleyen bir kadın çıktı.

"Bayan Stackhouse gelmedi mi?" diye sordu Walter.

"Hayır, gelmedi. Aslında dün bekliyorduk. Kimsiniz?"

"Walter Stackhouse."

"Clara nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Walter çaresizlikle. "Dün akşamüstü beş buçuk otobüsüne bindirdim. Gece oraya varmış olması gerekirdi. Hiç haber almadınız mı?"

"Hayır, almadık. Doktor, Bayan Haveman'ın ancak birkaç saat daha yaşayabileceğini söylüyor."

"Telefon numaramı not eder misiniz lütfen? Montague beş yedi dokuz üç sekiz. Bayan Stackhouse gelir gelmez bana telefon etsin,

olur mu?"

Walter, Knightsbridge Emlak Bürosu'nu aradı, Bayan Philpott'la konuşup dün akşamüstü beş buçuktan beri Clara'dan haber alıp almadığını sordu.

"Hayır, aramasını beklemiyordum zaten," dedi Bayan Philpott. "Annesinin nasıl olduğunu öğrenebildiniz mi?"

"Ben *Clara*'yı merak ediyorum," dedi Walter. "Harrisburg'a telefon ettim, hâlâ gelmemiş. Oysa dün gece on bir sularında varması gerekirdi."

"Aman Tanrım! Otobüs kaza mı yaptı acaba?"

"Öyle olsa, beni şimdiye kadar çoktan ararlardı."

"Öğlene kadar ses çıkmazsa polise haber verin." Bayan Philpott'un ince, ama pek akıllı sesi Walter'ı yatıştırmıştı. "Öyle yaparım. Teşekkürler, Bayan Philpott."

Walter saat onda bir toplantıya girdi, konuşmalara ara verildiğinde saat on iki olmuştu. Polise telefon etmek üzere doğruca bürosuna gitti. İçeri girdiği sırada Joan, on beş dakika kadar önce Philadelphia polis müdürlüğünden arayıp numara bıraktıklarını söyledi.

"Hemen bağlayın," dedi Walter. Clara'nın öldüğünden, yara bere içindeki, delik deşik cesedinin bir ormanda bulunduğundan korkmaya başlamıştı artık.

"Bay Stackhouse?" dedi yayvan bir ses. "Ben, Philadelphia on ikinci bölge karakolundan komiser Millard. Bu sabah, Allentown yakınlarındaki kayalıkların dibinde, ilk teşhiste Clara Stackhouse olarak belirlenen bir ceset bulundu. En kısa sürede Allentown morguna gelip teşhisi doğrulamanızı rica ediyoruz."

17

Kuşku duymak için en ufak bir neden kalmamıştı. Walter, paramparça çorabın içindeki sol ayağı görür görmez cesedi tanıdı. Komiser, çarşafı kaldırıp cesedin bacaklarını açtı. Yırtık eteğin yarısı kanla simsiyah olmuştu.

"Tanıdınız mı?"

"Hepsini göreyim."

Komiser çarşafı açtı.

Walter, cesedin ezilmiş başını görünce gözlerini kapadı, tekrar açtı, gövdenin üstünde normal gibi durduğu halde yer yer kırıldığı belli olan, cansız kola baktı.

"Valizi burada," dedi komiser. "Otobüste bulunmuş. Benimle gelir misiniz? Size birkaç sorumuz olacak."

Walter, dışarı çıkarken kapının tokmağına tutundu, bir süre olduğu yerde durdu. Daha önce de ceset görmüş, Pasifik'te bombalanan askerlerin cesetleri midesini bulandırmıştı. Ama bu, daha da beterdi. İri yapılı polis memurunun, yazı masasının arkasına geçtiğini hayal meyal seçebiliyordu. Düşüp bayılmamak için başını göğsüne eğdi. Ortalıkta iğrenç bir ilaç kokusu vardı. Kusmamaya gayret ederek başını kaldırdı. Komiserin yer gösterdiği iskemleye oturdu.

"Tam adını verir misiniz?" dedi masa başındaki adam.

"Clara Haveman Stackhouse." Walter adları kodladı.

"Yaşı?"

"Otuz."

"Doğum yeri?"

"Harrisburg, Pennsylvania."

"Çocukları?"

"Yok."

"En yakın akrabası?"

Walter, Clara'nın annesinin adıyla Harrisburg'daki adresini verdi. Komiser, sanki her gün aynı işlemleri yaparmış gibi büyük bir rahatlıkla, önündeki formları dolduruyordu. "Adamı yakaladınız mı?" diye sordu Walter.

"Hangi adamı?" Komiser başını kaldırdı.

"Bunu yapan adamı," dedi Walter.

Komiser burnunu ovuşturdu. "Ölüm nedeninin intihar olduğu sanılıyor, Bay Stackhouse, aksine bir kanıt olmadığı sürece. Cesedi kayaların dibinde bulundu."

Bunu düşünememişti Walter. İnanmadı. "Kayalıktan aşağıya itilmediğini nereden biliyorsunuz?"

"Bu bizim görevimiz değil. Cesede otopsi yapılacak tabii."

Walter ayağa kalktı. "İntihar mı etti, yoksa itildi mi, sanırım birinin bu noktayı araştırması gerekecek. Ben bilmek istiyorum!"

"Tamam," dedi komiser. "Onunla konuşun." Başıyla Walter'ın arkasındaki köşeyi işaret etti.

Walter dönüp arkasına baktı, köşede, daha önce dikkatini çekmeyen, sivil giyimli, genç bir adamın yerinden kalkıp dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yaklaştığını gördü.

"Nasılsınız?" diye sordu adam. "Ben, Philadelphia cinayet masasından müfettiş yardımcısı Lawrence Corby."

"İyi günler," diye mırıldandı Walter.

"Eşinizi en son ne zaman gördünüz, Bay Stackhouse?"

"Dün. Öğleden sonra beş buçukta New York otobüs terminalinde."

"Sizce intihar etmesi için herhangi bir neden var mıydı?"

"Hayır, o..." Walter duraladı. Clara'nın terminaldeki gözyaşlarını hatırlamıştı. "Olabilir," dedi çabucak. "Ama bilmiyorum. Çok keyifsizdi."

"Bugün kayalık bölgeyi gezdim," dedi genç adam. "Eşinizin kaza sonucu düşmüş olması pek akla yakın gelmiyor. Tepeye çıkış oldukça zor, uçurumdan önce kenarda aşağı yukarı on metrelik, hafif eğimli bir platform var." Eliyle işaret etti. "Kimse durup dururken orada yürüyüşe çıkmaz. Kaya, yol üstündeki bir restorana yakın, tepede boğuşma olsa mutlaka aşağıdan duyulurdu."

Walter, o dakikaya kadar kayanın tam orada bulunduğunu düşünememişti. Restoranın tepede yer aldığını, ardında sarp bir uçurum olduğunu belli eden koyu karanlığı hatırlıyordu şimdi. Clara'nın otobüsten iner inmez restoranın yanından kayalara doğru koşup kendini aşağıya attığını gözünün önüne getirmeye çalıştı, beceremedi. Ne zaman yapmış olabilirdi bunu? "İntihar etmek için bu yolu seçmiş olduğunu hiç sanmıyorum. Ondan beklenmez. Ancak, bir ay kadar önce uyku ilacı alarak kendini öldürmeye kalkmıştı. İntihar düşüncesi aklından çıkmamış anlaşılan." Yerinde saydığının farkına vardı, karşısındaki yabancıya baktı. Gözlerini bu yüzdeki hafif, saygılı, gereksiz gülümsemeden ayıramıyordu. "Yine de intihar ettiğinden emin değilim," dedi Walter. "Umarım bu konuda araştırma yapılacaktır."

"Yapacağız," dedi Corby.

"Bunlar mücevherleri," dedi masadaki memur. "Teslim fişini imzalar mısınız? Küpelerden biri eksik." Kalın, altın bir kolyeyle

iki yüzüğü ve incili bir küpeyi yığın halinde Walter'a doğru itti. Walter bunları birçok kez evdeki tuvalet masasında görmüştü.

Fişe imzasını çiziktirdikten sonra takıları cebine koydu.

"Gitmeden önce size beylik bir soru sorayım," dedi genç müfettiş, küçük, hareketli gözlerini Walter'dan ayırmadan. "Bildiğiniz kadarıyla eşinizin düşmanı var mıydı?"

"Hayır," dedi Walter. O sırada Clara'yı sevmeyen bir dizi tanıdığı, Clara'nın çalışmaya başladıktan sonra kendine düşman ettiği insanları düşündü. "Onu öldürecek kadar düşman olan kimse yoktu." Genç müfettişe daha büyük bir ilgiyle baktı. Bu adam en azından birkaç soru soracak, olayı açıklığa kavuşturmak için çaba harcayacaktı. Olsa olsa yirmi beş, yirmi altı yaşındaydı, ama akıllı ve yetenekli görünüyordu.

Müfettiş Corby, yazı masasının kenarına oturup kollarını kavuşturdu. "Eşinizi terminale bıraktıktan sonra eve mi döndünüz?"

Walter bir an duraladı. "Evet, ama hemen değil. Long Island'da bir arkadaşımı bulmaya çalıştım. Bir süre arabayla dolaştım."

"Arkadaşınızı buldunuz mu?"

"Evet."

"Kim bu arkadaşınız?"

Walter yine duraladı. "Ellie Briess. Lennert'te oturuyor. İsterseniz ..." Sözün sonunu getirmedi.

Müfettiş Corby başını salladı. "Adresini not edeyim."

Walter adresle telefon numarasını verdi, Corby'nin cebinden çıkardığı kahverengi kapaklı not defterine bir şeyler yazışını izledi.

"Kayaları görmek ister miydiniz?" diye sordu Corby.

Walter, parlak ışıklı restoranı görür gibi oldu yine. Clara yolu biliyordu, Long Island'la Harrisburg arasını sık sık gidip gelmişti. Herhalde kayaları da biliyordu. "Hayır, görmek istediğimi sanmıyorum."

"Belki istersiniz diye düşünmüştüm de."

"Hayır." Walter başını iki yana salladı. Corby'nin kurşunkaleminin not defterinde hızla kaydığını gördü. Gözlerini kapadı, Clara'nın gırtlağına sarılıp tepeye çıkardığını, birlikte uçuruma yuvarlandıklarını, yerdeki sivri taşlarla sık çalıların üstüne düştüklerini hayal etti. Gözlerini tekrar açtığında genç müfettişle göz göze geldi.

"Otopsinin sonucunu bekleyelim," dedi Corby rahat bir tavırla. "İntihar olasılığını tümüyle saf dışı bırakmıyorsunuz, değil mi?"

Walter bu soruyu pek amatörce bulmuştu. "Hayır, bırakmıyorum sanırım. Kesinlikle emin değilim."

"Pekâlâ. Şimdilik bu kadar. Otopsi raporu bu akşam gelir, sonucu size telefonla bildiririz." Corby elini uzattı, Walter, uzatılan eli sıkarken adamın yüzündeki saygılı, ağırbaşlı ifade dikkatini çekti. Arkasını dönüp hızlı adımlarla dışarı çıktı Corby.

"Cenazeyi yarın nereye göndermemizi istersiniz?" diye sordu masadaki memur.

Walter, her gün Benedict'ten otoyola çıkarken önünden geçtiği cenaze işleri şirketini hatırladı. "Henüz bilmiyorum. Daha sonra telefonla bildirsem olur mu?"

"Biz gece gündüz açığız."

Cenaze işleri de öyle, diye düşündü Walter, ışıklı reklamında yirmi dört saat açık olduğu yazıyordu. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar."

Güneşsiz sokağa çıktı. Bir an, arabasını nereye park ettiğini düşündü, park yerine doğru yürürken Clara'nın valizini hatırlayıp geri döndü.

Memur, valizin henüz incelenmediğini, ertesi gün cenazeyle birlikte teslim edileceğini söyledi. Özellikle ters ve ilgisiz davranır gibi bir hali vardı. Walter, Clara'nın tıka basa dolu mavi, kumaş valizinin iki adım ötede, duvarın dibinde durduğunu gördü.

"Ama içinde belge yok ki, sadece giyecekleri var," dedi.

"Ne yapalım, yönetmelik böyle," dedi memur, başını kaldırmadan.

Walter, adama ters ters baktı, arkasını dönüp çıktı.

Arabasını çalıştırdığı sırada Ellie'yi uyarmak aklına geldi. Saat dörde geliyordu. Eve gelmiştir herhalde, diye düşündü. Arabanın kapısını açıp inecekken vazgeçti. Gerçi polis müfettişi ortalarda görünmüyordu, ama yine de telefon ederken yakalanmak istememişti. Birkaç blok ilerledi, yakınlardaki bir pastaneden Ellie'ye aradı.

Clara'nın öldüğünü, polisin olaya intihar gözüyle baktığını anlattı Ellie'ye. Soru sormasına fırsat vermeden: "Şimdi Allentown'dayım," dedi. "Polise dün gece seninle olduğumu söy-

ledim. Belki telefon edip araştırırlar."

"Tamam, Walter."

"Seni gördüğüm saati söylemedim. Gece yarısından sonra olduğunu belirtmemiz gerekecek tabii."

"Fark eder mi?"

Walter, heyecanlandığı için kendi kendine kızarak dişlerini sıktı. Pete de onu gece yarısından sonra görmüştü. "Hayır," dedi. "Fark etmez."

"Yarıma doğru geldiğini söylerim," dedi Ellie, karşı gelmesini bekleyen bir tavırla. "Uygun mu?"

"Evet, tabii uygun."

"Vaktin var mı? Bana gelmek ister misin?"

"Evet, hemen geliyorum."

"Arabanı bırakıp trenle gelsen daha iyi olmaz mı?"

"Trenle mi?"

"Otomobil kullanamayacak kadar heyecanlı çıkıyor sesin."

"Bir iki saate kadar geliyorum. Bekle beni."

18 "Hiç suçum olmadığını iddia edecek durumda değilim," dedi Walter, ellerini havaya kaldırarak. "Bir psikiyatriste gitmesi için diretmeliydim. Bu yolculukta mutlaka ona eşlik etmeliydim. Yapmadım."

"İntihar ettiğinden emin misin?" diye sordu Ellie.

"Değilim, ama en akla yakın neden. Ayrıca bunu tahmin edebilmem gerekirdi." Walter kendini koltuğa bıraktı.

"Senin anlattıklarına bakılırsa, son zamanlarda yaşadığı bütün olaylar intihar düşüncesini körüklemiş, birkaç gün önceki otomobil kazası bile."

"Evet." Walter, az önce Ellie'ye uyku ilacı konusunu da anlatmıştı. Pek şaşırmış görünmüyordu Ellie. Ya içgüdüsüyle ya da tahminleri sonucu, Walter'ın Clara'yla ilişkisi hakkında birçok şey biliyordu. "Yine de intihar ettiğinden emin değilim. Kayalardan aşağı atladığını gözümün önüne getiremiyorum. Daha kolay bir yol seçerdi."

"Polis araştırma yapacak, değil mi?"

Walter omuz silkti. "Evet. Yapabildikleri kadar."

"Kendini suçlamaktan vazgeçmelisin, Walter. İnsan, istemeyen birini zorla ruh doktoruna götüremez."

"Jon da aynı sözleri söylerdi," dedi Walter kendi kendine.

"Bizim hakkımızda bir şey biliyor muydu?" diye sordu Ellie.

Walter başıyla onayladı. "Tahmin ediyordu. Haftalar önce, ben daha senin farkında bile değilken, eve geç geldiğim her geceyi seninle geçirmiş olmakla suçluyordu beni."

Ellie alnını kırıştırdı. "Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

Walter hemen karşılık vermedi. "Hastalık derecesinde kıskançtı, beni erkek arkadaşlarımdan bile kıskanırdı," dedi sakin bir sesle.

"Kuşkulanmış olmasına üzüldüm," dedi Ellie. "Bu da kararını perçinlemiştir. Arkasından boşanma konusu ..."

"Sana ilgi duyduğuma hiçbir zaman gerçekten inanmadı." Walter ayağa kalkıp yine dolaşmaya başladı. "Kıskanacak biri ya da bir şey gerekiyordu. Rastlantı sonucu bu sefer kıskanmakta haklı çıktı."

"Polise dün gece nerede olduğunu söyledin?" diye sordu Ellie.

Walter duraladı. İçinden Ellie'ye her şeyi anlatmak geliyordu, ama Corby'i hatırladı. Bütün söyledikleri Corby'nin not defterinde kayıtlıydı. "Önce dedim ki Galiba bir süre dolaşıp seni aradığımı, eve gelmeni beklediğimi söyledim. Sonra bir süre evde oturduğumu, ardından tekrar çıktığımı, zamanımın çoğunu dışarıda geçirdiğimi anlattım."

Ellie, tabak içinde bir sandviç getirip sehpaya bıraktı. Walter'a bakıp dikkatle, "Acaba diyorum intihar ettiğinden emin değillerse, senin öldürmen için bir neden var gibi mi görünüyor?" dedi.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Yani, dün gece bana gelmiş olman falan. Olayın görünüşü öyle."

"Bu tür sorular sormazlar herhalde," dedi Walter, alnını kırıştırarak. "Baksana, Corby şimdiye kadar sana telefon bile etmedi."

"Akşam yedi buçuk sularında olduğunu söylediler, değil mi?"

"Evet."

"O saatte neredeydin?"

Walter'ın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Evdeydim sanıyorum. Clara'yı otobüse bindirdikten sonra eve döndüm."

"Gordon yedi buçukta sana telefon etti, evde kimse yoktu."

"Belki de çıkmıştım."

"Sekiz buçuğa doğru tekrar aradı. O sırada telefonun yanında oturduğum için biliyorum."

"O saatte kesinlikle evde değildim." Walter, yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. Ellie de bunu görmüş gibi dikkatle ona bakıyordu.

"Soracak olurlarsa hangi saatte nerede olduğunu kesinlikle söyleyebilmelisin diye düşünüyorum. Yedi buçukta nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Walter. "Belki Huntington'daydım. Bir şeyler atıştırdım orada, ama saate dikkat etmedim. Bunları sormazlar, Ellie."

"Tamam. Belki de gerçekten sormazlar." Ellie kanepeye oturdu. Gerginliği hâlâ geçmemişti, bir ayağını altına almış, dimdik oturuyordu. "Neden sandviçini yemiyorsun?"

O da mı içgüdüsüne kulak verip benden kuşkulanıyor acaba, diye düşündü Walter.

Telefon çalmaya başladı, Ellie açtı.

"Ah, evet, Jon!" Ellie dönüp Walter'a baktı. "Aman Tanrım! Ne yazık ki hayır ... Haklısın, bence de öyle."

Walter yerinden kalktı, gözünü Ellie'den ayırmadan sehpanın çevresinde dolaşmaya başladı. Akşam gazetelerinde çıktı herhalde, diye iç geçirdi. Ellie, şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla Walter'a bakıyordu. Biraz daha yakınlık göstermesini beklerdi Walter. Üstelik o sırada Jon'a telefonda yaptığı gibi numara yapabileceğini aklının ucundan geçirmemişti.

"Arkadaşlarından birindedir herhalde," dedi Ellie. "Evet, belki Ireton'lardadır Umarım bulursun. Aradığın için çok teşekkür ederim, Jon." Telefonu kapadı. "Jon'a burada olduğunu söylemek istemedim."

Walter omuz silkti. "Fark etmezdi. Jon, gazetede mi okuduğunu

söyledi?"

"Evet, ama bir de öğleden sonra Dick Jensen arayıp haber vermiş. Ireton'lara telefon edip bu gece onlarda kalıp kalamayacağını sorsana. Eve gitmesen iyi olur herhalde."

Ellie'yle kalmak istiyordu Walter, ama Ellie'nin istemediğini anlamıştı. "Boşver," dedi. "Kimseyle bunları baştan konuşmaya niyetim yok. Eve gideceğim."

"Uyuyabilecek misin?"

"Evet. Artık kalkayım."

Ellie, ensesinden sıkıca tutup yanağından öptü. "Ne zaman istersen ara beni. İstersen bu gece ara."

"Sağol, Ellie." Walter ona dokunmadı. O anda, Allentown'a telefon edip Clara'nın cesedini nereye göndereceklerini söyleyemesi gerektiği geldi aklına. Tekrar "Sağol" deyip dışarı çıktı.

19 Walter eve döndüğünde Clara'ya gelmiş bir telgraf buldu; annesinin doktoru, Dr. Meacham, hastanın 15:25'te öldüğünü bildiriyordu. Telgrafı holdeki sehpaya bıraktı.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Jon'a telefon etmeyi düşündü, ama canı istemedi.

Betty Ireton aradı. Walter, mekanik bir sesle Betty'nin ilgisine ve geceyi onlarda geçirmesi için yaptığı davetine teşekkür etti. Bill de konuştu, isterse hemen gelip evden alacağını söyledi, ama Walter teşekkür ederek bu öneriyi geri çevirdi.

Ardından, Benedict'teki Wilson-Hall cenaze işlerini aradı. Yakılmasını istediği bir cenazesi olduğunu söyledi. Allentown morguna telefon edip otopsi raporunun sonucunu sordu: Clara'da, kayalardan düşme sonucu aldığı yaralardan başka ölüm nedeni bulunamadığını öğrendi. Morga, Wilson-Hall'un adresini bıraktı.

O gece, çalışma odasında yatmış, evin sessizliğini dinlerken, bu sessizliğin Clara'nın holdeki sert, öfkeli ayak sesleriyle bir daha bölünemeyeceğini, odasındaki huzurun Clara tarafından artık bozulamayacağını düşündü ve onun ölümüne hiç üzülmedi. O dakikaya kadar bir damla gözyaşı bile dökmediğini fark etti. "İn-

sancıl bir tarafı yoktu da ondan," dedi kendi kendine. Yorgun beyninde Clara'yı, delice esip savururken birdenbire son bir gök gürültüsüyle biten bir tayfun olarak canlandırdı. Annesinin tek başına, zavallıca ölümü kişiliğine ne kadar uygunsa, Clara'nın ölümü de o kadar uygundu. Odak noktası kuşku ve belirsizlik olan Clara adlı tayfun yine gözünün önüne geldi, tıpkı ona beslediği duygular gibi belirsiz biri olduğunu düşünürken uyuyakaldı.

Kapanan bir kapı sesiyle uykusundan uyandı, her zamanki gibi saat tam yedide işbaşı yapan Claudia'nın geldiğini anladı. Sabahlığını giyip aşağı indi.

Claudia, elinde sabah gazetesiyle mutfakta ayakta duruyordu. "Bay Stackhouse, haberi dün akşam okudum; ama hâlâ inanamıyorum!"

Claudia'nın elinden gazeteyi aldı. Yerel Long Island gazetesinin birinci sayfasında yer alıyordu haber. Clara'nın, uzun süre önce, Long Island kulübüne başkan seçildiğinde basına verdiği, gülümseyen resmini de koymuşlardı.

BENEDICT'Lİ KADININ CESEDİ
PENNSYLVANIA'DA BULUNDU

Habere göz attı. İntihar etmiş olabileceğinden söz ediliyordu. Valizinin otobüste bulunduğu, Walter'ın cesedi tanıdığı da belirtilmekteydi.

"Onu *gördünüz mü*, Bay Stackhouse?" Claudia'nın kahverengi gözlerinden yaşlar süzülüyor, kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu.

"Evet," dedi Walter. Valizle ilgili cümlenin aynen Kimmel'in haberindeki gibi yazılmış olduğunu düşündü. Önceki gece eve gelirken gazete almadığını hatırladı. Çok yorgundu. Şimdi, gazete almamış olmasına hayretler içinde kalmıştı. Elini Claudia'nın omuzuna koyup sıkıca tuttu. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Bir kahve yapar mısınız, Claudia? Başka bir şey istemiyorum."

"Olur, Bay Stackhouse."

Sabah Dick Jensen, Ernestine McClintock ve komşulardan bir kaçı telefon etti. Hepsi yakınlık gösterip yardım etmek istediklerini söylediler, ama Walter'ın onlara verebileceği bir iş yoktu. Sonra

Jon aradı, Walter ilk kez kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Jon hemen gelip orada kalmayı önerdi. Walter, Jon'un cumartesi günleri çalışmadığını bildiği halde kabul etmek istemedi. Sonunda, Jon'un akşam altıda yemeğe gelmesini kararlaştırdılar.

Saat ikide Philadelphia'dan müfettiş yardımcısı Corby telefon edip Walter'dan akşam saat yedide Philadelphia merkez karakoluna gelmesini rica etti.

"Ne oldu?" diye sordu Walter.

"Şimdi anlatamam. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama gelirseniz bize çok yardım etmiş olacaksınız," dedi Corby'nin nazik sesi.

"Geleceğim," dedi Walter.

Corby şüpheli birini mi yakaladı, yoksa katili bulup suçunu itiraf mı ettirdi, diye düşündü. Gözünün önüne getiremiyordu bunu, düşünmekte bile zorluk çekiyordu. Bir gün önce heyecandan eli ayağına dolaşırken şimdi ağır çekilmiş bir film gibi hareket ediyordu.

Jon'a telefon edip, akşam Philadelphia'ya gitmesi gerektiğini, geç saatlere kadar görüşemeyeceklerini söyledi. Jon, birlikte karakola gitmeyi önerdi.

"Sağol," dedi Walter. "Saat beş sularında seni evden alayım mı?"

Jon kabul etti.

Jon, New York'tan itibaren Walter'ın arabasının direksiyonuna geçti. Walter, ona Ellie'ye anlattıklarını anlattı, Jon da, Walter'ın tahmin ettiği gibi aşağı yukarı Ellie'nin sözlerini tekrarladı. Ancak Jon'un tavrı daha başkaydı. Arabada konuşurken takındığı bütün ciddiyete rağmen, Clara'nın –üstelik kendi isteğiyle– Walter'ın hayatından kesin olarak çıkıp gitmesine sevindiğini, rahatladığını belli ediyordu.

"Kendini suçlu hissetme sakın!" diyordu Jon durmadan. "Şu anda durumunu senden daha iyi anlıyorum. Beş altı aya kalmaz, sen de anlarsın."

20 Jon arabada beklerken Walter tek başına karakola girdi. Masa başında oturan polislerden birine müfettiş yardımcısı Corby'nin odasını sordu.

"Koridorun sonunda, yüz on yedi numara."

Walter, Corby'nin kapısını tıklattı.

"İyi akşamlar." Corby başını eğip gülümseyerek Walter'ı selamladı.

"İyi akşamlar." Walter, iri yapılı, elli yaşlarında bir adamın dirseklerini dizlerine dayamış, iskemlelerden birinde oturmakta olduğunu gördü. O mu acaba, diye sordu içinden.

"Bay Stackhouse, bu Bay De Vries," dedi Corby.

Birbirlerine başlarıyla selam verdiler.

"Bay De Vries'i daha önce görmüş müydünüz?"

İşçiye benziyor, diye düşündü Walter. Adam, kahverengi bir deri ceket giymişti, kumral saçları yer yer kırlaşmıştı, yuvarlakça yüzü pek akıllıya benzemiyordu; ama gözlerinde ilgi ya da keyif belirtisi bir pırıltı görünüyordu. "Sanmıyorum," dedi Walter.

Corby, iskemledeki adama döndü. "Siz ne diyorsunuz?"

Sarkık omuzların ortasındaki kır saçlı baş 'evet' anlamında hareket etti.

Corby, yazı masasına rahatça yaslandı. Yüzündeki çocuksu gülümseme büsbütün yayılmıştı, ama yine de küçük ağzından, düzgün dişlerinden sertlik okunuyordu. Bu gülüşü hiç sevmemişti Walter. "Bay De Vries, eşinizin öldüğü gece, kendisine otobüsün *Harry's Rainbow Grill*'de ne kadar duracağını soran kişinin siz olduğunuzu söylüyor."

Walter tekrar De Vries'e baktı. Evet, oydu. Kahve fincanının ardındaki yuvarlak, tarifi güç yüzü hatırlamıştı. Dudaklarını yaladı. Corby'nin, Walter'dan kuşkulandığı için De Vries'e onu tarif etmek zahmetine katlandığı anlaşılıyordu.

"Biliyor musunuz, tümüyle rastlantı sonucu ortaya çıktı," dedi Corby, Walter'ın iliklerine işleyen neşeli bir kahkahayla. "Bay De Vries, Pittsburgh'daki bir şirkette kamyon şoförlüğü yapıyor. Zaman zaman otobüsle Pittsburgh'a döner. Kendisini tanırız. O gece otobüsün mola yerinde kuşku çekecek kimseyi görüp görmediğini sormuştum sadece."

Walter bu sözlerin doğruluğuna inanmamıştı. Corby'nin bir gece önceki sorularını hatırladı: "Arkadaşınızı buldunuz mu? Kim bu arkadaşınız?" diye sormuştu. "Evet," dedi. "Oradaydım. Otobüsün peşinden gittim. Karımla konuşmak istiyordum."

"Konuştunuz mu?"

"Hayır, bulamadım. Her yeri aradım." Walter yutkundu. "Sonunda bu adama, otobüsün ne kadar mola vereceğini sordum."

"Oturmak istemez misiniz, Bay Stackhouse?"

"Hayır."

"Bunları bize neden anlatmadınız?"

"Yanlış otobüsün peşinden gitmiş olabileceğimi düşünmüştüm."

"Eşinizin öldüğünü öğrendikten sonra neden anlatmadınız? Demek Long Island'da tur attığınız yalandı," dedi Corby nazik bir tavırla.

"Evet," dedi Walter. "Aptallık ettim. Korkmuştum."

Müfettiş Corby, ceketinin önünü açıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Dar yeleğinin göğsünde, zincire takılı bir üniversite rozeti sallanıyordu. "Bay De Vries, eşiniz gelmediği için otobüs şoförünün birkaç dakika beklediğini, sizin de otobüs yola çıkana kadar park yerinde beklediğinizi söyledi."

"Evet, doğru," dedi Walter.

"Ona ne olduğunu düşündünüz?"

"Bilmiyordum. Newark'ta inmiş olabileceği aklımdan geçti. Otobüsle gitmekten vazgeçtiğini tahmin ettim. Otobüs yolculuğundan vazgeçirmeye çalışmıştım."

Corby, masanın köşesine oturdu, bilgiç ve kendine güvenen bir ifadeyle tel zımbayı, mürekkep şişesini, dolmakalemi birer birer eline alıp tekrar yerine koydu. Masanın üstündeki büyük isim levhasında MÜFETTİŞ J. P. MAC GREGOR yazıyordu.

"Siz artık gidebilirsiniz, Bay De Vries," dedi Corby, adama gülümseyerek. "Çok teşekkür ederim."

De Vries ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken Walter'a keyifle bakarak, "İyi geceler," dedi içeridekilere. Corby, "İyi geceler," diye karşılık verdi. Kollarını kavuşturdu. "Şimdi bana sırasıyla olanları anlatın. Otobüsü takibe New York'ta mı başladınız?"

"Evet." Walter, Corby'nin uzattığı sigarayı başını sallayarak geri çevirip cebinden kendi paketini çıkardı.

"Eşinizle bu kadar acele konuşmanızı gerektirecek ne vardı?"

"Ben, terminalde konuştuğumuz konunun yarıda kaldığını düşündüm, bu yüzden ..."

"Kavga mı etmiştiniz?"

"Hayır, kavga değil." Walter, bakışlarını genç adama çevirdi. "Tek tek anlatayım isterseniz. Otobüsün mola vermek üzere restoranın önündeki park yerine girdiğini gördüm. Arabamı yolun kenarında park edip geriye yürüdüm ..."

"Yolda mı park ettiniz? Neden otobüsün yanına çekmediniz?"

Önemli sorulardı bunlar. Walter ağır ağır karşılık vermeye başladı. "Girişin önünden geçmiş bulundum. Hemen durdum, arabadan indim." Sözlerine ara verip bir sonraki atağın gelmesini bekledi. Corby sesini çıkarmadı. "Onu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Acele ettim, ama ne otobüste görebildim ne de restoranda."

Restoran yoldan epeyce geride. Neden manevra edip park yerine girmediniz?"

"Bilmiyorum," dedi Walter sadece.

"Eşiniz otobüsten iner inmez kayalara tırmandı diyelim, herhalde otuz saniye içinde kendini aşağı atardı," diye tekrarladı Corby.

"Yolu biliyordu," dedi Walter. "Arabayla sık sık gidip gelirdi. Kayaları da biliyordu herhalde."

"Park yerine geldiğinizde otobüs durmuş muydu?"

"Evet. Yolcular inmeye başlamıştı."

"Onu göremediniz, öyle mi?"

"Hayır." Walter, Corby'nin kahverengi not defterine bir şeyler yazdığını gördü. Adamın kemikli eli hızla, kalemi bastırarak hareket ediyordu. Steno yazar gibi birkaç saniyede not almayı bitirip defteri kenara bıraktı. "Evde veda mektubu bulmadınız, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır," diye tekrarladı Corby. Önce odanın köşesine, ardından Walter'a baktı. "Eşinizle nasıl bir ilişki içinde olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Nasıl bir ilişki mi?"

"İkiniz de mutlu muydunuz?"

"Hayır, aksine, boşanmak üzereydik. Birkaç hafta sonra boşanmış olacaktık."

"Boşanmayı kim istedi, her ikiniz mi?"

"Evet," dedi Walter kesin bir tavırla.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Sorabilirsiniz. Son derece sinirli, idaresi güç bir insandı, her konuda fikir ayrılığı içindeydik. Geçinemiyorduk kısacası."

"İkiniz de boşanmak istiyor muydunuz?"

"Kesinlikle."

Corby, oturduğu yerde ellerini zarif bir hareketle beline dayamış, Walter'a bakıyordu. Küçük bıyığı ona olgun bir hava vermek şöyle dursun, garip bir biçimde olduğundan da genç göstermekteydi. Walter'ın gözünde, kendini Sherlock Holmes sanan, sinir bozucu ukalanın biriydi. "Boşanma konusu onu üzüyor muydu?"

"Hiç kuşkusuz," dedi Walter.

"Karınızla boşanma hakkında mı konuşmak istiyordunuz? Bu yüzden mi otobüsü takip ettiniz?"

"Hayır, o konuyu çoktan halletmiştik," dedi Walter yorgun bir sesle.

"New York'ta mı boşanacaktınız? Zina nedeniyle mi?"

Walter alnını kırıştırdı. "Hayır. Reno'ya gidecektim. Bugün." Cebinden cüzdanını çıkardı. "İşte uçak biletim," diyerek biletini masaya attı.

Corby başını çevirip bilete baktı, ama eline almadı. "Yerinizi iptal etmemişsiniz."

"Hayır," dedi Walter.

"Neden Reno'ya gidecektiniz? Bu kadar aceleniz mi vardı, yoksa eşiniz boşanmak istemiyor muydu?"

Walter bu soruyu bekliyordu. "Hayır," dedi rahatlıkla, "istemiyordu. Boşanmak isteyen bendim. Ama beni engellemek için –kendini öldürmek dışında– yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu."

Corby zorla gülümsedi. "Reno'da bir buçuk ay kalmak sizin

için zor olmayacak mıydı?"

"Hayır," dedi Walter aynı rahatlıkla. "Şirketten bir buçuk ay izin almıştım."

"Eşiniz boşandıktan sonra ne yapacaktı?"

"Ne mi yapacaktı? Herhalde kendisinin olan evde oturmaya ve çalışmaya devam edecekti." Walter bekledi. Corby de bekliyordu. "Sanırım, ikimizin son dakikaya kadar aynı çatı altında oturması sizin açınızdan anlaşılması biraz güç bir durum. Karımı yalnız bırakmaktan korkuyordum. Nedeni ortada; intihar etmesinden ya da benzeri bir çılgınlık yapmasından korkuyordum." Walter, anlattıklarının kulağa inandırıcı gelmeye başladığına inanıyordu artık; ama Corby, boşanmak üzere olmalarından yeni ipuçları elde etmiş gibi iri iri açtığı gözlerini Walter'dan ayırmıyordu.

"Şu sıralarda boşanmak için özel bir nedeniniz mi vardı? Başkasını mı seviyorsunuz?"

"Hayır," dedi Walter, kesin bir tavırla.

"Anlattıklarınıza bakılırsa, eşinizle aranızdaki ilişki, her iki tarafı da harekete geçirmeden, yıllarca sürebilecek ilişkilerden birine benziyor." Corby gülümsedi. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye ekledi.

"Çok doğru. Dört yıldır evliydik, ama ancak son bir yıldır boşanmaktan söz etmeye başlamıştık."

"Perşembe gecesi, yarıda kalan görüşmenizin konusunu hatırlamıyorsunuz demek, öyle mi?"

"Gerçekten hatırlamıyorum."

"Oldukça sinirliydiniz herhalde."

"Değildim. Sadece konuşmamızın sonuçlanmadığı aklıma takılmıştı." Walter, birden son derece sıkıldığını, bıktığını hissetti. Tıpkı, donanmada görevliyken, soyunuk olarak uzun, çok uzun bir süre doktorda muayene sırası beklemek gibi bir şeydi bu. Üstelik yorulmuştu; öyle yorgundu ki, sinirleri bile tükenmiş, kaslarının seğirmesi geçmişti. Bir an önce oradan çıkıp gitmek istemese, olduğu yere uzanıp uyuyuverecekti.

"Bir sorum daha var," dedi Corby. "Eşinizi ararken acaba siz dikkati çeken birini gördünüz mü?"

Adamın gülümsemesi Walter'ın sinirlerine dokunmaya baş-

lamıştı. "Karımın intihar ettiğine inanıyorum. Hayır, dikkatimi çeken kimse görmedim."

"Dün eşinizin intihar ettiğinden bu kadar emin değildiniz ama."

Walter sesini çıkarmadı.

Müfettiş yardımcısı Corby masadan kalktı. "Alışılmışın dışında birisiniz," dedi. "Genellikle ölenin yakınları, eşlerinin intihar etmediğinden emindir. Polisin suçluyu aramasını isterler."

"Koşullar farklı olsaydı ben de isterdim," dedi Walter. "Bu tür ölümlerin gerçekten intihar olduğu hiçbir zaman kanıtlanamaz herhalde, değil mi?"

"Öyle. Ancak diğer olasılıkları saf dışı bırakabiliriz." Corby, konuşmaları bitmiş gibi gülümseyerek kapıya doğru yürürken orta yerde durup Walter'a döndü.

Walter, otobüsün mola yerinde karısını beklediği haberinin gazetelere geçip geçmeyeceğini soracaktı; ama bundan korktuğunu Corby'nin anlamasını istemiyordu. "Son sorgu muydu bu?" diye sordu.

"Umarım öyledir. Bir sorum kaldı." Corby ağır adımlarla yerine döndü. "Bundan birkaç ay önce, benzeri bir ölümden haberiniz olmuş muydu? Tarrytown yakınlarında dövülüp bıçaklanmış bir kadın cesedi bulunduğunu duymuş muydunuz?"

Walter, yüz ifadesinin değişmediğinden emindi. "Hayır," dedi.

"Kimmel, Helen Kimmel adı size bir şey söylemiyor mu?"

"Hayır."

"Katili henüz bulunamadı. Bayan Kimmel'in cinayete kurban gittiği kesin," diye ekledi Corby, sevimli bir gülümsemeyle. "Olaylar arasındaki benzerlik dikkatimi çekti de otobüs molaları falan."

Walter susmuş, Corby'nin mavi gözlerinin içine bakıyordu. Genç adamın, kansız, üstün zekâlı çocuk yüzü, elinden geldiği kadar dostça gülüyordu; ama kesinlikle dost değildi. "Bu yüzden mi konuyla bu kadar yakından ilgileniyorsunuz?" diye sordu Walter.

Corby ellerini iki yana açtı. "Yok, özel ilgi duyduğum söylenemez." Birden, kendine güvenen bir havaya bürünmüştü. "Bu olay benim eyaletimde oldu, Kimmel cinayeti, henüz çözülmediği

için aklımda kalmış. Oldukça yeni sayılır, geçen ağustos ayındaydı." Corby kapıyı açtı. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Walter bekledi. "Bir sonuca varabildiniz mi? Karımın intihar ettiğinden emin misiniz?" diye sordu.

"Sonuca varacak olan ben değilim. Henüz bütün verileri toplayıp toplayamadığımızı bilmiyorum."

"Anlıyorum."

"İyi geceler," dedi Corby, başını iyice eğerek.

"İyi geceler."

Nasıl olsa gazetelere geçecek, diye düşündü Walter. Corby'nin bütün ayrıntıları basına vereceğine inanıyordu. Jon'a olanları anlattı. Sadece, otobüsün peşinden gitmesinin gerçek nedeni yerine, Clara'yla yarım kalan konuşmalarını tamamlamak istediğini söyledi.

"Şanssızlık işte," dedi Jon, gür sesiyle. "Gazetelerde çıkacak mı acaba?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Keşke sorsaydın."

"Keşke yapsaydım dediğim birçok şey var."

"İntihar olduğuna inandılar mı?"

"Sanmıyorum. Hâlâ belli değil. Açığa kavuşmamış bazı noktalar var." Corby'nin kuşkulandığını nasıl açıkça belli ettiğinden söz etmedi Jon'a. O da istese, Corby gibi düşünebilir, dedi kendi kendine. Jon'a, aklından neler geçtiğini merak ederek dikkatle baktı, alnı kırışmış, alt dudağı hafifçe ileriye uzanmış, bildik profilini gördü.

"Senden kuşkulansalar bile belki gazetelere vermezler," dedi Jon. "Birkaç gün içinde bunun cinayet ya da intihar olduğunu kanıtlayacak yepyeni bir veri ortaya çıkabilir. Ben intihar olduğuna inanıyorum. Gazetelere boşver."

"Derdim o değil," dedi Walter.

"Ya ne?"

"Rezil olmak galiba. Yalanın ortaya çıkması."

"Biraz kestir. New York'a kadar daha çok yolumuz var."

Walter uyumak istemiyordu, ama yine de başını arkaya yasladı. Çok geçmeden dalıp gitti. Araba sert bir virajı dönerken uyandı.

Pis görünüşlü bir sanayi bölgesinden, su kulelerinin baştan aşağı camdan cephesiyle hastaneye benzeyen bir cin fabrikasının önünden geçiyorlardı. Corby'nin sorularına gözle görülür bir hoşnutsuzlukla karşılık vermekle hata ettiğini düşündü birden. Corby sadece görevini yapıyordu. Tekrar karşılaşırlarsa çok farklı davranmaya karar verdi.

"Nereye gidelim, bana mı, sana mı?" diye sordu Jon. "Yoksa bu akşam yalnız kalmak mı istersin?"

"Yalnız kalmak istemiyorum. Sence sakıncası yoksa bana gidelim. Bu gece bende kalabilirsen sevinirim."

Jon, garajdan kendi otomobilini almak üzere Manhattan'a saptı. Walter'ın arabasından inmeden: "Bana kalırsa, bunun gazetelere geçebileceği olasılığına kendini hazırlamalısın, Walt," dedi. "Oraya gittiğini önceden anlatmak istediğin herhangi birileri varsa, bence bu akşam anlatsan iyi olur."

"Evet," dedi Walter. Akşam Ellie'ye telefon edecekti.

21

Benedict'e vardıklarında saat on bire geliyordu, ama Claudia hâlâ evdeydi. Telefonlara cevap vermek için beklediğini söyledi. Arayanların adlarını yazdığı not kâğıtlarını Walter'a uzattı. Ellie iki kez aramıştı.

Walter, Jon'a buzdolabında yiyecek bir şeyler aramasını söyledi, Claudia'yı saat on birdeki Huntington otobüsüne yetiştirmek için arabayla Benedict'e götürdü. Dönüşte *Üç Kardeş Barı*'nda durup Ellie'ye telefon etti.

"Claudia nerede olduğunu bilmiyordu," dedi Ellie. "Neden bütün gün habersiz bıraktın beni?"

"Görüştüğümüz zaman anlatırım. Senin için geç olmadıysa bana gelebilir misin? Jon burada, o yüzden ben gelemiyorum."

Ellie geleceğini söyledi.

Walter eve dönüp Jon'a, Ellie'nin yolda olduğunu söyledi.

"Sık sık görüşüyor musunuz?" diye sordu Jon.

"Evet," dedi Walter sertçe. "Arada bir buluşuyoruz." Kendine

bir içki hazırlayıp, Jon'un tabağa koyduğu rozbiften bir dilim aldı. Jon'un sessizliği dikkatini çekiyordu. Rozbifi canı istememişti, odada huzursuzca dolaşan Jeff'e uzattı. Telefon mesajında altı çizili olarak lütfen hemen arayın notu bulunan Bayan Philpott'a telefon etmek üzere yerinden kalktı.

Telefonda konuştuğu sırada Ellie geldi, kapıyı Jon açtı. Bayan Philpott'un önemli bir haberi yoktu, Walter çok geçmeden kadının sarhoş olduğunu anladı. Bayan Philpott durmadan Clara'yı övüyor, Walter'ın acısını paylaştığından dem vurarak, dünyadaki en zeki, en hoş, en büyüleyici, en *canlı* insanı kaybettiğini söylüyordu. Walter, telefonun kulaklığını parmaklarının arasında sıkıp parçalayacaktı neredeyse. Arada bir kadının sözünü kesip ilgisine teşekkür ederek telefonu kapamayı denedi, sonunda da başardı.

Salona döndüğünde Ellie'yle Jon konuşmalarına ara verdiler. Ellie kaygıyla Walter'a baktı.

"Baş başa kalmak ister misiniz, Walter?" diye sordu Jon.

"Hayır, sağol," dedi Walter. "Ellie, Jon'a söylediklerimi sana da anlatmak istiyorum. Dün gece –perşembe gecesi– Clara'nın otobüsünün peşinden gittim. Kayalardan atlayıp öldüğü yere kadar otobüsü takip ettim. Onu aradım, ama bulamadım. Ben gelmeden kısa bir süre önce atlamış olmalı. Otobüs kalkana kadar bekledim, her yeri aradım, sonunda dönüp geldim."

"Onun kaybolduğunu biliyordun demek!" dedi Ellie inanmamış gibi.

"Emin değildim. Bir yerde, ben farkına varmadan otobüsten inmiş olabileceğini düşündüm. Ya da yanlış otobüsü izlemiş olabileceğimi sandım."

"Kimseye bir şey söylemedin mi?" diye sordu Ellie.

"Kaybolanın *Clara* olduğundan emin değildim," dedi Walter sabırsızlıkla. "Dün sabah Harrisburg'a telefon edip gelmediğini öğrenince polise haber verecektim; ama polis benden önce davrandı, cesedini bulduklarını bildirdiler." Walter, Ellie'nin şaşkın yüzüne baktı. Gerçeği söylemenin dışında başka bir şekilde durumu açıklayamayacağını biliyordu: Otobüsün yanında beklerken bile kendini suçlu hissetmesi, New York'a dönüş yolunda çılgınca hayaller

görmeye başlayıp Clara'yı çalıların arasına çekerek öldürmesi, işte gerçek buydu. Sehpadaki kadehine uzanıp bir yudum içki içti. "Bu akşam Philadelphia'da, karakoldaydım. Park yerinde beni görmüşler. Tanıdılar. Herhalde yarın gazetelerde de çıkacak. Cinayetle suçlandığımı sanmıyorum, ölüm nedeninin intihar olduğuna hâlâ inanıyorlar. Ama gazeteler haberi çarpıtmak isterse çarpıtabilir tabii."

Jon, başını kanepenin arkasındaki yastığa dayamış, sesini çıkarmadan dinliyordu; ama Walter, Jon'un duyduklarından hoşlanmadığı, kuşkulanmaya başladığı izlenimine kapılmıştı.

"Kim görmüş seni?" diye sordu Ellie.

"De Vries adında bir adam. Corby Bana kalırsa, ya restoranda dolaşıp Clara'yı ararken adamın dikkatini çektim ya da Corby gerçekten benden kuşkulandığı için adama beni tarif etti. De Vries de otobüs yolcularından biriymiş."

"Corby kim?"

Philadelphia polisinden bir detektif. Clara'nın cesedini teşhis ettiğim sırada konuştuğum adam." Walter, sesine hâkim olmayı başardı. Bir sigara yaktı. "Dediklerine –daha doğrusu ilk söylediklerine bakılırsa– Clara intihar etmiş."

"Adam gözünü senden ayırmamışsa ..."

"Durum biraz farklı," diye Ellie'nin sözünü kesti Walter. "Clara'nın kayalıklardan atladığı sırada benim geldiğimin farkına varmamış, sonradan restoranda beklediğimi görmüş."

"Ama eğer sen yapmış olsaydın –onu öldürmüş olsaydın– on beş dakika bekleyip aramazdın herhalde!"

"Tabii!" dedi Jon.

"Doğru." Walter kanepeye oturdu. Ellie uzanıp Walter'ın elini tuttu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Ellie.

"Hayır," dedi Walter. Jon'un, el ele oturmalarına dikkat ettiğini görünce elini çekti. "Ama durum bundan kötü olamazdı, değil mi? Polis, ölüm nedeninin intihar mı, cinayet mi olduğunu bir türlü kanıtlayamayacak."

"Kanıtlar," diye atıldı Jon sabırsızlıkla. "Seni biraz sıkıştıracaklar, bilgi toplamaya devam edecekler, sonunda intihardan

başka bir neden olmadığına karar verecekler."

Walter, koltukta tortop olmuş uyuyan Jeff'e baktı. Köpek, sokakta her otomobil sesi duyduğunda kapıya koşup Clara'yı bekliyordu. Walter, bir viski daha hazırlamak üzere yerinden kalktı. Ben de bir zamanlar Clara'yı seviyordum, diye düşündü. Bayan Philpott'tan başka kimse onun Clara'yı sevdiğine inanmıyordu sanki. Acı acı gülümseyerek viskisine biraz daha soda koydu. Arkasını döndüğünde Ellie'yle göz göze geldi.

Ellie ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor. Yarın sabah erken kalkacağım."

"Yarın mı?" diye sordu Walter.

"Irma'ya sözüm var New York'tan bir arkadaşım. Birlikte East Hampton'a gideceğiz. Irma'nın tanıdıklarına yemeğe davetliyiz."

Walter, Ellie'ye biraz daha kalmasını söylemek istiyordu; ama Jon'un yanında söyleyemedi, buna bile cesaret edememişti. "Yarın bana telefon eder misin?" diye sordu. "Bütün gün evdeyim, saat üçle beş arası hariç." O saatlerde Benedict'teki kilisede cenaze töreni yapılacaktı.

"Ararım," dedi Ellie.

Walter, Ellie'yi kapıya kadar götürdü. Ellie'nin davranışlarında belirgin bir soğukluk hissediyor, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ellie, arabanın camından, "Kendini üzmemeye çalış, Walter. Bunu da atlatacağız," dedi. Başını uzattı, Walter eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler, Ellie," dedi gülümseyerek.

Ellie gittikten sonra Walter, ıslık çalıp, onlarla birlikte bahçeye çıkmış olan Jeff'i çağırarak içeri götürdü. Jon'la bir süre konuşmadan oturdular.

"Ellie iyi kız," dedi Jon sonunda.

Walter başını sallamakla yetindi. Yine sessizlik oldu. Walter, Jon'un Ellie hakkındaki düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Sıkıntıyla ellerini ovuşturdu. Avuçları ter içindeydi.

"Ancak ben olsam, bu vartayı atlatana kadar Ellie'yi işin içine sokmazdım," dedi Jon.

"Evet," diye karşılık verdi Walter.

Bir daha Ellie'den söz etmediler.

Jon, ertesi sabah elinde gazeteyle Walter'ın çalışma odasına girdi.

"Çıkmış," diyerek gazeteyi Walter'ın yattığı kanepeye fırlattı.

22 Melchior Kimmel, Newark'taki iki katlı evinin geniş mutfağında oturmuş, çavdar ekmeği, krem peynir ve bir bardak şekerli, sütsüz kahveyle kahvaltı ediyordu. Masaya açıp şekerliğe dayadığı *Newark Daily News* gazetesinin birinci sayfasında, sağ alt köşedeki haber gözüne ilişti. Yarısı ısırılmış ekmek dilimini tutan sol eli havada kaldı, ağzı açıldı, kalın dudakları sarktı.

Stackhouse. Bu adı bir yerden biliyordu, resmi görünce hatırladı. *Stackhouse*. Hiç kuşkusu kalmamıştı.

Kimmel, iki sütunluk kısa haberi dikkatle okudu. Adam, kadını takip etmiş, başkaları tarafından da görülmüştü; ama yine de onu öldürüp öldürmediği henüz bilinmiyordu. 'Cinayet mi, intihar mı?' diyordu haberin başlığı.

Stackhouse, ifadesinde karısını otobüsün mola yerinde bulamadığını, on beş dakika kadar beklediğini, otobüs hareket ettikten sonra Long Island'a döndüğünü belirtti. Ancak ertesi gün, Allentown polisi tarafından aranıp cesedi teşhis etmesi istendiğinde karısının başına bir felaket geldiğini öğrendiğini bildirdi. Yapılan resmi otopside, cesette kayalardan düşme sonucu aldığı tahmin edilen yaralardan başka iz bulunamadı...

Kimmel, saçsız başını merakla öne doğru uzattı. Haberin son bölümü, *'Karısının kaybolduğunu neden polise bildirmedi?'* sorusuyla başlıyordu. Gerçekten, neden bildirmedi acaba, diye düşündü Kimmel. Onun da aklına aynı soru gelmişti.

Son bölümde sadece Stackhouse'un Cross, Martinson ve Buchman hukuk bürosunda avukatlık yaptığı ve karısından boşanmak üzere olduğu bildiriliyordu. Bu nokta ilginçti işte.

Kimmel ürperdi, paniğe kapılır gibi oldu. Stackhouse, ta Long

Island'dan kalkıp da neden onu görmeye gelmişti? Yavaşça yerinden kalktı, çevresine bakındı, lavabonun altındaki bira şişesi yığınına, ocağın üstündeki elektrikli saate, tezgâhın pembeli yeşilli minik elma desenli, durmadan Helen'i hatırlatan, eskimiş muşambasına baktı. Stackhouse'un işi bu, diye düşündü. Bu kadar garip rastlantının bir araya gelmesini açıklamak mümkün değildi! "Stackhouse'u yakalarlar," dedi kendi kendine, "bir iki saat sıkıştırdılar mı, dayanamayıp suçunu itiraf eder." Acaba bu olay polise Kimmel dosyasını hatırlatacak mıydı?

Hayır, o, pes edecek adam *değildi*. Zaten nasıl kanıtlayacaklardı ki? Hem de aradan iki aydan fazla zaman geçtikten sonra. Kimmel, Stackhouse'un ne zaman dükkâna geldiğini dikkatle hesapladı. Üç hafta kadar olduğunu tahmin ediyordu, Ekim ayı başlarındaydı. Ismarladığı kitap hâlâ gelmediği için sipariş fişi duruyordu. Acaba fişi yok edip, kitap geldiğinde Stackhouse'a haber vermemeli mi, diye düşündü. Stackhouse o zamana kadar hapsi boylamış olurdu belki.

Kimmel mutfağı toparlamaya başladı. Beyaz emaye masayı ıslak bezle sildi. Nasıl olsa Tony var, diye düşündü. Tony onu sinemada görmüştü. Tony, Kimmel'in akşamı sinemada geçirdiği masalına öylesine inanmıştı ki, film boyunca Kimmel'in ensesine baktığını sanıyordu neredeyse. Ne var ki, polis Tony'yi sadece birkaç kere davet edip beş dakika kadar ifadesini almıştı. Saatlerce sorgulayacak olurlarsa ne derdi?

"Dereyi görmeden paçaları sıvama," dedi Kimmel kendi kendine.

Bira şişelerini, eskilerinden başlayarak boyunlarından yakalayıp toplamaya başladı. Şişe dizisi lavabonun altından mutfak kapısına kadar gidiyordu. Çevresine bakındı, ocağın yanında boş bir karton kutu gördü, beceriksizce bir tekmeyle kutuyu şişelere yaklaştırdı. Boş şişeleri koyduğu kartonu arka kapıdan çıkarıp avluda duran koyu renk Chevrolet marka arabasına götürdü. Kartonla dönüp kalan şişeleri de topladıktan sonra, şişelerin tozundan kirlenen ellerini sabunla yıkadı, temiz beyaz bir gömlek giymek üzere yatak odasına çıktı.

Dükkâna giderken boş şişeleri Ricco Meze Evi'ne bıraktı. Tezgâhta Tony çalışıyordu.

"Nasılsınız, Bay Kimmel?" diye sordu Tony. "Hayırdır, büyük temizliğe mi kalktınız?"

"Biraz öyle," dedi Kimmel, önemsemez bir tavırla. "Bugünkü pate iyi mi?"

"Her zamanki gibi nefis, Bay Kimmel."

Kimmel, biri pateli, öteki arasına krema soslu balıkla soğan dilimleri konmuş iki sandviç sipariş etti. Tony sandviçleri yaparken Kimmel, selofan ambalajlı yiyeceklerle dolu rafların arasında dolaştı; bir paket karışık fıstık, bir kutu fındık ezmeli bisküvi ve ufak bir torba gofret alıp tezgâhın üstüne bıraktı.

Tony, hesaptan boş şişeleri düşünce borçlu kalmıştı. Kimmel iki şişe bira istedi. Henüz bira satış saati gelmemişti; ama Tony, Kimmel'e her zamanki gibi özel muamele yaparak biraları verdi.

Kimmel arabasına bindi, acele etmeden dükkânına doğru yola koyuldu. Pazar sabahlarını pek sever, her pazar öğlene, hatta öğleden sonraya kadar dükkânda kalırdı. Gerçi dükkân pazar günleri kapalıydı; ama bütün hafta çalıştığı yerde tek tatil gününü geçirmek ona huzur veriyor, bağımsızlık duygusunu güçlendiriyordu. Ayrıca dükkânını evinden daha çok severdi. Her pazar sabahı orada kimse rahatsız etmeden kitaplarını karıştırır, sandviçlerini yer, biraz kestirir, canı isterse bazı iş mektuplarına cevap yazardı. Çok bilmiş insanların garip isteklerini dile getiren mektuplardı bunlar. Mektup sahiplerinin hiçbiriyle hayatta karşı karşıya gelmemiş olduğu halde onları tanır gibiydi. Kitap kurtları Bir insanın okuduğu kitapları bilmek, onu tanımak demekti.

Koltukları yer yer yırtılıp leş gibi olmuş, ama dış görünüşü yeniden farksız, 1941 modeli, siyah bir Chevrolet kullanıyordu. Hem Nathan, hem de başkaları, hatta Tony bile eski arabasıyla dalga geçmeye başladıklarından yenisini almak istiyordu; ancak sıfır kilometrede araba alacak parası yoktu. Chevrolet'yi verip yerine biraz daha yenice, ama kullanılmış bir araba almaktansa eskiyi elden çıkarmamayı yeğlemişti. Kimmel arabasını gururla kullanır, hız yapmaktan nefret ederdi. Bütün dostlarına, 1941 modelinin ona göre biçilmiş kaftan olduğunu söylemiş, zamanla buna kendisi de inanmıştı.

Etli dudaklarını büzüp ıslıkla *Reich' Mir die Hand, Mein Leben* aryasını çalmaya başladı. Başını kaldırdı, içinden geçtiği suratsız Newark mahallesi sanki pek güzel bir yermiş gibi gökyüzüne, apartmanlara baktı. Güzel bir sonbahar sabahıydı, hafif serinlik in-

sana canlılık veriyordu. Karşı sıradaki apartmanlardan birinin çatısında yer alan, başını geriye eğmiş, sivri tırnaklı pençelerinden birini havaya uzatmış, siyah mermerden kartal heykeline baktı. Genellikle Breslau'yu pek hatırlamadığı halde bu heykeli her görüşünde aklına Breslau'daki bir ev geliyordu. Newark'taki huzurunu, kitapçı dükkânındaki rahat işini, evindeki alışılmış günlük yaşamını, arkadaşlarını, tahta oyma ve kitap merakını, Helen'in ölümünden sonra ne kadar sakin ve mutlu bir hayat sürdüğünü daha sık düşünüyordu. Helen'i öldürdüğünü hatırladığında da, gizli tutulması gereken, yararlı bir iş yaptığının bilincine varıyor, kimse kendisinden sorumluluk üstlenmesini beklemediği için dış dünyanın da bu hareketini onayladığı sonucunu çıkarıyordu. Hayat, hiçbir şey olmamış gibi sürüp gitmekteydi. Kimmel, çevresindeki insanların - Tony, Nathan, kütüphaneci Bayan Brown, Tom Bradley ve yan komşuları Campbell'lerin - onun Helen'i öldürdüğünü bildikleri halde hiç oralı olmadıklarını, hatta bu yüzden onu takdir ettiklerini, başkalarını cezalandırmak için yapılmış yasaların dışında tuttuklarını hayal etmekten büyük zevk duyuyordu. Helen'den sonra tanıdıklarının gözünde değer kazandığından hiç kuşkusu yoktu. Tom Bradley, onu önemli kişilerle tanıştırmak için evine davet etmişti, oysa Helen hayattayken Tom'un evine bir kere bile çağırılmamışlardı. Ayrıca, cinayet olayında ondan en ufak bir kuşku bile duyulmamış olması da önemliydi tabii. Kimmel, yalnız Newark polisiyle değil, kendisine soru sormaya gelen herkesle son derece iyi ilişkiler içindeydi.

Saat ona beş kala dükkânın kapısını açtı. Daha erken saatlerde, üç blok ötedeki okullarına giderken dükkânın önünden geçen öğrencilere pekâlâ bir şeyler satabilirdi, ama erken kalkmaktan nefret ettiği için, hafta içinde bile dokuz buçuktan önce çalışmaya başlamazdı. Birkaç ay öncesine kadar, sabahları dükkânı erken açıp öğlene kadar çalışan Edith adlı bir yardımcısı vardı. Edith, gün geçtikçe sinirli olmaya başlamış, Kimmel kızın hamile olduğunu tahmin etmişti. Sonunda işi bırakmıştı Edith. Acaba Helen'i öldürdüğümden kuşkulandığı için mi işi bıraktı, diye merak ederdi zaman zaman. Edith birçok tatsızlığa tanık olmuştu: Helen'e tokat atarken lambanın camını çatlatması, Helen'in sık sık dükkâna gelip para istemesi yüzünden kavga etmeleri, karısını susturmak için

çoğu kez son çareye başvurup bileğini bükmesi...

Kimmel ürperdi. Çok şükür, bunların hepsi geride kalmıştı.

Masasına doğru yürürken, Stackhouse'un sipariş fişini aramayı düşündü; ama yerine oturunca, evrak çekmecelerinin birinden cevaplamak istediği mektupları çıkarıp masaya koydu. Yayınevi kataloglarıyla broşürlerin bazılarını henüz okumamıştı. Kimmel, yayınevi kataloglarını okumaya bayılır, kitap ısmarlamasa bile bunları, bol seçenekli bir restoran mönüsünü okuyan bir yemek uzmanının duyduğu zevkle incelerdi. Güney Carolina'daki eski müşterisi Clifford Wrexall'ın mektubuna cevap yazması gerekiyordu. Wrexall, yine özel bir pornografik yayın sipariş etmişti. Kimmel, kazancının büyük bir bölümünü pornografik kitaplardan sağlıyordu. Gerçek pornografi meraklıları arasında, yayımlanmış her kitabı bulabilecek bir uzman olarak isim yapmıştı. İngiltere, Fransa, Man adası ve Almanya'da kitap izi sürer, aylar süren çekişmeli yazışmalar sonunda, Texas asıllı, İran'da çalıştıktan sonra Türkiye'ye yerleşmiş emekli bir petrol mühendisinin kitaplığından birkaç önemli kitap temin ederdi. Türkiye'deki Dillard'dan kitap koparmayı başarırsa, bedelini müşterisine fazlasıyla ödetirdi.

Kimmel –vitrinlerin altındaki radyatörlerden yayılan ılık hava yetmediği için– gaz sobasını yaktı, tekrar yerine geçtikten sonra sipariş fişlerini koyduğu evrak gözünü karıştırmaya başladı. Bir düzine kadar fiş arasından Stackhouse'unkini bulup okudu. Stackhouse. Long Island'daki adres. Fişi önce ikiye, sonra dörde katladı. Stackhouse'un kitabı henüz gelmemişti. Bunu imha etmek için önemli bir neden yok, diye düşündü, gereksiz yere dikkat çekebilirdi. Fişi sol alt çekmecenin dibindeki gizli bölmeye ya da ufalmış kurşun kalem ve silgi parçalarıyla dolu puro kutusuna koymak geldi aklına. Katlanmış kâğıt parçasını iki parmağının arasında tutarak ne yapacağını düşünmeye koyuldu. Dükkânın kapısı açıldı, içeri bir adam girdi.

Kimmel ayağa kalktı. "Kusura bakmayın," dedi, "bugün kapalıyız."

Adam oralı olmadan hafifçe gülümseyerek Kimmel'e yaklaştı. "Nasılsınız? Siz Melchior Kimmel'siniz, değil mi?"

"Evet. Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Kimmel. Adam, adını sorana kadar polis olduğunu anlamadığı için heyecandan soluğu kesilir gibi olmuştu, oysa genellikle daha atik davranırdı.

"Ben müfettiş yardımcısı Corby, Philadelphia polisindenim. Sizinle birkaç dakika görüşebilir miyim?"

"Tabii. Hangi konuda?" Kimmel, elindeki kâğıdı pantolonunun cebine kaydırdı, öbür elini de cebine soktu.

"Rastlantı sonucu ortaya çıkan bulgular konusunda." Genç adam, Kimmel'in yüksek yazı masasına dirseğini dayayıp şapkasını ensesine itti. "İki gün önce otobüs mola yerinde bir kadının öldürüldüğü haberini okudunuz mu?"

"Evet. Bu sabah gördüm." Kimmel, ciddi, konuşmaya açık, Amerikalılara özgü olduğunu düşündüğü bir tavır takınarak: "Okudum tabii."

"Acaba her iki cinayeti de aynı kişinin işlemiş olabileceği aklınıza geldi mi? Ya da eşinizin ölümünden sonra kuşkularınızı belli bir kişinin üstünde toplamanızı gerektiren bir bilgi aldınız mı?"

Kimmel hafifçe gülümsedi. "Alsaydım mutlaka bildirirdim. Newark polisiyle ilişki içindeyim."

"Evet, ama ben Philadelphia'dan geliyorum. İki gün önceki ölüm olayı benim eyaletimin sınırları içindeydi."

"Yanlış hatırlamıyorsam, gazetede intihar olduğu yazıyordu," dedi Kimmel. "Yoksa kocası mı öldürmüş?"

Corby tekrar gülümsedi. "Tümüyle suçsuz değil, öyle diyelim. Henüz tam olarak bilmiyoruz. *Suçluymuş gibi davranıyor.*" Bir sigara yaktı, masadan birkaç adım uzaklaşıp geri geldi.

Kimmel, can sıkıntısıyla müfettişi izliyordu. Adamın yüzünde aptalca, kendini beğenmiş bir ifade sezmiş, zeki olup olmadığını henüz kestirememişti.

"Ne de olsa, son derece kolay bir cinayet türü," dedi Corby. "Adam otobüsün arkasından gidiyor, mola vermesini bekliyor." Mavi gözlerini Kimmel'den ayırmıyordu. "İşinin ters gitmesi de mümkün değil, kadın kocasının peşi sıra gözden uzak bir yere kadar yürüyor tabii ..."

Kimmel, Corby'nin beceriksizce yaklaşımıyla neredeyse alay edecekti, gülümsemesini gizlemek için gözlerini kırpıştırdı, gözlüğünü düzeltir gibi yaptı, sonra çıkarıp camlarına hohladı, temiz bir mendille uzun uzun sildi. Corby'nin tezini çürütecek, en azından küçümsediğini belli edecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

"Stackhouse'u olay sırasında başka yerde gören de olmamış,"

dedi Corby.

"Belki de suçsuzdur."

"Stackhouse'un bu yolla karısını öldürmüş olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Amma da soru," dedi Kimmel içinden. Gazetede Stackhouse'un karısını kayalardan atarak öldürmüş olabileceği yazıyordu zaten. Kimmel, kibirli bir edayla Corby'ye baktı. "Cinayet haberleri çoğu insan gibi benim de sinirlerimi bozar," dedi. "Bu sabah habere sadece göz ucuyla baktım. Eve gidince yeniden okuyacağım." Gazete mutfak masasında duruyordu. Kimmel, Corby'yi Stackhouse'dan daha sevimsiz bulmuştu. Stackhouse'un kendine göre nedenleri olabilirdi. Kimmel kollarını kavuşturdu. "Bana bu konuda ne sormak istiyordunuz?"

"Eh, aslında sordum sayılır," dedi Corby yumuşak bir sesle. Kimmel'in yazı masasıyla kitap yüklü uzun tezgâhların biri arasındaki daracık yerde sinirli adımlarla gidip geliyordu. "Bu sabah, eşinizin cinayet dosyasını yeniden gözden geçirdim. Cinayet saatinde sinemadaymışsınız, değil mi?"

"Evet." Kimmel'in parmakları, sol cebindeki kapalı çakıyla sağ cebindeki dörde katlanmış kâğıdı çevirip duruyordu.

"Anthony Ricco buna tanık olmuş."

"Evet, doğru."

"Eşinizin onu öldürmüş olabilecek düşmanları yok muydu?"

"Vardı sanıyorum." Kimmel, neredeyse şakacı bir tavırla kaşlarını kaldırıp, önündeki bol ışıklı yazı masasına baktı. "Karım insanlarla iyi geçinen bir insan değildi. Herkes sevmezdi onu. Ama yine de onu öldürmüş olabilecek kimse aklıma gelmiyor. Şimdiye kadar herhangi birinden kuşkulandığımı da söylemedim."

Corby başını salladı. "Peki, sizden kuşkulanmadılar mı?"

Kimmel'in kaşları biraz daha kalktı. Corby onu sarsmak istiyorsa, o da sarsılmazlığını göstermeliydi. "Sanmıyorum. Öyle olsa bile bana söylenmedi." Corby'nin karşısında koca cüssesiyle dimdik, kendinden emin bir tavırla duruyordu.

"Bu Stackhouse olayını bir daha okusanız iyi olur. İsterseniz dosyadan çıkarabileceğimiz bazı resmi belgeleri de yollarım."

"Beni pek ilgilendirmiyor," dedi Kimmel. "İlgilendireceğini düşündüğünüz için size teşekkür etmem gerek. Herhangi bir yar-

dımım dokunabilirse; ama ne yapabilirim ki?" Başını dikkatle yana eğmiş, ciddi Amerikalı havasına bürünmüştü yine.

"Doğru." Corby, kumral bıyığını çarpıtarak gülümsedi. "Ancak unutmayın –unutmadığınızdan eminim zaten–, karınızın katili henüz yakalanmadı. İki olay arasında akla hayale gelmedik bağlantılar ortaya çıkabilir."

Kimmel dudaklarını araladı. "Öldüreceği kadınları otobüslerin mola yerlerinde seçen birini mi arıyorsunuz?" diye sordu içtenlikle.

"Evet, en azından bir adamı." Corby bir adım geriledi, gitmeye davrandı. "Hepsi bu kadar. Çok teşekkür ederim, Bay Kimmel."

"Rica ederim." Kimmel, bakışlarını genç adamın pas rengi pardösüsünün altındaki geniş sırtına dikti, miyop gözlerinin görüş alanından çıkana kadar arkasından baktı, az sonra kapının kapandığını duydu.

Stackhouse'un sipariş fişini cebinden çıkarıp öteki fişlerin arasına koydu. Kitap geldiğinde bir kenara kaldıracak, Stackhouse'a haber vermeyecekti. Stackhouse'un fişini masasında bulurlarsa, bu adın dikkatini çekmediğini söyleyecekti. Fişi şimdiden yırtıp atmaktan daha iyiydi böylesi. Gerçekten bütün evrakı inceden inceye arayacak olurlarsa, eksik fişin farkına varabilirlerdi.

Hafiften telaşlanmaya, korkmaya başladığını hissediyordu. Hiç doğru değil, diye düşündü. Karısını nasıl öldürdüğünü bugüne kadar kimse tahmin edememişken, önce Stackhouse diye biri ortaya çıkıp olayı anlamıştı, şimdi de Corby Kimmel masanın başına oturdu, Wrexall'a cevap yazmadan önce kendini zorlayarak adamdan gelen mektubu bir daha, dikkatle okudu. Wrexall, *19. Yüzyıl Genelevlerinin Ünlü Köpekleri* adlı bir kitap istiyordu.

Bir saat kadar sonra Tony telefon etti, dükkâna birinin geldiğini, o gece nerede olduğunu sorup polise verdiği ifadeleri tekrarlattığını anlattı. Kimmel fazla önemsemedi, Tony'ye aynı kişinin kendisini de ziyaret ettiğini söylemedi. Tony'nin sesi aşırı heyecanlı değil, diye düşündü. Oysa başlangıçta Tony, polise her ifade verişinde koşa koşa gelip neler olduğunu anlatmıştı.

23 Cenaze töreninden sonraki pazartesi günü Walter, evde yapacak hiçbir işi olmadığı halde sokağa çıkmadı, kim olduğunu bile bilmediği telefonla başsağlığı dileyen bir sürü insana cevap vermeye adadı kendini. Clara'nın ölümünü duyup üzüntülerini belirtmek isteyen müşterilerinin sayısı inanılmayacak kadar yüksekti.

Kimse benden kuşkulanmıyor, hiç kimse, diye düşündü Walter. Gazetelerde çıkan haberler bulvar gazeteleri ellerinden geleni yapıp olayı şişirdikleri halde - hemen hemen hiç kimsenin tepkisine yol açmamış, en azından Walter'ın yüzüne karşı imalı sözler söylenmemişti. Hiç tanımadığı iki-üç kişi, Walter karısını kurtarabilecek durumdayken işlerin ters gitmiş olmasını kaderin kötü bir oyunu olarak nitelendirmiş –hatta bazıları, onun bu nedenle Clara'yı izlediğini tahmin etmiş–; ama kimse, birlikte Philadelphia'ya gittikleri akşam Jon'un belli ettiği biçimde onun suçsuzluğundan kuşkuya düşmemişti. Walter, otobüsün peşinden gitme nedenine Jon'un inanmadığını düşünüyordu, inanmamakta da haksız sayılmazdı. Jon, Walter'ın Clara'yla ilişkisi konusunda herkesten, örneğin Iretonlar'dan daha çok bilgi sahibiydi. Walter, boşanmak üzere Reno'ya gitmek niyetinde olduğunu ancak cenaze töreninden sonra Jon'a anlatmış, Jon bunu pek garipsemişti. Üstelik Walter, son haftalarda Jon'a hiç telefon etmemekle, ortalıkta görünmemekle dikkati çekmişti. Jon'un güvensizliğini kesin olarak göremiyor, sadece hissediyordu. İçinden Jon'la açık açık konuşmak, Kimmel'den başlayarak bütün ayrıntıları anlatmak, otobüsü izlediği gece duyduğu karmaşık istekleri sıralamak geliyordu; ama yapamamıştı.

Jon, çok şey bildiği halde, yine de en iyi dostuydu. Ona gereksinme duyduğu anda geliyor, yalnız kalmak istediği zaman gidiyordu. Çarşamba akşamı Ellie telefon ettiğinde Jon da oradaydı.

Ellie, polisten ses seda çıkıp çıkmadığını öğrenmek için aramıştı. Walter, o sabah bürosunda New York polisi tarafından sorguya çekildiğini anlattı.

"Düşmanca davranmadılar," dedi. "Sadece daha önceki ifadelerimde söylediklerimi tekrar ettirdiler." Sivil memur sadece birkaç dakikalığına konuşmaya gelmiş, Walter konuya önem vermemiş, önemli olsaydı birkaç gün önce gelirlerdi, diye

düşünmüştü.

Ellie, ne zaman görüşeceklerini sormadı. Pazar gazetelerinde çıkan haberlerden sonra buluşmalarının doğru olmayacağını düşünüyordu besbelli. Göz göre göre âlemin diline düşmemek gerekirdi. Ancak Walter'ın özlemi ağır bastı, düşünmeden, "Yarın akşam seni görebilir miyim, Ellie?" diye sordu. "Yemeğe gelir misin?" "Sence bir sakıncası yoksa gelirim tabii."

Walter salona döndüğünde Jon köşede eğilmiş, plak albümlerini gözden geçiriyordu.

"Ellie'ye ne kadar önem veriyorsun, Walt?" diye sordu Jon. "Oldukça," diye karşılık verdi Walter. "Bu ne zamandır sürüp gidiyor?"

"Sürüp giden bir şey yok," dedi Walter hafifçe sertleşerek.

"Onu seviyor musun?"

Walter duraladı. "Bilmiyorum."

"Ama belli ki o seni seviyor."

Walter utangaç bir çocuk gibi önüne baktı. "Ondan hoşlanıyorum. Belki de seviyorum, bilmem."

"Clara'nın haberi var mıydı?"

"Evet. Ortada daha bir şey yokken anlamıştı."

"Ellie'yle *birkaç sefer* görüştünüz herhalde," dedi Jon başını kaldırıp.

"Sadece iki kere." Walter ağır adımlarla odada dolaşmaya başladı. Clara'nın Manhattan'daki bütün dükkânları dolaşıp bu halıyı buluncaya kadar nasıl uğraştığını düşünüyordu.

"Onu oldukça etkilemiş olmalısın," dedi Jon, babacan gülüşüyle.

"Uzun sürmeyebilir. Onu henüz iyi tanımıyorum."

"Bırak numarayı, buna sen de inanmıyorsun ya!" Jon'un sesi, sevimli bir ayının homurtusuna benziyordu.

"Ellie'yle ilgili hiçbir planım yok," dedi Walter sıkıntıyla. Jon'la kadın konusunda pek konuşmazlar, sadece evliliklerinden söz ederlerdi. Jon, Stella'dan ayrıldıktan sonra başkalarıyla ilişkiye girmiş olsa bile, bunları Walter'a anlatmamıştı. Walter'ın da Ellie'den başka ilişkisi olmamıştı.

Jon, bir kucak dolusu plakla yerinden doğruldu. "Bak, yine söylüyorum, Ellie iyi kız. Birbirinizi seviyorsanız ne âlâ, bence sa-

kıncası yok."

Jon'un gülümsemesi Walter'ı da keyiflendirmişti. "Sana bir içki hazırlayayım," diye atıldı.

"Hayır, sağol, göbeğime dikkat etmem gerekiyor."

"Ne kadar uğraşsan otuz dört bedene sığamazsın. Gel, Ellie'nin şerefine birer kadeh içelim."

Walter iki büyük bardak viski-soda hazırlayıp içkileri salondaki sehpaya getirdi. Oturup kadehlerini ellerine aldıkları anda birden çöküverdi Walter. Yüzündeki gülümseme donakaldı, gözleri yaşlarla doldu.

"Walter, sakin ol." Jon yaklaşıp kolunu Walter'ın omzuna attı.

Walter, Clara'ın eriyip gittiğini, bir avuç kül olup, çirkin, gri bir vazoya konduğunu düşündü. O güzelim Clara, kollarına aldığı o beden yoktu artık. Jon'un elinden bardağını almaya davrandığını fark etti, sıkıca yapıştı bardağa. "Karım henüz mezara girmişken burada oturup başka bir kadının şerefine kadeh kaldırdığım için ciğeri beş para etmez biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Walter, kendine gel! *Hayır!*"

"Burada oturup bütün bunları sana anlattığım için..." dedi Walter, başını önüne eğip. "Ama emin ol ki Clara'yı seviyordum ben. Hayatta hiçbir kadını Clara kadar sevmedim."

"Biliyorum, Walt."

"Hayır, bilmiyorsun; yeterince bilmiyorsun. Kimse bilmiyor." Walter, parmaklarının arasındaki bardağın çatırdadığını hissetti. Eline baktı, kanayan parmak uçları arasında yuvarlak bir cam parçası tuttuğunu görüp onu da yere attı. "Bilmiyorsun," diye tekrarladı. "Bunun ne demek olduğunu bilemezsin." Sessiz merdivenleri, üst kattaki boş yatağı, Clara'nın dolabın üst rafında duran renkli eşarplarını, gece gündüz Clara'yı bekleyen Jeff'i düşündü, Clara'nın sesini duyar gibi oldu.

Kolundan tutulup ayağa kaldırıldığının farkına vardı. Jon, banyoya gidip elini yıkamasını istiyordu. Özür dilemeye başladı. "Üzgünüm, Jon, çok üzgünüm. Viskiden değil ..."

"Ne viskisi, bir yudum bile içmedin ki!" Jon kolundan tutmuş, merdivenlerden yukarı çekiyordu. "Haydi, şimdi elini yüzünü yıka, unut bunları."

24 Dick Jensen, Walter'ın altı hafta süreyle izne çıkacağını düşünerek bütün görevlerini üstlendiği için, o günlerde Walter'ın yapması gereken önemli bir iş kalmamıştı. Walter, bu durumdan yararlanıp öğleden sonraları işten erken çıkıyordu. Büro, Benedict'teki evden daha çok moralini bozuyordu. Perşembe günü saat üç sularında Dick'le konuşmak üzere odasına girdi.

"Dick, gel, önümüzdeki ay buradan ayrılalım," dedi Walter. "Sherman'ı arayıp, mümkünse yeni büronun kontratını aralık başında, hatta kasım ortasında imzalamak istediğimizi bildirelim." Sherman, Kırk Dördüncü Cadde'de buldukları kiralık büronun emlakçısıydı.

Dick Jensen, ciddi bir ifadeyle bir süre Walter'ın yüzüne baktı. Walter, az önceki sözlerini hafif isterik bir tavırla söylediğinin farkına varmıştı; Dick, Clara yüzünden sinirli olduğumu sanıyor, diye düşündü.

"Olayların arasının soğumasını beklesek biraz," dedi Dick. "Kesin olan bir şey varsa, o da - yanlış anlama senin suçsuz olduğunu biliyorum, Walt - bu durumun yeni açılacak bir avukatlık bürosuna pek yararlı olmadığıdır."

"Ama bizim hedeflediğimiz müşterilere vız gelir bu durum," dedi Walter.

Dick başını iki yana salladı. Tasalı bir ifadeyle masasının ardında ayakta duruyordu. "İşimizi baltalayacak anlamında söylemedim, Walt. Ama yine de olayların seni tahmin ettiğinden daha çok etkilediğini görüyorum. Acele bir karar almamızı engellemeye gayret ediyorum."

Yeni açılacak büronun ortağı kötü üne sahip olduğu için işlerin iyi gitmeyeceğini sanıp ortaklıktan çekilmek istiyor, diye düşündü Walter. Oysa Dick daha iki gün önce, Walter'a ne kadar güvendiğini, onun dürüstlüğünden nasıl emin olduğunu belirten bir konuşma yapmıştı. "Her şey geçecek diyen sen değil miydin? Aralık başına kadar nasıl olsa hepsi unutulur. Bana kalırsa Cross'a şimdiden, bir aylık ihbar süresiyle işten ayrılacağımızı bildirip yeni büromuzun reklamını yapmaya başlayalım. Bunu aralık başına kadar ertelersek, ilk müşterimizi ocak ortasından önce göremeyiz."

"Ben yine de beklemekten yanayım, Walt."

Walter gözlerini Dick'in klasik giyimli tombul bedenine dikti,

sosisli yumurtayla yapılmış yüzlerce kahvaltı ve zevkle mideye indirilmiş sayısız iş yemeğiyle iyice büyümüş göbeğine baktı. Dick'in evde kendisini bekleyen sevimli, neşeli, canlı, soluk alıp veren bir karısı vardı. Tabii, rahatını bozmadan istediği kadar bekleyebilirdi. Walter, evrak çantasını masaya bırakıp pardösüsünü giydi. "Gidiyor musun?" diye sordu Dick.

"Evet. Burası sinirlerimi bozuyor. Okumam gereken dosyaları evde de okuyabilirim." Kapıya doğru yürüdü.

"Walt ..."

Walter olduğu yerde geri döndü.

"Cross'a haber vermek için erken olduğunu sanmıyorum. Onu demek istemedim. Bir aylık ihbar süresine uymalıyız. Bence önümüzdeki pazartesi –kasımın biri oluyor– harekete geçelim."

"Tamam," dedi Walter. "Ben istifamı yazdım. Sadece tarihini koymam gerekiyor."

Walter, asansöre doğru yürürken Dick'in fikrini değiştirdiği anda eski işine dönebileceğini bildiği için Cross'a haber vermeye hemen razı olduğunu düşündü; ama Dick yeni kontratı imzalamaya bir türlü yanaşmıyordu.

Arabasını bıraktığı park yerine giderken bir cam eşya dükkânının vitrinine gözü takıldı, içeri girip Ellie'ye İsveç malı, koca bir vazo aldı. Ellie'nin beğenip beğenmeyeceğinden emin olmadığı halde, yeni evine yakışacağını tahmin ediyordu. Ellie, evini belli bir stilde değil, hoşuna giden değişik parçalarla döşemişti.

Walter, Benedict'te birkaç dükkânda durup biftek, mantar, salata için gerekli malzeme ve bir şişe Medoc şarabı aldı. Jon'la kendi yemeklerini kendileri pişirmek istedikleri için Claudia'ya üç gün izin vermişti, Claudia ertesi gün çalışmaya başlayacaktı. Öğleden sonrayı bürodan getirdiği dosyaları okumakla geçirdikten sonra, saat altı buçukta mutfakta yemek hazırlıklarına başladı. Ardından salondaki şömineyi yaktı.

Ellie, saat yediyi iki dakika geçe kapıyı çaldı. Walter, Ellie'nin zamanında geleceğinden emin olduğu için tam yedide martinileri hazırlamıştı.

"Bunları sana getirdim," diyerek selofana sarılı bir buket uzattı Ellie.

Walter gülerek çiçekleri aldı. "Sen ne garip bir kızsın!"

"Neden?"

"Erkeklere hep çiçek getiriyorsun."

"Bunlar çiçek değil, park yerindeki yabani otlar."

Walter, mutfakta vazoyu kutusundan çıkarıp içine çiçekleri yerleştirdi. Kısa saplı yoncalarla papatyalar tepelerine kadar suya batmadan vazoyu yakalayıp salona götürdü. "Bu da senin," dedi.

"Ah, Walter! Ne güzel bir vazo!"

"Beğendiğine sevindim." Gerçekten de pek sevinmişti.

Ellie, çiçekleri koyacak başka bir kap buldu, vazoyu getirip sehpaya yerleştirdi. Kokteyllerini içtikleri sürece gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Walter'ın daha önce görmediği koyu gri bir takımla siyah süet ayakkabı giymiş, kulaklarına küpe takmıştı. O akşam her zamankinden daha şık olmak için özel çaba harcadığı belli oluyordu.

"Bu evden ne zaman taşınacaksın?" diye sordu Ellie.

"Bilmem, hiç düşünmedim. Taşınmam mı gerekir?"

"Bence öyle," dedi Ellie.

"Birkaç güne kadar birileriyle bu konuyu görüşeceğim. Knightsbridge Emlak Bürosu'nun sahipleri, evi satmak istersem ilgileneceklerini söylediler." Clara'nın annesinin Harrisburg'daki arsasıyla da ilgilenmesi gerektiğini hatırladı birden. Clara annesinden önce öldüğü halde, Bayan Haveman vasiyetnamesinde arsanın yarısını Walter'a bırakmıştı; ama Pennsylvania'da bir yerlerde bir de kız kardeşi olacaktı. Walter, arsa payıyla Bayan Haveman'ın mirasını kız kardeşine bırakmayı düşünüyordu.

"Geceleri uyuyabiliyor musun?" diye sordu Ellie.

"Uyuyorum." Neredeyse yerinden kalkıp Ellie'nin boynuna sarılacaktı, ama beklemeye karar verdi. "Pekâlâ, o halde gelecek ay hem evimi hem de işimi değiştirmiş olacağım. Dick, pazartesi günü istifa etmeye razı oldu. Aralık başında yeni büromuzu açacağız."

"Çok sevindim. Demek Dick, gazetelerdeki haberlerden etkilenmemiş."

"Hayır," dedi Walter. "Zaten o zamana kadar unutulur." Kendine güvenmeye, iyimser düşünmeye başlamıştı. "Martini çok iyi olmuş," dedi içinden, "tam bir martiniden beklenen etkiyi yapıyor." Yerinden kalktı, Ellie'nin yanına oturup onu kollarına aldı.

Ellie, Walter'ın dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan

sonra ayağa kalkıp uzaklaştı. Walter şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Beni bu düzenin neresine koyacağını sormak yersiz mi kaçacak acaba?" diye sordu Ellie gülümseyerek.

"Seni seviyorum, Ellie. Yerin burası." Walter sustu. Ellie'nin, ondan kesin nikâh tarihi beklemediğini, bunun henüz çok erken olduğunu biliyordu. Ellie, sadece onu sevdiğini duymak istiyordu. Hiç değilse sevgimi verebilirim, diye düşündü Walter. Artık Ellie'yi sevdiğinden emindi.

Birlikte bir sürahi martiniyi bitirip yarım ölçek daha yaptıktan sonra mutfağa girip yemek hazırlamaya başladılar. Patatesler fırına konmuştu. Ellie mantarları doğrarken, okuldaki Dwight adlı harika çocuğu anlatmaya koyuldu. Dwight, piyanoya başlayalı henüz iki ay bile olmadan Mozart sonatları çalacak düzeye gelmişti. Acaba bizim de müziğe yetenekli bir çocuğumuz olur mu, diye düşündü Walter. Evlendiklerini, Ellie'nin yaz günlerinde üst katın terasında ya da başka bir terasta uzun, biçimli bacaklarını güneşlendirdiğini, kışın karda yürüyüşe çıktıklarında boynuna yün atkı sardığını gözünün önüne getirdi. Onu Chad'le tanıştırdığını hayal etti. Chad'le iyi anlaşırlardı herhalde.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Ellie kızarak.

"Dinliyorum. Dwight, Mozart çalıyormuş."

"Onu beş dakika önce anlatıyordum. Etleri ateşe koyalım mı?"

Walter biftekleri fırına koyarken telefon çaldı. Ellie'yle birbirlerine baktılar, Walter gidip telefonu açtı.

"Alo! Bay Stackhouse, siz misiniz?"

"Evet."

"Ben Corby. Birkaç dakika görüşebilir miydik acaba? Oldukça önemli. Uzun sürmez," dedi müfettiş yardımcısının genç, sevimli sesi hiç duraksamadan. Walter, atlatacak uygun bir bahane bulamamıştı.

"Telefonda konuşamaz mıyız? Şu anda ..."

"Sadece bir iki dakika. Benedict'teyim."

"Peki," dedi Walter.

Söylene söylene mutfağa dönerken kemerine iliştirdiği mutfak bezini çıkardı.

"Corby'ydi," dedi. "Birazdan buraya geliyor. Birkaç dakikalığına dedi, ama sen görünmesen iyi olur, Ellie."

Ellie dudaklarını büzdü. "Tamam."

Aceleyle hazırlanmaya başladı. Walter, acele etmemesini söylemedi, ne de olsa Corby'yle Ellie'nin kapıda karşılaşmalarını istemiyordu.

"*Üç Kardeş Barı*'nda bir içki iç istersen. Corby gittikten sonra seni ararım."

"Başka içki istemiyorum," dedi Ellie, "ama orada beklerim."

Walter, Ellie'nin paltosunu tuttu. "Kusura bakma, Ellie."

"Eh, ne yapabilirdin ki?" Ellie çıkıp gitti.

Walter salona göz attı. Ellie'nin martini kadehini kaldırdı, kendi kadehini mutfakta bırakmıştı. Neyse ki, daha sofrayı hazırlamamıştık, diye iç geçirdi. Telefon tekrar çalmaya başlayınca elindeki kadehi şöminenin üstündeki sarmaşığın yaprakları arasına sakladı.

Bill Ireton arıyordu. Az önce, Philadelphia emniyet müdürlüğünden müfettiş yardımcısı Corby adında birinin ziyaretine geldiğini Walter'a bildirmek istemişti. Corby'nin, Walter'ın özel hayatı, Benedict'teki arkadaşları, Clara'yla ilişkisi konularında sorular sorduğunu söyledi.

"Walter, biliyorsun, seninle üç yılı aşkın bir süredir dostuz. Seni kötülemek için en ufak bir nedenim yok, bu yüzden zarar verebilecek hiçbir şey söylemedim. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Sağol, Bill." Walter, Corby'nin arabasının yaklaştığını duydu.

"Clara'yla senin dünyanın en mutlu çifti olmadığınızdan söz ettim, bunun aksini söyleyemezdim tabii; ancak Clara'nın ölümüyle herhangi bir ilişkin olmadığından kuşku duymadığımı söyledim. Corby, Clara'yla kavgalarınızda birbirinize el kaldırıp kaldırmadığınızı sordu. Senin, hayatta tanıdığım en yumuşak başlı insanlardan biri olduğunu anlattım."

Ne korkunç, dedi Walter kendi kendine. Bill'in konuşması bitmek bilmiyordu. Bir an önce salondaki sigara tablasını boşaltması gerektiğini düşündü.

"Boşanmak istediğinizden haberim olup olmadığını da sordu, vardı dedim."

"Tamam. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Walter?"

"Hayır, sanmıyorum." Kapı çalındı. Walter sesini alçaltıp acele

etmeden, "Seni sonra ararım, Bill," dedi. "Betty'ye sevgilerimi ilet." Kulaklığı yerine koyup kapıya yürüdü.

"İyi akşamlar," dedi Corby şapkasını çıkarırken. "Böyle vakitsiz rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Önemi yok," dedi Walter.

Salona girerlerken Corby dikkatle çevresine bakındı. Paltosuyla şapkasını iskemlelerden birine bırakıp ağır adımlarla şömineye yaklaşırken birden durup, sehpanın üstündeki dolu sigara tablasına, ucu ruj lekeli izmaritlere bakmaya başladı. "Sizi rahatsız ettim," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

"Önemli değil." Walter ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

"Sadece birkaç beylik sorum var." Corby kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı. "Çevredeki bazı dostlarınızla görüştüm. Haberiniz olur nasıl olsa. Hep böyle yaparız." Gülümsedi. "Ama Kimmel'le de konuştum."

"Kimmel mi?" Walter kaskatı kesildi. Corby birazdan, onun kitapçı dükkânına gittiğini Kimmel'den öğrendiğini söyleyecekti herhalde.

"Size sözünü etmiştim," dedi Corby. "Hani geçenlerde karısı bir otobüs yolculuğu sırasında, Tarrytown yakınlarındaki koruda öldürülen adam." "Ya, evet," dedi Walter.

Corby filtreli sigaralarından birini çıkardı. "Adamın suçlu olduğundan eminim."

Walter da bir sigara aldı. "Kimmel dosyasına siz mi bakıyorsunuz?"

"Evet. Bu hafta devraldım. Ağustostan beri ilgileniyordum zaten. Biliyor musunuz, mesleğim gereği, bütün çözülmemiş cinayetlerle ilgilenirim. Belki ben çözebilirim," diye açıkladı çocukça gülümsemesiyle. "Kimmel'i tanıyıp bazı ayrıntıları öğrendikten sonra adamdan kuşkulanmaya başladım."

Walter sesini çıkarmadı.

"Kimmel olayında henüz gereken kanıtları bulamadık, ben bulamadım," diye ekledi Corby, yapmacık bir alçakgönüllülükle. "Aslına bakarsanız, Newark polisi gerekeni yapar gibi de görünmüyor. Olayı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Sadece anlattıklarınız kadarını biliyorum. Karısının öldürüldüğünü söylemiştiniz."

"Evet. Kimmel'in sizinle ilgisi yok, ama sizin Kimmel'le ilginiz olabilir."

"Anlayamadım."

Corby başını kanepenin arkasına yaslayıp yorgun bir hareketle alnını ovuşturdu. Şapkası alnının ortasında kırmızı bir iz bırakmış, mavi gözlerinin altı gölgelenmişti. "Demek istediğim, Kimmel Stackhouse olayına çok sinirleniyor, belli ettiğinden de çok. Ne kadar sinirlenirse, kendini o kadar çabuk ele verecek diye düşünüyorum." Bir kahkaha attı. "Ne var ki, öyle kolay pes edecek birine benzemiyor."

O pes edene kadar beni sıkıştıracaklar, diye düşündü Walter. Corby, Stackhouse olayını büyütecek, Kimmel olayı haline getirecekti. Walter kıpırdamadan, sessizce bekliyordu. Bu defa yakınlık göstermeye karar vermişti.

"Kimmel şişman, uzun boylu, kafası oldukça iyi çalışan, ama megaloman bir tip. Kendinden aşağı gördüğü insanlara hükmetmeyi seviyor. Kenar mahallede yetişmiş, aydın olduğunu sanan biri, gerçekten aydın da denebilir."

Corby'nin gülümsemesi Walter'ı sinirlendirdi. Bütün bunlar eğlenceli bir oyun, diye düşündü, hırsız-polis oyunu. İnsanın kendini sadece cinayetlere adaması için –hele bunu Corby gibi gözle görülür bir zevkle yapıyorsa– karanlık ruhlu, kötülüğe eğilimli bir tip olması gerekirdi.

"Kimmel sizce ne yapacak?" diye sordu Walter.

"Sonunda cinayeti itiraf edecek. Bunu sağlamak benim görevim. Karısı hakkında epey bilgi edindim. Anladığım kadarıyla Kimmel karısından şiddetle nefret ediyormuş, yani öyle boşanmakla falan geçmeyecek bir nefret. Bunlar, Kimmel'i tanıdıktan sonra kişiliği hakkında edindiğim izlenime uyuyor." Corby, Walter'a bakarak sigarasını tablaya bastırdı, ardından: "Evinize göz atmama izin verir misiniz?" diye sordu.

Konuklar da bazen aynı soruyu sorar, diye düşündü Walter. "Tabii, buyurun."

Walter, yol göstermek üzere merdivenlere doğru ilerledi, ama Corby şöminenin önünde durup elini uzattı, sarmaşığın arasından içki kadehini çıkardı, parmaklarının arasında çevirdi. Walter, kadehin kenarında ruj izi, içinde de birkaç damla martini olduğunu

biliyordu.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu Walter.

"Hayır, sağolun." Corby, kadehi yerine bırakıp anlayışlı bir gülümsemeyle Walter'a baktı. "Bu akşam Bayan Briess'le mi buluşmuştunuz?"

"Evet," dedi Walter donuk bir sesle. Corby'yle birlikte üst kata çıktılar. Corby o güne kadar Ellie'ye telefon bile etmemişti. Onun gözünde Ellie'nin belli bir yeri olmalı, dedi Walter kendi kendine, kız arkadaş ya da sevgili, ikisi de aynı kapıya çıkardı.

Corby yatak odasına girdi, elleri cebinde odayı dolaştı, bir şey söylemeden ağır adımlarla dışarı çıktı. Walter, karşı köşedeki, hizmetçi odası olarak düşünülmüş; ancak içinde yatak yerine ufak bir divan bulunan küçük odayı da gösterdi. Hizmetçinin geceleri kalmadığını açıkladı.

"Hizmetçiniz kim?" diye sordu Corby.

"Claudia Jackson. Huntington'da oturur. Günde iki kez, sabah ve akşam gelir."

"Adresini alabilir miyim?" Corby cebinden not defterini çıkardı.

"Spring Sokağı, yedi yüz on yedi, Huntington."

Corby adresi not etti. "Bu akşam burada değil mi?"

"Hayır," dedi Walter alnını kırıştırarak.

"Misafir yatak odası var mı?" diye sordu Corby, hole çıktıklarında.

"Karım istemedi. Karşıda bir de günlük oturma odamız var."

Corby kayıtsız bir tavırla kapıdan başını uzatıp baktı. Oturma odası hiç kullanılmadığı halde, Claudia burasını derli toplu tutmaya önem verirdi. Oda Walter'a o anda soğuk, cansız, mobilya mağazalarındaki göstermelik odalar gibi görünmüştü.

"Evi elden çıkarmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu Corby.

"Henüz karar vermedim." Walter bir kapı daha açtı. "Burası çalışma odam."

"Gerçekten pek güzel," dedi Corby. Kitap raflarının önünde durdu, ellerini arkasında kavuşturunca ceketinin önü açılmıştı. "Yığınla hukuk kitabınız var. Evde de çalışıyor musunuz?"

"Hayır."

Corby yazı masasına baktı. Walter'ın büyük boy, mavi kapaklı not defteri masanın köşesinde duruyordu. "Resim albümü mü?"

diye sordu Corby, elini uzatırken.

"Hayır, bir tür not defteri."

"Bakabilir miyim?"

Walter, Corby'nin defterine dokunmasını bile görmek istemediği halde eliyle işaret etti. Cebinde sigara paketini aradı, bulamayınca kollarını kavuşturdu. Pencerelerden birine doğru ilerledi. Corby'nin camdan yansıyan görüntüsünün deftere eğildiğini, sayfaları ağır ağır çevirdiğini görüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Corby.

Walter arkasına döndü. "Boş zamanlarımı değerlendirdiğim bir tür merak. Yazmayı düşündüğüm denemeler için kişiler hakkında bazı notlar alıyorum." Walter'ın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmişti. Corby'ye yaklaştı, adamın dikkatini not defterinden, okuduğu incecik el yazısı satırlardan başka yöne çekmek için bir şeyler düşünmeye çalıştı. Bir sayfa daha çevirişini izledi. Ortaya bir gazete kupürü çıkmıştı. Walter kupüre göz attı; haberin enini, boyunu, iri puntolu başlığını tanır gibi olmuştu. Gözlerine inanamadı.

Corby kupürü eline aldı. "Bu, Kimmel hakkında bir haber!" dedi dehşetle.

"Öyle mi?" diye sordu Walter aynı ses tonuyla.

"Evet, tabii!" Corby, şaşkın bir gülümsemeyle Walter'a döndü. "Bunu siz mi kestiniz?"

"Öyle olacak herhalde, ama hatırlamıyorum." Walter dikkatle Corby'ye baktığı anda aralarında korkunç bir şeyler olduğunu anladı. Corby'nin yüzündeki doğal şaşkınlığa, Walter'ın yalanını yakalamanın bilinci de katılmıştı. Bir süre iki normal insan gibi bakıştılar. Walter, bu bakışların altında ezildiğini hissediyordu.

"Hatırlamıyor musunuz?" diye sordu Corby.

"Hayır. Hiç kullanmadım. Gazetelerden bir alay haber kesmiştim." Walter eliyle not defterini gösterdi. Sayfa aralarında on-on iki gazete kupürü vardı, oysa Walter, Kimmel'in haberini attığından kesinlikle emindi.

Corby habere bir daha baktı, aldığı yere koydu, yeniden defterin üzerine eğilerek aynı sayfadaki el yazısı bölümlerle daktilo edilip yapıştırılmış parçaları dikkatle okumaya başladı. Jensen'le Cross hakkındaki notlardı bunlar. Konunun Kimmel'le hiç ilgisi yoktu.

Keşke Kimmel'le ilgili olsaydı, diye düşündü Walter.

"Bunlar değersiz dostluklar konusunda bazı notlar," dedi Walter. "Bu gazete haberini de, katilin bir süre sonra bulunacağını düşünerek kesmiş, sonra da unutmuş olacağım. Katille kurbanı arasındaki ilişkiyi merak etmiştim; ama haberin gerisi gelmedi, bu yüzden unuttum herhalde. İnanılmaz bir rastlantı. Eğer ..." Walter beyninde ani bir boşluk hissetti, sözünün gerisini unutmuştu.

Corby'nin yüzündeki şaşkınlık tam olarak geçmemişti, sert bakışlarını Walter'ın gözlerine dikti, hiçbir şey yapmadan, yalnızca bekleyerek, Walter'ın ağzından çıkacak bir sözle suçunu kabulleneceğini bekleyerek dikkatle baktı. Hafifçe gülümsüyordu. "Bu haberi kestiğiniz anda aklınızdan neler geçtiğini bilmek istiyorum," dedi sonunda.

"Dediğim gibi katilin kim olduğunu merak etmiştim, o kadar. Tıpkı ..." Walter, Mike'la Chad hakkındaki denemesinde, buna benzer bir dostluğun sonunda işlenmiş başka bir cinayet haberini de kestiğini söyleyecekken, o haberi çoktan attığını hatırladı. "Helen Kimmel'le katili arasındaki ilişki ilgimi çekmişti." Corby'nin Helen sözcüğünü kapıverdiğini fark etti.

"Devam edin," dedi Corby.

"Hepsi bu kadar." Walter, bir yandan da, Kimmel'le ilgili haberi yabancı birinin not defterinin arasına koymuş olabileceğini düşünüyordu. Ama gazeteden kendi eliyle yırttığı kupürdü bu, kenarlarındaki girinti çıkıntılar bile aynıydı. Birden, gazete parçasını çöp sepetine atarken yere düşürdüğünü hatırladı. Eğilip almaya üşenmişti, Claudia odayı toplarken bulmuş olacaktı. "Biliyor musunuz, aslında atmak..." Sözü başladığı gibi birdenbire yarıda bıraktı.

Haberle ilgili bu kadar çok ayrıntı hatırladığını belli etmek istemiyordu. Claudia'nın canı cehenneme, diye düşündü. Claudia'nın da, titiz ev kadınlığının da ... Clara onu bu hale getirmişti. "Hiç, önemli değildi," diye geçiştirmek istedi.

"Önemli olabilir," diye diretti Corby.

"Değil."

"Kimmel'i hiç gördünüz mü? Onunla konuştunuz mu?"

"Hayır." Walter hayır der demez sözünü geri almak istedi. Düşünceleri, Corby'ye bütün hikâyeyi anlatmakla Kimmel konusunda

bildiklerini saklamak arasında gidip geliyordu. Ya Kimmel ertesi gün her şeyi anlatırsa ne olacaktı? Walter, karmaşık bir oyuna kurban gittiğini düşündü; birdenbire tepesinden aşağı atılan ağlar gerilmiş, yavaş yavaş toplanmaya başlanmıştı.

Corby, bir elini pantolonunun cebine sokup Walter'a yaklaştı, birkaç adım ötesinden çevresinde dolaşmaya başladı. Bu uzaklıktan yeni bir şeyler görebilmeyi umuyordu sanki.

"Bu Kimmel olayı sizde gerçek bir saplantı haline gelmiş, öyle değil mi?" diye sordu Walter.

"Saplantı mı?" dedi Corby, aşağılayıcı bir kahkahayla. "Ben en az yarım düzine cinayet davasına bakıyorum!"

"Ama sıra bana gelince, Kimmel davasına yapışıp kalıyorsunuz," diye patladı Walter.

"Evet. Olayların arasındaki benzerlik Kimmel'i yeniden gündeme getirdi denebilir. Newark polisi bu dosyayı, bir ya da birkaç manyağın işlediği faili meçhul cinayet olarak rafa kaldırmıştı. Derken siz çıkagelip cinayetin nasıl işlenmiş olabileceğini gösterdiniz." Corby, sözlerinin Walter'ı etkilemesini bekledi. "Kimmel'i temize çıkaran sağlam bir kanıt yok. Cinayet sırasında onu gören olmamış. Bu haberi gazeteden kestiğiniz sırada - ya da daha sonra - kadını Kimmel'in öldürmüş olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Hayır, sanmıyorum. Ama o ..." Walter sustu. Corby'nin gördüğü haberde, Kimmel'in kanıtından söz edilmiyordu.

"Demek bütün bunlar garip bir rastlantı, öyle mi?"

Walter inatla susmaya devam etti. Corby'nin ne zaman ciddi konuştuğunu, ne zaman alay etmeye başladığını anlayamadığı için sinirleniyordu.

"Bunu almamda bir sakınca var mı?" Corby, not defterinin arasından gazete kupürünü çıkardı.

"Hayır."

Corby kupürü cüzdanına yerleştirdi, cüzdanın çıtçıtını kapatıp cebine koydu. Haberi ne yapacak acaba, diye düşündü Walter, Kimmel'e mi gösterecekti?

"Önümüzdeki günlerde gazetelerde Melchior Kimmel hakkında ilginç haberler okuyabilirsiniz," dedi Corby gülümseyerek. "Sizi bugünkü gibi bir daha rahatsız etmeme gerek kalmayacağını umarım."

Walter bu sözlere inanmadı. Kimmel'le ilgili gazete kupürünü kesmiş olduğunu da basına bildireceklerinden hiç kuşkusu kalmamıştı. Corby'nin peşi sıra hole doğru yürüdü.

Corby, iskemleye bıraktığı paltosuyla şapkasını aldı. Başını kaldırdı. "Bir şey mi yanıyor?"

Walter kokunun farkına varmamıştı. Mutfağa gidip fırını söndürdü. Patatesler yanıyordu. Mutfak penceresini açtı.

"Akşamınızı berbat ettiğim için üzgünüm," dedi Corby, Walter döndüğünde.

"Hiç önemi yok." Corby'yi kapıya kadar geçirdi.

"İyi geceler," dedi Corby.

"İyi geceler."

Walter kapıyı kapayıp telefonun yanına geldi. Dışarıda Corby'nin arabasının motor sesine kulak kabartırken bunları Ellie'ye nasıl anlatacağını düşündü. Ne Ellie'ye, ne de başkasına anlatabilirdi. Alnını kırıştırdı, bu akşamki olayın ertesi gün gazetelerde ne şekilde yayımlanacağını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Kimse, evinde gazeteden kesilmiş bir haber bulunduğu için suçlu sayılamazdı! Henüz Kimmel hakkında dava bile açılmamıştı. Belki de suçsuzdu adam. Şimdiye kadar onun suçlu olduğuna sadece Corby inanıyordu. Bir de ben, diye düşündü.

Hızlı adımlarla üst kata çıktı. Aklına bir şey daha gelmişti. Yazı masasının çekmecesinden arada bir anılarını yazdığı ince defteri çıkardı. Haftalardır tek satır bile yazmamıştı, ama Clara'nın hastaneden çıktığı günlerde bir şeyler yazdığını hatırlıyordu. Not ettikleri son sayfadaydı işte:

Ne garip, hayatın en önemli devrelerinde günlüğe hiçbir şey yazılmıyor. Öyle olaylar var ki, her gün düzenli günlük tutanlar bile bunları sıcağı sıcağına kâğıda dökemiyorlar. Oysa yaşadıklarını unutmadan kayda geçmek isteyen biri için ne büyük bir kayıp! Anı defterlerinin değeri, yaşamın zor günlerinin onlara kaydedilmiş olmasındadır; ama insan böyle zamanlarda zayıf yönlerini, kararsızlığını, utanç verici nefret duygularını, küçük yalanlarını, uyguladığı ya da uygulamadığı bencilce planlarını, kısacası gerçek kişiliğini oluşturan en önemli öğeleri yazmaktan çekiniyor.

Son iki kayıt arasında bir ay kadar boşluk vardı, kavgayla, sürtüşmeyle, Clara'nın intihara kalkmasıyla geçen bir ay, diye düşündü Walter. Son sayfayı defterden yırttı. Corby bunu da bulursa, başı fena halde derde girebilirdi. Sayfayı çakmağıyla tutuşturmayı düşündü, sonra defteri alıp salona indi. Şömine, kızıl kor haline gelmiş kütüklerle doluydu. Defteri üçe bölüp ateşe bıraktı, üstüne biraz daha odun attı.

Ardından telefona gidip *Üç Kardeş Barı*'ndan Ellie'ye aradı. Corby'ye bu kadar zaman ayırdığı için özür diledi.

"Ne oldu?" diye sordu Ellie. Sesinden canının sıkıldığı, öfkelendiği belli oluyordu.

"Hiç," dedi Walter. "Hiç, sadece patatesler kömür oldu."

25

"Çıkmak üzereydim," dedi Kimmel. "Eğer
"Son derece önemli, fazla sürmez."

"Şu anda kapıdan çıkıyorum."

"Hemen geliyorum," deyip telefonu kapadı Corby.

Bugün mü halletmeli, yoksa yarına mı bırakmalı, diye düşündü Kimmel. Paltosunu çıkardı, askıya asmak üzereyken kaldırıp öfkeyle kırmızı kanepeye fırlattı. Düşünceli bakışları konsol piyanoya takıldı, Helen'in hayalinin piyanoya oturmuş, "Tennessee Valsi"ni tıngırdattığını görür gibi oldu bir an. Corby'nin ne istediğini merak ediyordu. Yoksa yine dünkü gibi sudan bir bahaneyle, sadece rahatsız etmek için mi gelecekti? Acaba çevredeki soruşturması sırasında Helen'in Kinnaird denen o sigorta temsilcisi herifle kırıştırdığını da öğrenmiş miydi? Kimmel'in Newark lisesinde tarih öğretmenliği yapan arkadaşı Nathan, Kinnaird'i biliyordu. Nathan o sabah dükkâna uğramış, Corby'nin ziyaretine gelip birkaç soru sorduğunu söylemişti; ama Ed Kinnaird'in adı geçmemişti. Kimmel koltukaltını kaşıdı. *Oyster House*'daki akşam yemeğinden az önce dönmüş, bir şişe bira açıp bir saat kadar radyo dinleyerek tahta oyma işiyle uğraşmayı, sonra da bir kitap alıp yatmayı düşünmüştü.

Yine de birasını içmeye karar verdi, holden mutfağa doğru iler-

ledi. Ahşap evin döşemeleri, Kimmel'in ağırlığıyla gıcırdıyordu. Mutfaktan dönerken kapının çalındığını duydu. Corby gelmişti.

"Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, çok özür dilerim." Corby hiç de üzgün görünmüyordu. "Son zamanlarda gündüzleri işten vakit bulamıyorum."

Kimmel sesini çıkarmadı. Corby oturma odasına dikkatle göz attı, eğilip beyaz kitap rafının üstüne asılı, ipe dizili sosislere benzeyen, iç içe geçmiş, kahverengi alacalı tahta oyma parçalarını inceledi. Ne işe yaradıklarını soracak olursa, yakası açılmamış bir cevap verecekti Kimmel.

"Stackhouse'la tekrar görüştüm." Corby yerinden doğruldu. "Son derece ilginç bir şey buldum."

"Daha önce de söyledim ya, ne Stackhouse'la ilgileniyorum ne de başka haberlerinizle."

"Sizin durumunuzda birinin böyle demesi doğru değil," dedi Corby, kırmızı kanepeye yerleşirken. "Suçlu olduğunuza inanıyorum, Kimmel."

"Dün de aynı şeyi söylemiştiniz."

"Öyle mi?"

"Tony Ricco'dan başka tanığım olup olmadığını sormuştunuz. Üstü kapalı olarak benden kuşkulandığınızı belirtmiş oldunuz."

"Stackhouse'un suçlu olduğunu sadece tahmin ediyorum," dedi Corby. "Ama sizin suçlu olduğunuzdan eminim."

Kimmel, adamın düğmeleri açık ceketinin altında silah taşıyıp taşımadığını düşündü birden. Taşıyor olmalıydı. Corby'nin önündeki sehpadan bira şişesini alıp kalan birayı bardağına boşalttı, şişeyi sehpaya bıraktı. "Bunu yarın Newark polisine bildireceğim," dedi. "Newark polisi benden ne kuşkulanıyor, ne de rahatsız edecek davranışlarda bulunuyor. Mahallemin saygın insanlarından biriyim."

Corby gülümseyerek başını salladı. "İki gün önce size gelirken Newark polisine uğradım. Olay benim bölgemde olmadığı için, Kimmel cinayeti hakkında soruşturma izni istedim. Çalışmamda hiçbir sakınca görmediler."

"Ben görüyorum," dedi Kimmel. "Kimsenin özel hayatıma burnunu sokmasını istemiyorum."

"Bunu engelleyebileceğinizi sanmıyorum, Kimmel."

"Sizi kapının önüne koymadan kendiliğinizden çıkıp gidin. Yapacak daha önemli işlerim var."

"Hangisi daha önemli, Kimmel? Benim işim mi, yoksa sizinki mi? Bu akşamki programınız neydi? Marquis de Sade'ın anılarını mı okuyacaktınız?"

Kimmel, Corby'nin atletik bedenini tepeden tırnağa süzdü. Onun gibi biri öyle kitaplardan ne anlar, diye düşündü. Her zamanki güven duygusunu yeniden tattı, kendini masal kahramanları gibi güçlü, ölümsüz, yenilmez hissediyordu. Corby'nin yanında kendisi bir dev sayılırdı. Ona haddini bildirecekti.

"Stackhouse'un otobüsü izlediğini, karısını bir bahaneyle uzaklaştırıp kayalara çıkardığını, oradan aşağı iterek öldürdüğünü sandığımı size de söylemiştim, değil mi, Kimmel?"

"Evet," dedi Kimmel, uzunca bir sessizlikten sonra.

"Kanımca siz de buna benzer bir şey yaptınız."

Kimmel sustu.

"İşin ilginç yanı, Stackhouse'un bunu tahmin etmiş olması," dedi Corby. "Dün akşam Long Island'daki evinde ziyaretine gittim. Ne buldum, biliyor musunuz? Helen Kimmel'in cinayet haberini, on dört ağustos tarihli." Corby cüzdanını açtı, gazete kupürünü çıkarıp gülerek havaya kaldırdı.

Kupürü Kimmel'e uzattı, Kimmel kâğıt parçasını alıp gözlerine iyice yaklaştırdı. Cinayet konusunda ilk yayımlanan haberlerden biri olduğunu gördü. "Bunu bana yutturacağınızı mı sandınız? İnanmıyorum," dedi. Ama pekâlâ da aklı yatmıştı. Asıl inanılmayacak şey Stackhouse'un aptallığı, diye düşündü.

"İnanmıyorsanız Stackhouse'a sorun," dedi Corby, gazete kupürünü cüzdanına yerleştirirken. "Onunla konuşmak istemez miydiniz?"

"Kendisiyle tanışmam gerektiğini *hiç* sanmıyorum."

"Olsun, ben yine de sizi bir araya getirmeyi düşünüyorum."

Kimmel, göğsüne güçlü bir çekiç darbesi yemiş gibi oldu, yüreğinin gümbür gümbür attığını hissetmeye başladı. Kollarını iki yana açtı, bu hareketiyle Stackhouse'la tanışmaya hazır olduğunu, ama yine de bütün bunlara bir anlam veremediğini belirtmek istedi. Stackhouse'un, kitapçı dükkânında ya da buluşacakları başka bir yerde heyecandan yığılıp kalacağını tahmin ediyordu. Stackhouse,

Kimmel'i daha önce de gördüğünü söyleyecek, belki de Kimmel'in Helen'i nasıl öldürdüğünü itiraf ettiğini, cinayetin ayrıntılarını açıklayıp yol gösterdiğini ileri sürecekti. Kimmel, tepeden tırnağa kadar titrediğini hissetti. Ayağa kalktı, olduğu yerde neredeyse tam bir tur atarak döndü, boş gözlerle önüne bakmaya başladı.

"Stackhouse'un özel hayatı hakkında bazı bilgiler edindim. Onun da karısını öldürmesi için yeterince nedeni var; tıpkı kafanız iyice kızdığında sizin yaptığınız gibi. Ama eşinizi biraz da zevk için öldürdüğünüz söylenebilir, öyle değil mi?"

Kimmel sol cebindeki çakıyla oynamaya başladı. Çarpıntısı hâlâ geçmemişti. Yalan detektörünü hatırladı. Polis onu günün birinde yalan dedektörüne bağlamaya kalkarsa nasıl olsa aleti de atlatabileceğini düşünmüştü; ama şimdi bundan eskisi kadar emin değildi. Stackhouse tahmin etmiş, Corby değil, dedi içinden. Stackhouse, inanılmaz bir budalalıkla her yerde izini bırakmış, izleri âdeta onun kapısına kadar getirmişti! "Stackhouse hakkında gereken bütün kanıtları toplayabildiniz mi?" diye sordu Kimmel.

"Korkmaya mı başladınız yoksa, Kimmel? Elimde sadece ipuçları var, ama gerisini kendisine söyleteceğiz. Oysa sizi konuşturamıyoruz. Size karşı daha çok kanıt bulup görgü tanığınızın ifadesini çürütmem gerekiyor. Arkadaşınız Tony pek iyi niyetli biri, sizin bütün akşam sinemada olduğunuzu sanıyor; ama kendisiyle biraz konuşursam fikrini kolayca değiştirebilir. O sadece bir ..."

Kimmel ani bir hareketle bardağını Corby'nin başına fırlattı, Corby'yi gömleğinden yakalayıp sehpanın üstüne indirdi. Sağ yumruğuyla adamın boynunu kıracak, öldürücü bir darbe indirmek üzereyken mide boşluğuna bir kurşun yemiş gibi oldu. Yumruğunu salladı, ama isabet ettiremedi. Korkunç bir acıyla kolunun büküldüğünü hissetti, ayakları yerden kesildi. Midesi bulanıyordu, gözlerini kapadı, havada uçup camları titreten bir gürültüyle kıçüstü yere düştü. Oturduğu yerden, Corby'nin tepesinde beliren bulanık hayaline baktı. Tombul sol kolu kendiliğinden balon gibi şişerek kalkmaya başlamıştı. Kolunu yokladı, his duymuyordu.

"Kolum kırıldı!" dedi.

Corby derin bir soluk alıp gömleğinin manşetlerini çekiştirdi.

Kimmel, başını iki yana çevirip çevresine bakındı. Dizlerinin üstünde doğruldu. "Gözlüğümü görebiliyor musunuz?"

"Burada."

Havaya asılmış gibi duran sol elinin parmakları arasına gözlüğünün tutuşturulduğunu fark etti, incecik altın çerçeveyi tutmaya çalışırken elinden kayıp yere düştüğünü duydu, çıkan sesten gözlük camlarının kırıldığını anladı. "Orospu çocuğu!" diye bağırarak yerinden doğrulup Corby'nin üstüne yürüdü.

Corby oralı olmadan yana doğru bir adım attı. "Başlamayın yine, yoksa deminkinden de beter olursunuz."

"Defol!" diye kükredi Kimmel. "Defol diyorum, seni pis sıçan, seni koca pezevenk!" Seksüel ve anatomik kelime hazinesini derinleştirmeye hazırlanırken Corby ona birkaç adım atarak vuracakmış gibi elini kaldırdı. Kimmel hemen başını eğip sustu.

"Siz ödleğin birisiniz," dedi Corby.

Kimmel, Corby'ye uygun gördüğü sıfatları yeniden sıralamaya başladı.

Corby paltosunu giydi. "Sizi uyarıyorum, Kimmel. Bundan sonra bir an bile rahat bırakmayacağım. Mahalledeki herkesin, bütün dostlarınızın haberi olacak. Önümüzdeki günlerden birinde Stackhouse'u alıp dükkânınıza geleceğim. İkinizin pek çok ortak yönünüz var." Corby dışarı çıkıp ardından kapıyı çarptı.

Kimmel, şişman gövdesi gerilebildiği kadar gerilmiş, yarı kör gözleri boşluğa bakarak birkaç dakika boyunca olduğu yerde kalakaldı. Corby'nin kütüphaneci Bayan Brown'a, belediye meclisi eski üyesi Ton Bailey'ye gittiğini gözünün önüne getirdi. Kimmel, komşuları içinde en akıllısı saydığı Tom Bailey'nin gözüne girebilmek için çok uğraşmıştı, onun dostluğuna özellikle değer verirdi. Tom Bailey, Helen'in Kinnaird'la kırıştırdığını bilmiyordu, ama Corby bunu öğrenir öğrenmez kuşkusuz herkese anlatacaktı. Hem de bütün ayrıntılarıyla Helen'in adamı sıradan bir orospu gibi sokakta tavladığını da ... Helen, bunu en iyi arkadaşı Lena'ya övünerek anlatmıştı, Corby de Lena'dan öğrenip sağda solda anlatacak, herkesin içine kurt düşürecekti.

Kimmel birden harekete geçti - yürümekten çok, kendini öne atıp düşmeden toparlanarak holün duvarına tutunarak mutfağa gitti. Muslukta soğuk suyla yüzünü yıkadı, ardından yine duvara

yaslanarak oturma odasındaki telefonun başına döndü. Güçlükle bir numara çevirdi, karşısına başka bir yer çıkmıştı. Bir daha çevirdi.

"Selam Tony, ne haber?" dedi Kimmel neşeyle. "Ne yapıyorsun?... Güzel. Bak ne diyeceğim, az önce başıma korkunç bir şey geldi. Gözlüğümü kırdım. Halıya takılıp düştüm, başka şeyler de kırıldı galiba, ama gözlük paramparça oldu. Bana kadar geliver de biraz ahbaplık edelim. Bu akşam kitap okuyamayacağım." Kimmel, Tony'nin sesine kulak verdi, elindeki işi bitirip birkaç dakikaya kadar geleceğini söylüyordu çocuk ... Bu alçakgönüllü, tekdüze sesi sabırla ve nefretle dinlerken o güne kadar Tony'ye yaptığı iyilikleri hatırlayınca keyfi yerine geldi. Örneğin, daha üç yıl önce Tony bir kızı hamile bırakmış, çaresizlik içinde kürtaj yaptıracak birini aramaya başlamıştı. Kimmel birkaç dakika içinde hem güvenilir hem de pahalı olmayan birini buluvermişti. Tony, Kimmel'in önünde diz çöküp ellerine sarılarak teşekkür etmiş, kızın ailesi bir yana, fazlasıyla dindar olan kendi ailesinin olayı duymasından çok korktuğunu anlatmıştı.

Kimmel telefonu kapadıktan sonra devrilmiş sehpayı kaldırdı, abajuru yerine koydu, kırılmış ampulü çıkardı. Düşen bir insanın odaya verebileceği zararın da bir sınırı var, diye düşündü. Kitaplığın önünde durup oyma işlerini dikkatle gözden geçirdi, parçaları tek tek eline alıp çevirdi, ortaya çıkan yeni şekillere baktı. Parçaların beyaz raflara düşen gölgelerini seçebiliyordu ancak, ama bunları pek ilginç bulmuştu. Puro biçimli, görünmeyen tellerle birbirlerine tutturulmuş oyma işlerinden bazıları dört ayaklı hayvanlara benziyordu, ancak on ya da daha çok parçalı olanları bir şeye benzetmek mümkün değildi. Kimmel bunlara ad koymamıştı, tek başınayken arada sırada 'bebeklerim' derdi. Her parça, kendi buluşu olan, İran motiflerini andıran desenlerle oyulmuştu. Açıklı koyulu yüzeyler ince zımpara kâğıdıyla neredeyse ele pürüzsüz gelinceye kadar zımparalanarak elde edilmişti. Kimmel, oyma işlerinin yüzeylerine dokunmaktan büyük zevk alırdı. Kapı çalındığında hâlâ bunlarla oynuyordu.

Tony, şapkasını eline alıp içeri girdi, Kimmel'in paltosunu almasına fırsat vermeden iskemlelerden birine ilişti. Akşamları Kimmel'in evine davet edilmekten onur duyuyordu. Daha önce de üç-

dört kere gelmişti. Kimmel'in dolapta paltoyu asacak askı aramasına yardım etmek için yerinden fırladı.

"Bira ister misin?" diye sordu Kimmel.

"İyi olur," dedi Tony.

Kimmel, kendinden emin adımlarla mutfağa ilerledi, el yordamıyla elektrik düğmesini buldu. Tony kendini pek rahat hissetmediği için birasını mutfaktan almaya davranmadı herhalde, dedi kendi kendine. Tony'nin aptallığından nefret ediyordu; ama çocuğun ona karşı terbiyeli ve saygılı davranışları, aralarındaki öğretmen-öğrenci ilişkisi ve zaman zaman yaptıkları bira sohbetlerinin Tony'nin gözünde çok değerli olduğunu biliyor, kendisi de bundan hoşlanıyordu.

"Tony, yarın sabah gelip beni arabamla gözlükçüye götürebilirsen çok memnun olurum," dedi Kimmel, şişelerle bardakları sehpaya koyarken.

"Tabii, Bay Kimmel. Kaçta geleyim?"

"Dokuza doğru."

"Tamam." Tony heyecanla bacak bacak üstüne attı.

Çiçek bozuğu suratlı, yüzünde kayda değer en ufak bir özellik bile olmayan bu sersemin bir kızı hamile bırakmış olması inanılır gibi değil, diye düşündü Kimmel. Ne yaptığının farkına bile varmamıştı herhalde. Belki de bu yüzden böyle kolayca kız tavlıyordu. Tony'nin her hafta yeni birini bulduğunu tahmin ediyordu, Kimmel. Gerçi oğlanın devamlı çıktığı bir kız arkadaşı da vardı; ama bu kız, mahallenin gençleriyle düşüp kalkan bir tip değildi. Kimmel, dükkânının sokağa bakan penceresinden gençlerin konuşmalarına sık sık kulak kabartırdı. Son zamanlarda herkesin gözdesi Connie adında bir kızdı, ama Tony'nin kız arkadaşı Franca'nın adı hiç geçmiyordu. Kimmel buna özellikle dikkat etmişti. "Son günlerde neler yaptın bakalım, Tony?" diye sordu.

"Ah, hep aynı şey, dükkânda çalıştım, ara sıra bowling oynadım."

Tony her seferinde aynı karşılığı verdiği halde Kimmel, artık kimsenin kulak asmadığı nezaket kurallarına uymuş olmak için bu soruyu sorardı. "Ha, Tony, bak aklıma gelmişken söyleyeyim; önümüzdeki günlerde ya da haftalarda polis sana yine bir şeyler sorabilir. Sakın kafanı bulandırmalarına izin verme. Onlara ..."

"Ah, hayır," dedi Tony, hafifçe irkilerek.

"Onlara olanları, gördüklerini anlat sadece," dedi Kimmel kesin bir tavırla. "Beni saat sekizde sinemada yerime otururken gördüğünü söylersin."

"Tabii, Bay Kimmel."

26

"Müfettiş Corby sizinle görüşmek istiyor, Bay Stackhouse" dedi Joan'ın sesi masadaki diktafondan. "Beklemesini mi söyleyeyim, yoksa hemen gelsin mi?"

Walter, yanında duran Dick Jensen'e baktı. Bir vergi davasının saat beşe kadar yetiştirilmesi gereken dilekçesini hazırlıyorlardı. "Bir-iki dakika beklemesini rica edin," dedi Walter.

"Gideyim mi?" diye sordu Dick.

Dick herhalde Corby'nin kim olduğunu biliyordur, diye düşündü Walter. Müfettiş, Dick'le Polly'yi de ziyaret etmiş olmalıydı –Iretonlar'a iki kere gitmişti–; ama Dick bu konuda bir şey söylememişti. "Onunla yalnız görüşsem iyi olur, lütfen," dedi Walter. Dick, masanın üstünden sönmüş piposunu aldı, sesini çıkarmadan ve Walter'a göz ucuyla bile bakmadan dışarı çıktı.

Walter, Joan'a haber verir vermez Corby gülümseyerek odaya girdi.

"İşiniz olduğunu biliyorum, onun için hemen konuya gireyim," dedi. "Bugün öğleden sonra benimle Newark'a gidip Kimmel'le görüşmenizi rica etmeye geldim."

Walter yavaşça ayağa kalktı. "Kimmel'le görüşmeye hiç niyetim yok. Bu akşama kadar bitirmem gereken ..."

"Ama ben Kimmel'in sizinle karşı karşıya gelmesini istiyorum," dedi Corby, her zamanki gülümsemesiyle. "Kimmel suçlu, adamın dosyasını yeniden ele aldık. Sizi görmesini istiyorum; çünkü o da sizin suçlu olduğunuzu düşünüp korkuyor."

Walter alnını kırıştırdı. "Benim de suçlu olduğuma inanıyor musunuz?" diye sordu sakin bir sesle.

"Hayır, sanmıyorum. Ben Kimmel'in peşindeyim." Corby'nin mavi gözleri yalancı bir gülüşle aydınlandı. "Tabii önerimi kabul

etmeyebilirsiniz ..."

"Öyleyse etmiyorum."

" ancak sizi şu anda içinde bulunduğunuzdan çok daha zor bir duruma sokabileceğimi de unutmayın."

Walter baş parmaklarını masanın kenarına bastırdı. Corby'nin Kimmel'le ilgili gazete kupürünü bulduğunu basına bildirmemesine sevinmiş, müfettişin olayları gerçekten bir dizi rastlantı olarak görmeye başladığını, artık ondan kuşkulanmadığını hafiften hafife umut etmeye başlamıştı. Oysa şimdi, Corby'nin gazete kupürüyle baskı yapmaya başladığını anlıyordu. "Amacınız nedir?" diye sordu.

"Gerçeği ortaya çıkarmak," dedi Corby, kendinden emin gülümsemesiyle bir sigara yaktı.

Walter birden, Corby'nin asıl amacının bir yerine iki kişi yakalayarak üstlerinin gözüne girmek, terfi etmek, ödüllendirilmek olduğunu düşündü. Corby'nin yükselme hırsı öylesine açık bir biçimde belliydi ki, Walter, adamın bütün çabalarının bundan kaynaklandığını nasıl olup da daha önce göremediğini sordu kendi kendine. "Kimmel kupürünü basına vermeyi düşünüyorsanız, buyurun verin," dedi Walter. "Yine de Kimmel'le görüşmeye niyetim yok."

Corby ters ters baktı. "Bu sadece ufak bir haber ya da basit bir hikâye değil. Bütün hayatınızı mahvedebilir."

"Galiba konuyu sizin kadar derinlemesine göremiyorum," dedi Walter. "Henüz Kimmel'in suçlu olduğunu kanıtlayamamışsınız, özellikle ikimizi birden suçladığınız ..."

"Neyi kanıtladığımı bilmiyorsunuz," dedi Corby. "Bayan Kimmel öldürülmeden hemen önce Kimmel'le karısı arasında neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Bunu Kimmel'in gözünün önüne serdiğim zaman yıkılacak, tam istediğim gibi konuşmaya başlayacak."

"Tam istediğim gibi konuşmaya başlayacak." Corby'nin kibirli sözleri Walter'ı öylesine şaşırtmıştı ki, bir süre karşılık veremedi. Anlaşılan Corby, Kimmel'i konuşturarak –öç almak için Walter'ın geçen ay dükkâna geldiğini bile söylemiş olabilirdi Kimmel– Walter'ı da aynı batağın içine düşürmek, itiraf etmesini sağlamak istiyordu.

"Benimle gelecek misiniz? Sizden sadece rica ediyorum. Ayrıca, gelirseniz bunun hiçbir şekilde basına yansımayacağına da söz veririm." Corby'nin heyecanlı, gayretli sesi Walter'ın nefretini uyandırıyordu.

Kimmel'le görüşmeye gidersem bunun gazetelere geçmesine gerek kalmayacak, diye düşündü Walter. Kimmel, onun dükkâna geldiğini Corby'ye anlatmış olmalıydı. Anlatmaması için hiçbir neden yoktu. Corby, durumu biliyormuş, bunu bir de Walter'dan duymak istiyormuş gibi bakıyordu. "Kendiliğimden gitmezsem, Kimmel'i yakalayıp büroma getirebilir," dedi Walter kendi kendine. Müfettiş elinden geleni yapıp bu görüşmeyi sağlamayı aklına koymuştu bir kere.

"Pekâlâ," dedi Walter. "Geleceğim."

"Güzel." Corby gülümsedi. "Saat beşe doğru uğrar, sizi alırım, benim arabamla gideriz." El sallayıp kapıya doğru ilerledi.

Corby dışarı çıktığında Walter hâlâ masanın kenarını tutmaktaydı. Korktuğu başına gelmiş, Corby artık ona da suçlu gözüyle bakmaya başlamıştı. Oysa Walter, beş dakika öncesine kadar Corby'nin onu suçlamadığına, en azından kesin kanıt bulmadan üstüne varmayacağına inanıyordu. Kısa yoldan cehenneme gitmeyi kabullendiğini düşündü.

"Walter!" Dick parmaklarını şaklattı. "Ne oldu? Kendinden mi geçtin?"

Walter, Dick'e baktı, ardından gözlerini masasındaki 'Kanıt Yükümlülüğü' etiketli evrak yığınına çevirdi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Dick, başıyla kapıyı göstererek. "Polis seni hâlâ sorguya mı çekiyor?"

"Polis değil, sadece biri," dedi Walter.

"Sana söylemeyi unuttum galiba," dedi Dick. "Corby bir akşam Polly'yle beni görmeye geldi. Bana senin hakkında –tabii Clara'yla ilgili– sorular sordu."

"Ne zaman?" diye sordu Walter.

"Bir hafta kadar oluyor. Belki biraz daha fazla."

Corby, Kimmel haberinin kupürünü bulmamıştı henüz, diye düşündü Walter. Herhalde sıradan bir şeyler sormuştu. "Ne dedi?"

"Açıkçası, bu işi senin yapmış olabileceğine inanıp inanmadığımı sordu. Boş lâf etmeden hemen konuya girdi. 'Kesinlikle

hayır,' dedim. Clara komadan çıktığında nasıl sevindiğini anlattım. Karısını öldürmek isteyen biri, senin gösterdiğin tepkiyi gösteremezdi."

"Sağol," dedi Walter donuk bir sesle.

"Clara'nın intihara kalkıştığını bilmiyordum, Walter. Corby'den öğrendim. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum. Demek ki Clara, bu yolla canına kıydı sonunda."

Walter başıyla onayladı. "Evet. İnsan, bunu herkesin kolaylıkla anlayacağını sanıyor."

"Bu Corby denen adamla başın dertte mi yoksa?" diye sordu Dick alçak sesle.

Walter duraladı, başını iki yana sallayıp, "Ortada belli bir sorun yok," dedi.

"*Herhangi* bir sorun var mı?"

"Hayır," dedi Walter. "İşe kaldığımız yerden devam edelim mi?" Saat beşte Corby'le buluşmadan önce elindeki işi bitirmek istiyordu.

Saat beşte buluştuklarında Corby, Walter'ı kendi arabasıyla Newark'a götürüp getirmek önerisini tekrarladı, Walter kabul etti. Konuşmadan yola koyulup Holland tüneline girdiler. Corby tünelin orta yerinde, "Bana yardım etmek için fedakârlıkta bulunduğunuzun farkındayım, Bay Stackhouse," dedi. "Bunu unutmayacağım." Corby'nin sesi boğuk, titrek çıkmıştı. "Bu görüşmeden, hemen olmasa bile, bazı sonuçlar bekliyorum."

Corby, Kimmel'in dükkânının karmaşık yolunu, daha önce defalarca gitmiş gibi büyük bir rahatlıkla buldu. Walter, soru sormadan oturuyordu, buraları ömründe ilk kez gören birinin tavrını takınmıştı. İçeri girer girmez dükkânın durmuş, tozlu, eski kâğıt ve cilt kokan havasını dehşetle hatırladı. Dükkânda Kimmel'den başka kimse yoktu. Walter, Kimmel'in masasının ardından ağır hareketlerle, tetikte bir fil gibi ayağa kalktığını gördü.

"Kimmel," dedi Corby dost bir tavırla, "Size Bay Stackhouse'u tanıştırmak istiyorum."

Kimmel'in dev yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı. "Memnun oldum," dedi sadece.

"Memnun oldum," diye tekrarladı Walter. Sinirleri gerilmişti. Kimmel'in yüzünden hâlâ bir şey anlaşılmıyordu. Walter, Kim-

mel'in daha önceki görüşmelerini Corby'ye anlatıp anlatmadığına karar veremedi. Belki de Corby gereken soruları sorduğunda adam buz gibi bir ifadeyle, umursamadan anlatmaya başlayacaktı.

"Bay Stackhouse da ne yazık ki geçenlerde eşini kaybetti," dedi Corby, şapkasını kitap dolu masanın üstüne koyarken. "Üstelik otobüs mola yerindeki bir felaket sonucu."

"Sanırım gazetelerde okumuştum," dedi Kimmel.

"Herhalde okumuşsunuzdur," dedi Corby sırıtarak.

Walter durduğu yerde ayak değiştirip Corby'ye baktı. Corby'nin inanılmaz bir profesyonellikle sıradan görgü kurallarıyla süslediği davranışlarından ürkmeye başlamıştı.

"Sanırım Bay Stackhouse'un, eşinizin öldürüldüğünden haberi olduğunu da söylemiştim size," dedi Corby, aynı rahatlıkla. "Bay Stackhouse'un not defterinin arasında eşinizin ağustos ayında gazetede yayımlanan cinayet haberini buldum."

"Evet," dedi Kimmel, saçsız başını ciddi bir tavırla hafifçe eğerek.

Walter ister istemez hafifçe gülümsedi, korkudan ne yapacağını bilemiyordu. Kimmel'in ufacık gözlerinde tıpkı bir katil gibi acımasız, soğuk bir anlam belirmişti.

"Bay Stackhouse sizce katile benziyor mu?" diye sordu Corby.

"Bunu ortaya çıkarmak sizin göreviniz değil mi?" diye karşılık verdi Kimmel, tombul, hareketli parmaklarını yazı masasındaki yeşil kurutma kâğıdından altlığa bastırarak. "Ziyaretinizin amacını anlayamadım."

Corby bir an sustu, gözlerinin kenarları öfkeyle kırışmıştı. "Birazdan anlayacaksınız," dedi.

Kimmel'le Walter birbirlerine baktılar. Kimmel'in ifadesi değişmişti. Küçük gözleri şimdi merakla ışıldıyordu. Walter, adamın yürek biçimli dudağının bir köşesinin, "İkimiz de bu sersem gencin kurbanlarıyız" dercesine çarpık bir gülümsemeyle havaya kalktığını gördü.

"Bay Stackhouse," dedi Corby. "Eşinizin bindiği otobüsü izlerken Kimmel'in yaptıklarını düşündüğünüzü inkâr etmiyorsunuz, değil mi?"

"Kimmel'in yaptıkları derken ..."

"Bunu daha önce konuşmuştuk," diyerek kestirip attı Corby.

"Pekâlâ," dedi Walter, "tabii ki ediyorum." Son birkaç saniyedir içinde Kimmel'e karşı öylesine derin bir sempati uyanmıştı ki ne yapıp yapıp bunu gizlemesi gerektiğini hissediyordu. Kimmel'in dükkândaki görüşmelerini Corby'ye anlatmadığından, hiçbir zaman da anlatmayacağından kesinlikle emindi artık.

Corby Kimmel'e döndü. "Siz de Stackhouse'un olay sırasında otobüs mola yerinde görüldüğünü gazetelerde okuduğunuzda, onun tıpkı *sizin* gibi karısını öldürdüğünü aklınızdan geçirdiğinizi itiraf etmeyeceksiniz herhalde, değil mi?"

"Düşünmemem mümkün değildi; çünkü bütün gazeteler bunu ya açıkça ya da üstü kapalı olarak yazdı," dedi Kimmel sakin bir sesle, "ama ben karımı öldürmedim!"

"Yalan söylüyorsunuz, Kimmel!" diye bağırdı Corby. "Stackhouse'un hareketlerinin *sizi* ele verdiğini pekâlâ bildiğiniz halde, karşıma geçmiş, masum numarası yapıyorsunuz!"

Kimmel, gıpta edilecek bir soğukkanlılıkla omuz silkti.

Walter yeniden güç kazandığını hissetmeye başladı. Derin bir soluk aldı. "Anlaşılan Kimmel de dükkândaki görüşmemizi Corby'ye anlatmamdan korkuyormuş, tıpkı benim onun anlatmış olmasından korktuğum gibi," dedi kendi kendine. Oysa Kimmel, Corby'ye mümkün olduğu kadar az bilgi vermeye kararlı görünüyordu. Birden, Kimmel'in bu davranışının büyük bir kahramanlık ve fedakârlık örneği olduğunu düşündü, şeytan Corby'nin karşısında Kimmel âdeta pırıl pırıl bir melek gibi görünmeye başlamıştı gözüne.

Corby durmadan ortalıkta dolaşıyordu. Terbiyeli okul çocuğu rolünden çoktan sıyrılmış, bir sonraki atağını planlayan, gerekirse kural dışı hareketlerden de kaçınmayacak olan bir güreşçiye benziyordu. "Stackhouse'un, karınızın cinayet haberini gazeteden kesmesinde, kendi karısının öldürüldüğü gece bindiği otobüsü takip etmesinde hiç olağanüstü bir durum görmüyorsunuz demek, öyle mi?" diye sordu.

"Stackhouse'un karısının intihar ettiğini söylemiştiniz bana," dedi Kimmel şaşkınlıkla.

"İntihar ettiği henüz kesin değil." Corby, sigarasından bir nefes çekip Walter'la Kimmel arasında dolaşmaya devam etti.

"Neyi kanıtlamaya uğraşıyorsunuz?" Kimmel kollarını ka-

vuşturup duvara dayandı. Yazı masasının üstündeki lambanın ışığı gözlüğünde yansıyor, gözlük camları boş, beyaz birer daire gibi görünüyordu.

"Neyi acaba?" diye tersledi Corby.

Kimmel yine omuz silkti.

Walter, Kimmel'in ona bakıp bakmadığını anlayamıyordu. Masanın üstünde açık duran kitaba göz atmak için başını eğerken boynunun ağrıdığını hissetti. Kocaman, eski bir kitaptı bu, her sayfadaki yazılar İncil gibi çift sütuna dizilmişti.

"Bay Stackhouse," dedi Corby. "Gazetelerde Kimmel cinayetini okuduğunuzda, Kimmel'in karısını öldürmüş olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

"Bunu daha önce de sormuştunuz," dedi Walter. "Düşünmedim."

Kimmel, ağır hareketlerle masadaki puro kutusuna uzandı, kutuyu açıp Walter'a puro ikram etti, Walter istemeyince Corby'ye uzattı, ama Corby o tarafa bakmıyordu; kendisi bir puro alıp kutuyu kapadı.

Corby sigarasını yere atıp ayakkabısının burnuyla ezdi. "Bir dahaki sefere," dedi acı acı. "Bunun devamı da var."

Kimmel, önce Corby'ye, ardından Walter'a baktı. "Bitti mi?"

"Bugünlük bu kadar." Corby şapkasını aldı, kapıya doğru yürümeye başladı.

Kimmel eğilip, Corby'nin attığı sigara izmaritini yerden kaldırırken bir an için Walter'ın yolunu kesti. İzmariti yazı masasının yanındaki çöp sepetine attıktan sonra zarif bir hareketle kenara geçip Walter'a yol verdi, arkasından dükkânın kapısına kadar geldi. İri cüssesi fil gibi heybetliydi. Uzanıp kapıyı açtı.

Corby bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Walter arkasına döndü. "İyi geceler," dedi Kimmel'e.

Kimmel, gözlüğünün ardından buz gibi bakışlarla Walter'ı süzdü. "İyi geceler."

"Beni geri götürmek zorunda değilsiniz," dedi Walter, arabanın yanına geldiklerinde. "Taksiyle de gidebilirim." Bütün gerginliği bir noktada toplanmış, koca bir yumru olup boğazına yerleşmişti sanki.

Corby kapıyı açtı. "Bu gece New York'a taksi bulmak kolay ol-

mayabilir. Benim zaten New York'a gitmem gerekiyor."

Birkaç dostumu daha sorguya çekmek için, diye düşündü Walter. İnce bir yağmur başlamıştı. Karanlık sokak, cehennemden geçen bir tünele benziyordu. Geri dönmek, Kimmel'in dükkânına dalıp onunla konuşmak, haberi gazeteden neden kestiğini bütün ayrıntılarıyla açıklamak, Kimmel'e ne yaptığını, niçin yaptığını anlatmak için dayanılmaz bir istek duydu. "Peki," deyip arabaya attı kendini, binerken başını hızla kapının kenarına çarptı, bir an gözleri kararır gibi oldu.

Yol boyunca konuşmadılar. Corby, başarısızlığına öfkelenmiş görünüyordu. Manhattan'a geldiklerinde Walter, Ellie'yle buluşacağını hatırladı. Ani bir hareketle kolunu kaldırıp saatine baktı. Tam bir saat kırk dakika geç kalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Corby.

"Hiç."

"Sözünüz mü vardı?"

"Yok, hayır."

Üçüncü Cadde'de, arabasını bırakmış olduğu park yerinde inerken Corby'ye, "Umarım bu görüşmeden beklediğinizi bulursunuz," dedi.

Corby, dalgın bir hareketle zayıf yüzünü eğdi. "Sağolun," dedi keyifsizce.

Walter arabanın kapısını kapadı. Corby'nin gözden kaybolmasını bekledikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da Kimmel'in davranışlarını yeniden incelemeye çalışıyordu. Kimmel beni ele vermekle bir şey kazanmayacaktı, ama beni korumakla ne çıkar sağlayabilir, diye düşündü. "Şantaj hariç," dedi kendi kendine. Alnını kırıştırıp Kimmel'in garip yüzünü gözünün önüne getirdi, bu yüze anlam vermeye gayret etti. Kaba bir surattı bu, ama gururluydu. Şantaj yapacak birine benziyor muydu? Yoksa sadece gerekeni söyleyip başını beladan sakınmak mı istiyordu? İkincisi daha akla yakındı.

Commodore otelinin barına girdi. Masaların hiçbirinde Ellie'yi göremedi, garsona mesaj bırakan olup olmadığını soracakken vazgeçti. Çevresine bakınarak lobiye çıktı. Tam umudunu kesip gitmeye davranırken Ellie'nin içeri girdiğini gördü.

"Ellie, çok üzgünüm," dedi. "Üç saat süren bir toplantıdaydım,

sana haber veremedim."

"Büroya telefon ettim," dedi Ellie.

"Büroda değildik. Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"İstersen burada bir şeyler yiyebiliriz."

"İştahım kaçtı," dedi Ellie, ama birlikte bara gitmeye razı oldu.

Masalardan birine oturup birer içki söylediler. Walter bir duble viski istedi.

"Toplantıda olduğuna inanmıyorum," dedi Ellie. "Corby'yle birlikteydin, değil mi?"

Walter bakışlarını Ellie'nin yüzünden omuzundaki güneş biçimli gümüş iğneye indirdi.

"Evet," dedi.

"Ne dedi?"

"Soru sordu, hep aynı sorular. Bunu bana sormamanı isterdim, Ellie. Nasıl olsa bütün bunlar günün birinde geçecek. Durmadan tekrarlamanın hiç anlamı yok." Gözleri garsonu aradı, içkisi hâlâ gelmemişti.

"Onu ben de gördüm."

"Corby'yi mi?"

"Öğlen saat birde okula geldi. Evinde bulduğu gazete kupüründen söz etti."

Walter, yüzünden bütün kanının çekildiğini hissetti. Corby, Ellie'ye telefon etmek zahmetine bile katlanmamıştı demek. Ona böyle bir haber vermek için fırsat kollamıştı.

"Doğru mu?" diye sordu Ellie.

"Evet, doğru."

"O kupürün ne işi vardı sende?"

Walter kadehini kaldırdı. "Gazetelerden her zaman değişik haberler keserim, bunu da kesmiştim. Yazmak istediğim denemelerle ilgili notlarımın arasında duruyordu. Bunları evdeki not defterimde topluyorum."

"Benim *Üç Kardeş Barı*'nda beklediğim akşam mı buldu?"

"Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Corby bunu fantastik bir öykü haline getirdiği için! Ve öykü hâlâ da fantastik."

"Corby bana, Kimmel'in karısını öldürdüğünden kuşkulandığını söyledi. Otobüsün peşinden gitmiş, sen de öyle yapmışsın."

Walter, Corby'nin karşısında duyduğu öfkeyi, kendini savunma içgüdüsünü şimdi Ellie'ye karşı da hissetmeye başlamıştı. "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

Ellie de en az onun kadar sinirliydi, içkisine elini bile sürmemişti. "Bu haberi gazeteden neden kestiğini anlamıyorum. Ne denemesi yazıyorsun?"

Walter ne yazdığını anlattı, gazete parçasını çöpe attığını, Claudia'nın bulup defterin arasına koymuş olacağını uzun uzadıya açıkladı. "Hey Ulu Tanrım! Haberde Kimmel'in otobüsü takip ettiği yazmıyordu ki! Corby, Kimmel'in otobüsün peşinden gittiğini hâlâ kanıtlayamadı. Adam aklını takmış bir kere! O kahrolasıca gazete kupürünü neden kestiğimi Corby'ye de anlattım. Bana inanmayanın cehenneme kadar yolu var!" Bir sigara yaktı, tablanın kenarında yanmakta olan bir sigarasının daha durduğunu fark etti. "Sanırım Corby, benim karımı öldürdüğüme, bunun temel nedenlerinden birinin de sen olduğuna inandırmaya çalıştı seni, öyle değil mi?"

"Evet, öyle; ama bana vız gelir, bunu zaten bekliyordum," dedi Ellie.

Gazete kupürü olayını bir türlü hazmedemiyor, diye düşündü Walter. Ellie'nin dikkatli, hâlâ soru işaretleriyle dolu olan gözlerine baktı, onun da kuşku duymasına şaşırmıştı; demek Corby, mantıksız, saçma sapan fikirleriyle Ellie'nin bile aklını çelmeyi başarmış, diye iç geçirdi. "Ellie, Corby'nin sözleri hiç akla yakın değil. Bak ..."

"Walter, onu öldürmediğine yemin eder misin?"

"Ne demek istiyorsun? Öldürmedim dememe inanmıyor musun?"

"Yemin etmeni istiyorum," dedi Ellie.

"Ne gereği var? O gece attığım her adımı sana *anlatmadım mı?* Polise verdiğim ifadeyi sen de biliyorsun."

"Tamam. Yine de yemin etmeni istiyorum."

"Yemin etmemi *istemen* bile işin temelinde bir bozukluk olduğunu gösteriyor," dedi Walter öfkeyle.

"Oysa ne kolay, değil mi?"

"Sen de bana inanmıyorsun!"

"İnanıyorum. Sadece ..."

"İnanmıyorsun, yoksa bunu istemezdin!"

"Tamam, bırakalım öyleyse." Ellie bakışlarını yana çevirdi. "Bu kadar yüksek sesle konuşmayalım."

"Ne fark eder? Hiçbir suç işlemedim; ama yine de bana inanmıyorsun, belli işte. Ötekiler gibi sen de benden kuşkulanıyorsun!"

"Walter, yeter artık," diye fısıldadı Ellie.

"Kuşkulanıyorsun, değil mi?"

Ellie öfkeyle Walter'a baktı. "Walter, şu dakikada konuyu kapatırsan, bu davranışını sinirlerinin bozuk olmasına verip hoşgörmeye hazırım."

"Ya, hoşgörmeye hazırsın demek!" diye alay etti Walter.

Ellie birden yerinden fırlayıp koşar adımlarla dışarı çıktı. Walter, beyaz pardösüsünün eteğinin savrularak kapının ardında kaybolduğunu görebilmişti ancak. Ayağa kalkıp cebinde cüzdanını aradı, masaya beş dolar bıraktıktan sonra koşarak bardan çıktı.

"Ellie!" diye seslendi. Kırk İkinci Sokağın ışık seline boğulmuş yoğun trafiğinde Ellie'yi aradı, yolun karşı tarafına, köşelere baktı. Arabayla gelmemişti herhalde, diye düşündü; Ellie'nin Penn istasyonundan trenle eve döneceğini tahmin ediyordu. Yanılıyor muydu acaba? Peter Slotnikoff nerede oturuyordu? Batı Manhattan'da bir yerlerde. "Cehenneme kadar yolu var," dedi kendi kendine, "Ellie'nin de cehenneme kadar yolu var."

Geri dönüp Üçüncü Cadde'de arabasını bıraktığı park yerine yürüdü. Her gün geçtiği East River Drive'dan eve dönmek üzere yola koyuldu.

Evin yakınlarında, Marlborough Sokağı'na doğru sarkan söğütler moralini bozuyor, bunları Blake'in gravürlerindeki mezar taşlarıyla ölüm döşeklerine eğilerek matem tutan, kanatlı şekillere benzetiyordu. Arabayı garaja çekti. Ayağının altında bir ağaç dalının çıtırdamasıyla yerinden sıçradı. Garaj kapısının altındaki kırık çerçeveyi her zamanki gibi ayağıyla kenara itmeden dikkatle kaldırıp kapıya birleştirdi.

Ertesi sabah saat altıda sinirli ve aç bir halde uyandı. Sırtına bir gömlekle eski tulumunu geçirdi, balığa giderken giydiği spor ceketini giydi. Mutfaktan geçerken bir dilim ekmekle biraz peynir

aldı, garajın yanında aletlerin durduğu sundurmaya yöneldi. Garaj kapısını onaracaktı.

Çerçeveye destek yapmak üzere şöminelik odunlardan bir parça kesmeye başladı. Kestiği parçanın çerçeveyle aynı cins ağaçtan olmasına sevinmişti, işini bitirdiğinde eserini memnun bir tavırla gözden geçirdi. Kusursuz sayılmazdı; ama iyi olmuştu, kapı artık yere sürtmeyecekti. Saat daha yediye geliyor, diye düşündü, sabahları genellikle bu saatte uyanırdı. Garajdan bir kutu beyaz boyayla bir fırça alıp mutfaktan bahçeye inen merdivenin boyası dökülmüş basamaklarını boyamaya başladı. Sokak yönünden ayak sesleri duyduğunda boya işi bitmek üzereydi. Claudia, uzaktan sevimli bir gülümsemeyle: "Günaydın, Bay Stackhouse!" diye seslendi.

"Günaydın, Claudia!" Dert ortağım, dedi kendi kendine, en önemli dertlerimin ortağı. Claudia, bakkaldan Walter için alışveriş yapmıştı.

"Bu sabah erkencisiniz," dedi Claudia. Walter'ı iş tulumuyla çalışırken gördüğüne memnun olmuşa benziyordu.

"Garaj kapısını tamir ettim. Alt basamağa dikkat edin, boyası henüz kurumadı."

"Ne güzel olmuş!" dedi Claudia sevinçle. Basamağı atlayıp mutfağa girdi.

Walter boya kutusunu garaja götürdü, fırçayı terebentinle temizleyip eve döndü. Yukarı çıktı, üst kattaki telefondan Ellie'yi aradı. Evde bulup bulamayacağından emin değildi. Telefon beş kere çaldıktan sonra açıldı. Ellie, banyodan çıktığını söyledi.

"Dün gece için özür dilerim, Ellie," dedi Walter. "Çok kaba davrandım. Dün istediğin gibi yemin ettiğimi söylemek üzere aradım. Yemin ediyorum, Ellie."

Uzun bir sessizlik oldu. "Tamam," dedi Ellie. Sesi çok alçak, son derece ciddi çıkmıştı. "Böyle olduğun zaman seninle konuşulmuyor. Her şeyi olduğundan da beter ediyorsun. Korkudan ne yapacağını şaşırmış bir halde görünmeyen düşmanlara karşı savaşır gibisin."

Ellie'nin sesinden, Walter'ın suçsuz olduğunu tekrarlamasını, bütün kanıtları yeniden ortaya koymasını beklediği anlaşılıyordu. Walter, hâlâ hafif bir kuşku duyar gibi oldu. "Ellie, özür dilerim,"

dedi sakin bir sesle. "Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Yine sessizlik oldu.

"Bu akşam seni görebilir miyim, Ellie? Birlikte bende yemek yiyelim mi?"

"Saat sekize kadar provam var."

Walter, Ellie'nin okulunda Şükran Günü programının provalarına başladıklarını hatırladı. "Sonra görüşürüz öyleyse. Sekizde seni okuldan alırım."

"Olur," dedi Ellie. Sesi oldukça durgundu.

"Ellie, neyin var?"

"Davranışların garibime gidiyor, hepsi bu."

"Ortada aslı astarı olmayan bir şeyler görüyorsun bence!"

"Bak, yine başladın işte. Walter, dün Corby gibi biriyle karşılaştıktan sonra sana akla yakın birkaç soru sormama sinirlenmeni doğru bulmuyorum ..."

"Corby aklını kaçırmış," diye sözünü kesti Walter.

"Corby'nin seni sorguya çektiğini neden benden gizlediğini anlamadım. Böyle davranarak, gerçekten de saklaman gereken bir şeyler olduğu izlenimini yaratıyorsun. Corby gibi biri çıkagelip doğru olduğuna inandığı bir şeyler anlatıyor, teoride –sadece teoride diyorum– doğru olabilecek şeyler, bunun üzerine ben de sana son derece basit birkaç soru soruyorum, bunda ne var?" Ellie, sinirli bir tonla sözlerini tamamlamıştı.

Walter, söylemek istediklerini yuttu. Ellie'yi elinden kaçırmakta olduğunu anlayıp onun kuşkularını dağıtacak uygun bir çift söz bulmak için kendini zorladı. "Corby yanılıyor," dedi soğukkanlılıkla, "çünkü Corby'nin düşündüğünü yapmış *olsaydım*, otobüs durağında on beş dakika dolaşıp, önüme gelene öldürdüğüm karımın nerede olduğunu sormazdım!"

Ellie sesini çıkarmadı. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu Walter. Kendi kendine, "yine sinirlendi, ne gereği var," diyordu herhalde.

"Akşam görüşürüz," dedi Ellie. "Saat sekizde."

Walter lafına devam etmek istiyordu, ama ne söyleyeceğini bilemedi. "Tamam," dedi sonunda. İkisi birden telefonu kapadılar.

27 Walter köşede durup çevresine bakındı, gözleriyle Corby'yi aradı.

Yaşlı bir adam, küçük bir çocuğun elinden tutarak karşıdan karşıya geçiyordu. Sokağın kaldırım taşları da tıpkı iki yandaki binalar gibi pis ve eski suratlıydı. Walter tekrar harekete geçip sokağa saptı, yine durdu, boş tahta kasalarla yüklü bir arabanın sıska beygirine baktı. Telefon edebilirim, diye düşündü. Aklına gelen ilk fikir telefon etmek olmuştu, ama Kimmel'in onu görmek istemeyeceğinden ya da sesini duyar duymaz telefonu yüzüne kapayacağından korkuyordu. Yoluna devam ederek kitapçının kaldırımından ilerledi. Vitrinine döşeme malzemesi konmuş küçük bir dükkânın, tamir işleri de yapan bir kuyumcunun önünden geçti. Kimmel'in kaldırıma doğru çıkıntı yapan kitap vitrini görünüyordu.

Dükkân, bundan önceki gelişlerinde gördüğünden çok daha iyi aydınlatılmıştı. İki üç müşteri masaların başında kitap karıştırıyorlardı. Walter vitrinden bakıp Kimmel'in ön tarafa ilerlediğini, kendisine para uzatan bir kadınla konuştuğunu gördü. İstersem hâlâ geri dönebilirim, diye iç geçirdi. Aptalca, tehlikeli bir işe kalkışıyordu. Bürodaki dosyalarını olduğu gibi bırakmış, Dick'i de kızdırmıştı. Hemen dönerse saat dördü çeyrek geçe büroda olabilirdi. Ne yapacağına karar veremeden dükkândan içeri baktı. "Geri dön," dedi kendi kendine. Ancak işinin başına dönüp oradan da akşam eve giderse yine aynı düşüncelerle, aynı azaplarla kahrolacağını biliyordu. Kapıyı açıp içeri girdi.

Kimmel'le göz göze geldi, adamın bakışlarını yana çevirdiğini, hemen ardından gözlerini tekrar ona diktiğini gördü. Kimmel, çabucak gözlüğünü düzeltip Walter'ı süzmeye devam etti. Walter yaklaştı. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu Kimmel'e.

"Yalnız mısınız?"

"Evet."

Kimmel'in az önce elinden kitabı aldığı kadın Walter'a baktı, ilgilenmeden arkasını dönüp kitap tezgâhına eğildi.

Kimmel, elinde kadının kitabı ve parayla arka tarafa doğru ilerledi.

Walter olduğu yerde durdu, sabırla bekledi. Tezgâhtan bir kitap alıp kabına göz attı. Az sonra Kimmel yanıbaşında bitiverdi. "Be-

nimle arka tarafa gelir misiniz?" diye sordu, soğuk, boş bakışlarını Walter'dan ayırmadan.

Walter adamın peşi sıra giderken şapkasını çıkardı.

"Çıkarmayın," dedi Kimmel.

Walter şapkasını tekrar başına oturttu.

Kimmel, dev cüssesiyle masasının ardına geçmiş bekliyordu.

"Suçsuz olduğumu söylemek istiyordum," dedi Walter aceleyle.

"Ne kadar ilgimi çekiyor, bir bilseniz," dedi Kimmel.

Walter, Kimmel'den ters bir cevap almaya kendini hazırladığını sanıyordu, ama onunla yüz yüze gelince şaşırmıştı. "*Biraz olsun* ilgilendiğinizi sanıyorum," dedi. "Sonunda suçsuz olduğum ortaya çıkacak. Polisi başınıza ben sardım, biliyorum."

"Sahi mi?"

"Evet. Ayrıca ne söylersem söyleyeyim, yetersiz, hatta gülünç bile olduğunun farkındayım. İçinde bulunduğum durum son derece tatsız."

"*Sizin* durumunuz öyle," dedi Kimmel, sesini biraz yükselterek. Walter gibi o da, dükkândaki müşterilerin dikkatini çekmemek için alçak sesle konuşuyordu. "Gerçekten kötü durumdasınız," dedi, neredeyse sevinçli bir edayla. Sesi değişivermişti. "Benden çok daha kötü durumdasınız."

"Ama suçlu değilim," dedi Walter.

"Bana ne? Ne yapıp yapmadığınız umurumda bile değil." Kimmel, ellerini masaya dayayıp öne eğildi.

Walter, Kimmel'in koca ağzının, yürek biçimli, kalın üst dudağının o güne kadar gördüğü en adi şey olduğunu düşündü. "Umursamadığınızın farkındayım," dedi. "Tek isteğinizin beni bir daha görmemek olduğunu da biliyorum. Buraya gelişimin nedeni ..." Walter, genç bir adamın masaya yaklaşmakta olduğunu görünce sustu.

"Dıştan takma motorlar hakkında herhangi bir yayın var mı?" diye sordu adam.

Kimmel masasının önüne geçti.

İşler ters gidiyordu; Walter, Kimmel'in aksileneceğini tahmin ettiği halde uzun uzun konuşacaklarını sanmış, bütün söylemek istediklerini söyleyebileceğini ummuştu. Oysa şimdi ne diyeceğini bilemiyordu. Kimmel döndüğünde Walter yeniden söze girdi.

"Ben de sizin suçlu olup olmadığınızı umursamıyorum," dedi

sakin bir sesle.

Masasına eğilmiş, önündeki not defterine bir şeyler yazan Kimmel başını yana çevirip Walter'a baktı. "Bu konuda ne *düşünüyorsunuz?*" diye sordu.

Walter, Kimmel'in suçlu olduğunu düşünüyordu. Corby de aynı fikirdeydi. Ama adamın suçluluğu davranışlarından belli oluyor muydu? "Hayır," dedi Walter kendi kendine.

"*Ne* dediniz?" diye üsteledi Kimmel, masadan doğrulup dolma kaleminin kapağını kapatırken. "Fikrinizin çok önemli olduğunu sanıyorsunuz, değil mi?"

"Suçlu olduğunuzu düşünüyorum," dedi Walter, "ama umursamıyorum."

Kimmel bir an şaşaladı. "Nasıl umursamıyorsunuz yani?"

"İşte asıl söylemek istediğim de bu. Bakın, durup dururken zorla hayatınıza girdim. Herkes benim suçlu olduğuma inanıyor, en azından polis, beni suçlu olarak görüyormuş gibi hakkımda soruşturma yapıyor. İkimiz de aynı durumdayız." Walter sustu, sözüne devam etmeden önce Kimmel'den karşılık bekledi.

"Suçsuz olmanızın beni neden ilgilendireceğini sanıyorsunuz?" diye sordu Kimmel.

Walter bu soruyu duymazlıktan geldi. Aklına daha önemli bir nokta gelmişti. "Size teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Kendiniz için gerekli olmayan bir şey yaptığınız için. Corby'ye, benim daha önce buraya geldiğimi söylemediniz."

"Bir şey değil," diye terslendi Kimmel.

"Söyleseydiniz size zararı dokunmazdı, ama bana önemli ölçüde dokunurdu."

"Hâlâ da söyleyebilirim tabii," dedi Kimmel buz gibi bir sesle.

Walter gözlerini kırpıştırdı. Birden, Kimmel sanki yüzüne tükürmüş gibi olmuştu. "Söyleyecek misiniz?"

"Sizi korumam için herhangi bir neden var mı?" diye sordu Kimmel, sesi titreyerek. "Bana ne yaptığınızın farkında mısınız?"

"Evet."

"Bunun her ikimiz için sonsuza kadar böyle devam edeceğini de anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Walter, ama Kimmel'le aynı fikirde değildi. Kimmel'in sorularına yaramazlık yaptığı için azarlanan bir çocuk gibi

karşılık veriyordu. Başka bir şey söylememek için dişlerini sıktı, ama Kimmel soru sormaktan vazgeçmişti. "Karınızı öldürdünüz mü?" diye sordu Walter. Adamın çirkin dudağının bir köşesinin titreyerek havaya kalktığını, yüzüne dehşet veren bir gülümseme yayıldığını iyice görebiliyordu.

"Öldürmüş olsam bile bunu sizin gibi meraklı bir serseme söyleyeceğimi mi sanıyordunuz?"

"*Bilmek* istiyorum," dedi Walter, öne eğilerek. "Polisin suçunuzu kanıtlayıp kanıtlamamasına kesinlikle aldırmıyorum, ama ben bilmek istiyorum." Gözlerini Kimmel'den ayırmadan bekledi. Adamın cevap vereceğini anlamıştı. Hayatı, kaderi, her şeyi, uçurumun ucunda hassas dengede duran bir kaya parçasına benziyordu, Kimmel'in cevabı uçuruma düşüp düşmeyeceğini belirleyecekti.

"Demek suçumun kanıtlanmasına aldırmıyorsunuz," diye tıslad Kimmel, "oysa attığınız her adımla, hele buraya gelmekle, bana baskı yapıyorsunuz!"

"Beni korudunuz. Sizi ele vermeyeceğim."

"Kesinlikle söylemem. Sır tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Birinin suçsuz olduğunu kendinize saklayabilir misiniz?"

"Evet," dedi Walter.

"Suçsuzum," diye karşılık verdi Kimmel.

Walter inanmamıştı, ama Kimmel'in zamanla suçsuzluğuna kendini inandırmış olabileceğini düşündü. Adamın kibirli hareketlerle doğruluşundan, Walter'a alınmış, inatçı bir tavırla bakışından belliydi bu. Son derece etkilenmişti Walter. Birden, Kimmel'i suçlamak istediği halde, adamın mantık kurallarına göre suçsuz da olabileceğini düşündü. Bu olasılık gözünü korkutmuştu. "Karınızı öldürmeyi hiç düşünmediniz mi?" diye sordu.

"Karımı öldürmeyi mi?" diye homurdandı Kimmel şaşkın bir tavırla. "Hayır, ama belli ki siz düşünmüşsünüz!"

"Haberi gazeteden kestiğim sırada düşünmüyordum, bunun nedeni başkaydı. Ne yalan söyleyeyim, karınızı öldürmüş olabileceğiniz aklımdan geçti. Bu yolla kendi karımı öldürmeyi düşündüğümü de itiraf ediyorum. Ama öldürmedim. Bana inanmalısınız." Walter masanın köşesine abandı.

"Neden inanayım?"

Walter cevap vermedi.

"Başınıza gelenlerden beni mi sorumlu tutuyorsunuz?" diye sordu Kimmel sabırsızlıkla.

"Tabii ki hayır. Suç işlediysem sadece düşünerek işledim ..."

"Bir dakika lütfen!" diye kapıya doğru seslendi Kimmel. "Wainwright'dan mı geliyor?"

Kimmel kapıya doğru ilerledi. Walter, bir adamın omuzunda kitap dolu bir kasayla dükkâna girdiğini gördü.

Walter başını önüne eğdi, durduğu yerde ayak değiştirdi. Söylemek istediklerinin hiçbirini söyleyemeyeceğini hissediyor, girişiminin başarısız olduğunu, başarısızlıkla sonuçlanacağını düşünüyordu. Sahnede ıslıklanıp yuhalandığı halde aşağılık duygusunu, utancını bastırıp rolünü sonuna kadar oynamaya kararlı kötü bir oyuncu gibi görüyordu kendini. Kimmel döndüğünde yeni bir atağa kalkmaya karar verdi.

Kimmel, elinde birtakım teslim fişiyle geri geldi, üsttekini imzalayıp ötekileri damgaladı, imzalı fişi kitapları getiren adama verdi. Walter'a dönerek, "Artık çıkıp gitseniz iyi olur," dedi. "Corby'nin ne zaman geleceği belli olmaz. Karşılaşmak istemezsiniz herhalde."

"Bir şey daha söylemek istiyorum."

"Neymiş?"

"Bence; bence ikimiz de bir bakıma suçlu sayılırız."

"Size suçlu olmadığımı söyledim."

Tatsız konuşmalarına fısıldayarak devam ediyorlardı. "Olduğunuzu düşünüyorum," dedi Walter. Birden patlayıverdi. "Dedim ya, bunu ben de düşündüm; o gece karımı görseydim belki de yapacaktım. Göremedim. Bulamadım." Kimmel'e yaklaştı. "Bu sözlerimi ne şekilde kullanacağınıza, polise anlatırsanız onların ne yapacağına hiç aldırmıyorum. Anlıyor musunuz? İkimiz de suçluyuz, ben bir anlamda sizin suçunuzu paylaşıyorum." Walter, bu sözlerin yalnız kendisi için anlam taşıdığının bilincine vardı, Kimmel'in suçlu olması değil, onun suçlu olduğuna inanması terazinin kefelerini dengede tutuyordu, oysa adamın suçu kanıtlanmamıştı. Kimmel'in dikkatle dinlediğini görür görmez şaşaladı. "Benim suçum sizsiniz," dedi.

Kimmel elini kaldırdı. "Kesin artık!"

Walter ne kadar yüksek sesle konuştuğunu ancak o anda fark etti. Dükkânda hâlâ bir müşteri geziniyordu. "Özür dilerim," dedi Walter pişmanlıkla. "Gerçekten özür dilerim."

Kimmel'in alnındaki kırışıklıklar düzelmemişti. Kalın bacaklarını masasının kenarına dayadı, eline birkaç not defteri alıp öfkeyle birer birer masaya attı. Walter, adamın bu hareketini daha önce de görmüş olduğunu düşündü. Kimmel, düşünceli bir tavırla kaşlarını kaldırıp dükkânın içlerine doğru baktıktan sonra Walter'a döndü.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi ve öfkesinin artmasını bekler gibi duraladı. "Keşke bu dükkâna adımınızı bile atmasaydınız! Anlıyor musunuz?"

"Tabii." Walter, birdenbire anlaşılmaz bir rahatlık duymaya başlamıştı.

"Şimdi buradan çekip gitmenizi istiyorum!"

"Gidiyorum," dedi Walter hafifçe gülümseyerek. Son kez Kimmel'in iri gövdesine, yine boş daireler gibi görünen gözlük camlarına, adi olduğu kadar akıllı, kalın dudaklarına baktı. Arkasını dönüp aceleyle kapıya doğru yürüdü.

Dükkâna gelirken beklediği köşeye kadar hızlı adımlarla ilerledi. Köşede durdu; içinde sevinçle karışık hafiflik duygusuyla az öncesine oranla biraz daha karanlık sokaklara baktı. Bir sigara yaktı. Günlerdir sigara içmemiş gibi dumanın kokusunu, tadını içine çekti. Sigarayı dudağının köşesine yerleştirip arabasına doğru yürüdü.

Kimmel'in suçlu olduğuna eskisinden daha çok inanıyordu, oysa o günkü görüşmelerinde bu inancını pekiştirecek herhangi bir şey olmamıştı. Kimmel'in, *"Size suçlu olmadığımı söyledim,"* deyişi kulaklarında çınladı, bu sözlerde bir gerçek payı olabilirdi. *Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama anladığım için sizi cana yakın bulduğumu söyleyemem, sizden hiç hoşlanmıyorum* Walter, hafifçe yaylanan adımlarla yoluna devam etti. Korkunç bir yükten kurtulduğunu hissediyordu, ama yükün ne olduğunu kesinlikle bilemiyordu. Kimmel, onun suçlu olup olmadığına aldırmamıştı! Son derece hafiflediğini hissetti; bu hafifliğin tek nedeninin, Kimmel'in duymak bile istemediği itiraflarda bulunmak olduğuna bir türlü inanamıyordu. Kimmel'in ilgileneceğini de nereden çı-

karmıştı acaba? Suçsuzluk itirafı ne biçim bir itiraftı? *"Clara'yı öldürmeyi düşünmüş olmam bile yeter,"* dedi kendi kendine, daha önce de sık sık kapıldığı bir düşünceyi tekrarlayarak. *"Ona elimi sürmemiş bile olsam da, öldürmek istemiş olmam yeter."* Aklı gitgide karışıyor, düşünceleri tehlikeli ölçüde kontrolünden çıkıyordu. Ellie'ye Kimmel'le yaptığı görüşmeyi anlatmayı bile düşünmüştü az önce! Bu görüşme istediği gibi geçtiği için, başarılı olduğu için, Ellie'yle paylaşmak istemişti; çünkü onu seviyordu. Yoksa sevmiyor muydu? Geçen haftayı düşündü: Ellie, onun gece kalmasını istemiş, ama o eve dönmekte diretmişti. Gerçi kalması ya da kalmaması bir şeyi kanıtlamazdı; ama Ellie'nin önerisini geri çevirirken bencil ve duygusuzca davrandığını hatırlamıştı. Bu davranışından utanıyor, Clara hayattayken Ellie'yle geçirdiği ilk geceden de utanç duyuyordu. Bir an, kendini haklı çıkarmak istercesine, o günlerin gergin havasını, Clara'nın saçma sapan suçlamalarıyla onu Ellie'nin kollarına ittiğini aklına getirmeye çalıştı; ama içinde bulunduğu durumun çirkinliği, çılgınlığı, korkunçluğu yanında bu anılar hiç kalıyordu. O zamanlar Clara hayattaydı hiç değilse.

Arabasının kapı tokmağını tutup düşüncelerine çeki düzen vermeye çalıştı. İzlemesi gereken yoldan ayrılmaya başladığını hissediyordu. Kimmel'le konuşmakla yine yapmaması gereken bir şey mi yapmıştı? Ne büyük bir tehlikeye girdiğinin o anda farkına vardı, gözleri çevrede Corby'yi aradı, sivil giyimli bir memurun köşede kendisini gözetlemekte olup olmadığına bakındı. Sivil polis aramak için biraz geç kaldım, diye düşündü. Çabucak arabasına atlayıp yola çıktı. Saat henüz dördü on geçiyordu, ama canı büroya gitmek istemedi. Ellie'yi okuldan almasına daha dört saat vardı. Ellie ya öğleden sonra büroya telefon ettiyse, diye iç geçirdi. Genellikle işyerinden aramazdı, ama yine de telefon etmiş olabilirdi. Bürodakilere söyleyecek bir mazeret de bulamamıştı. Dick'e bir saatliğine dışarı çıktığını, geç kalırsa büroya dönmeyeceğini bildirmişti sadece. Ellie arayıp da bulamadıysa, yine Corby'yle olduğunu sanacaktı. Akşam Ellie'ye, Corby'yle olmadığını söylese bile inandıramayacaktı.

28 Walter, arabasını okulun dış kapısından ana binaya giden dönemeçli yolda durdurup bekledi. Yol üzerinde, kendisininkinden başka park edilmiş, içlerinde kimse olmayan dörtbeş araba daha duruyordu. Arabalardan biri Boadicea'ydı, hurdası çıkmış, bez tentesiyle bir takunya kadar kaba saba ve çirkin görünüyordu. Walter, hafiften bir sıkıntı duymaya başladı –tanıdığı birilerinin, Iretonlar'ın ya da Rogerslar'ın– onu burada Ellie'yi beklerken görmelerinden çekiniyordu. Neyse ki prova saat altıda bitmiş olacaktı; okulda, gösterinin kostümlerini seçmek üzere sadece birkaç öğretmen kalmıştı. Ayrıca daha haftalar önce kendi kendine bu tartışmayı yaptığını hatırladı. Ellie'yle görüşmeye devam edecekse, bunu başı dik olarak yapacaktı.

Ellie'nin kapıdan çıktığını görünce arabadan inip onu yolda karşıladı. Ellie'nin arabasını Lennert'te bırakmasını önerdi, ama Ellie, kendi arabasıyla gelmek istediğini söyledi. Walter'ın onu gece eve götürmek için tekrar Lennert'e gidip gelmesini gereksiz buluyordu.

Walter'ın evine gider gitmez yemek hazırlıklarına başladılar. İkisi de acıkmıştı. Walter mutfakta kendine bir içki hazırladı, Ellie içki içemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledi; ama durmadan konuşuyor, okulun muhasebecisi Bayan Pierson'un, Haensel ve Gretel piyesinin kostümleri konusunda nasıl cimrilik ettiğini Walter'a anlatıyordu. Öğleden sonraki provada cadılar, üstleri çıplak, altlarında etekle sahneye çıkmışlardı. "Kadını inandırmak için sahnedeki yarı çıplak çocukları *göstermem* gerekti," deyip neşeli bir kahkaha attı Ellie. "Neyse, sonunda istediğim oldu. Elli beş dolar daha kopardık."

Ellie'nin gülüşü Walter'ın hoşuna gidiyordu. İçten gelen, yüksek sesle koyverdiği kahkahanın titreşimleri, tıpkı keman dersinin sonunda bastığı güçlü akor gibi odada uzun süre çınlıyordu.

Salona açılır kapanır bir masa koyup sofrayı hazırladılar. Tam yemeğe oturacakları sırada kapı çalındı. Walter kalkıp kapıyı açtı. Iretonlar gelmişti, yemek saatinde geldikleri için abartılı bir biçimde özür dilediler, sonunda Walter'la Ellie'nin yemekleri bitene kadar salonda oturmaya karar verdiler. Walter, Iretonlar'ın ya çakırkeyif olduklarını ya da dedikodu malzemesi toplamak için gelişlerini –bu akşam tam isabet kaydetmiş sayılırlardı doğrusu– ağız

kalabalığıyla örtbas etmek istediklerini düşündü.

"Harridge'deki Şükran Günü gösterisinde piyano çalacağınızı duydum," dedi Betty Ireton Ellie'ye. "Ben Bayan Agnew'la gideceğim. Florance'ın annesi, tanıyor musunuz?"

"Ah, tabii," dedi Ellie gülümseyerek. "Florance koroda şarkı söylüyor."

"Benimkiler henüz okula başlamadı ..."

Betty, gerektiğinden daha samimi görünmeye çalışıyordu. Walter peçetesiyle ağzını sildi. Ellie hemen hiç ruj sürmemişti.

"İşler nasıl, Walt?" Bill, dirseklerini dizlerine dayayıp sevimli, al yanaklı yüzünü Walter'a çevirdi.

"Her zamanki dert işte," dedi Walter.

"Son günlerde Joel'le Ernestine'i gördün mü?"

"Hayır. Geçen hafta davet ettiler; ama vaktim yoktu, gidemedim. Davetin nedenini bile hatırlamıyorum."

"Boston çay partisiydi herhalde," dedi Bill. Hafta sonları öğleden sonra saat dörtte başlayan kokteyl partilere kendi aralarında bu adı verirlerdi.

Hiç değilse beni de çağırdılar, diye düşündü Walter; ama Şükran Günü ya da Noel partilerine henüz herhangi bir davet almamıştı. Oysa her yıl aynı günlerde bütün tanıdıkları danslı çaylardan, maskeli balolardan, ilk karda düzenlenecek kızak partilerinden söz ederlerdi. Aynı konuların bu yıl da konuşulduğunu biliyordu, ne var ki kimse ona bir şey söylemiyordu. Walter yemeğini keyifsizce, ağır ağır yedikten sonra çatalıyla bıçağını tabağa koydu. Betty'yle Ellie, insan içine çıkmanın ne güzel bir değişiklik olduğu, Walter'a da hava değişikliği gerektiği konusunda kibar ve sıradan bir sohbete girmişlerdi. Walter, Bill'le aralarındaki suskunluğun pek anlamlı olduğunu düşündü: Clara öleli daha bir ay olmadan Ellie evine gelmiş, yemek yiyordu. On beş gün kadar önce bir akşamüstü Iretonlar, Walter'la Ellie'yi Benedict'teki bir markette alış veriş yaparken görmüşlerdi. Walter, Bill'in uzaktan el salladığını, ama yanına gelip konuşmadığını hatırladı.

"Polis, hâlâ soru sormaya devam ediyor mu?" diye sordu Bill.

"Hayır," dedi Walter. "Bana sormadılar. Ya size?"

"Hayır; ama Corby, kulüptekilerle konuşmuş, belki ilgini çeker

diye söylüyorum," dedi Bill, Ellie'yle Betty'nin sohbetini rahatsız etmemek için alçak sesle. "Sonny Cole haber verdi. Corby hem Sonny'yle hem de Marvin Hays'le görüşmüş, galiba bir de Ralph'la." Bill hafifçe gülümsedi.

Walter, Ralph'ın kulübün barmeni olduğunu güçlükle hatırladı. "İnanılır gibi değil," dedi soğukkanlılıkla. "Hakkımda ne biliyorlar ki? Aylardır kulübe gitmedim."

"Bana kalırsa asıl konu sen değilsin. Onlar –yani Corby denen adam– nasıl desem, Walter, sanırım ölümün intihar mı, yoksa cinayet mi olduğunu bulmaya çalışıyorlar, öyle değil mi? Bence çevrede Clara'nın düşmanı olup olmadığını araştırıyorlar." Bill, kenetlediği parmaklarına baktı, avuçlarını birbirine yapıştırıp ayırarak şap şap sesler çıkarmaya başladı.

Walter, Corby'nin Clara'nın düşmanları değil; kendisi hakkında soruşturma yaptığını biliyordu. Betty'yle Ellie'nin de dinlemeye başladıklarını gördü. "Ben otobüs durağındaydım," dedi kendi kendine, "bunu herkes biliyor ve benim bir daha, belki on beninci kez, ben yapmadım dememi bekliyorlar. Bakalım bu sefer nasıl söyleyecek diye merak ediyorlar. Sözlerimi ceplerine koyup eve götürecekler sanki, evirip çevirecek, kokusuna, tadına bakacak, doğru olup olmadığına karar verecekler. Belki de kesin karar vermeyecekler. Ellie de onlardan biri işte." Walter bunları düşünerek inatla sustu.

"Corby bize de yeniden uğradı," diye devam etti Bill, aynı donuk ses tonuyla. Corby'nin ilk gelişini telefonla haber verdiği zamanki heyecanlı sesinden çok farklıydı. "Evinde Kimmel olayıyla ilgili bir gazete kupürü bulduğundan söz etti."

Bill bunları, sanki Kimmel konusunda her şeyi biliyormuş gibi söylemişti. Walter, göz ucuyla Ellie'ye baktı, saniyenin onda biri kadar bir süre içinde onun da gerginlikle cevap beklediğini fark etti; Ellie'nin bakışları da en az Iretonlar'ın apaçık merakı kadar üzücüydü.

"Corby olaylar arasında bir benzerlik görüyor galiba," dedi Bill. Sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Senin yerinde olmak istemezdim ..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani durumun hiç de parlak değil demek istiyorum, Walter,

öyle değil mi?" Bill'in bakışları, Walter'ın yerinden fırlayıp gırtlağına sarılmasını bekler gibi ürkekleşmişti birden.

Corby, bu haberi gazetelere verse daha iyi olurdu, diye düşündü Walter. Böyle yapacağına başkalarına anlatarak, kanıt zincirinde önemli bir halka bulduğu izlenimini uyandırıyor, bir yandan da haberin henüz basına verilemeyecek kadar da gizli ve önemli olduğuna inandırıyordu herkesi. "Gazete kupürünü neden kestiğimi Corby'ye anlattım," dedi Walter. "Yeterli bir açıklamaydı." Cebinde sigara paketini aramaya başladı. "Corby isterse beni zor duruma düşürebilir. Hem Kimmel'in hem de benim katil olabileceğimizi sanıyor. Oysa Kimmel'in suçu kanıtlanmadı. Hakkında dava bile açılmadı. Benim de öyle."

Betty Ireton dimdik oturmuş, dikkatle dinliyordu.

"Kimmel'in de karısını takip ettiğini düşünüyor galiba," diye dikkatle söze girdi Bill. "Adam sözde karısını öldürmüş, otobüs ..."

"Ortada hiçbir kanıt yok!" dedi Walter.

"Sigara ister misin?" diye sordu Ellie.

Walter, sigara paketini bulamamıştı, Ellie'nin uzattığı sigarayı aldı.

"Her ikimizin de karısının bir otobüs yolculuğu sırasında ölmüş olması dışında, Kimmel olayıyla benimki arasında herhangi bir benzerlik göremiyorum," dedi Walter.

"Yok canım, *senden* kuşkulanmıyorlar ki, Walter!" dedi Betty Ireton.

Walter, Betty'ye baktı. "Kuşkulanmıyorlar da ne yapıyorlar? Aynı hikâyeyi defalarca anlattığını, her adımını, her hareketini tekrar tekrar açıkladığını, ama yine de kimseyi inandıramadığını gözünün önüne getirebiliyor musun? Gerçek bu, polis bana inanmıyor. Corby inanmıyor ya da inanmamış gibi davranıyor. Aslında beni Corby'den korumaları için polise başvurmam gerekirdi!" Bunu denemiş, ama sonuç alamamıştı. Bir polis müfettişinin, hakkında soruşturma yapılması gerektiğini sandığı birini soruşturmasına engel olmak mümkün değildi.

"Walter," dedi Ellie, yalvarır gibi bir sesle Walter'ı yatıştırmaya çalışarak.

Walter gözlerini kucağındaki peçeteye indirdi. Ellerinin titremesine sinirleniyordu. Herkesin susup ondan gelecek cevabı bek-

lemesine de. İnsan aynı sözleri tekrar tekrar anlatırsa sonunda kendisinin de söylediklerine inanmamaya başladığını, sözcüklerin anlamlarını kaybettiklerini haykırmak istiyordu. Çok önemli bir gerçekti bu; ama yine de söyleyemedi, söylerse herkes yanlış sonuç çıkarabilirdi. Ellie bile. Walter masadan kalkıp yürümeye başladı. Birden olduğu yerde durdu.

"Bill, Corby sana Clara'nın geçen eylül ayında intihara kalkıştığını da anlattı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bill ciddi bir tavırla.

"Uyku ilacı almıştı. Bu yüzden hastanede yatması gerekti. İntihar düşüncesini aklından çıkaramadı bir türlü. Aslında bu konuyu açmak istemiyordum, ama –son gelişmelerden sonra– bilmen gerekir, diye düşündüm."

"Buna benzer bir şeyler duymuştuk," dedi Bill.

"*Dedikodusunu* duymuştuk," diye dikkatle düzeltti Betty Ireton. "Sanırım Ernestine söylemişti. Kimseden duymamış, kendi düşüncesiymiş; ama Ernestine böyle şeyleri önceden hisseder. Clara'nın durumunun iyi olmadığını da biliyordu." Betty, ölülere gereken saygıyı gösteren, yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Betty'yle Bill'in soran bakışları Walter'ı çileden çıkarmıştı. Uyku ilacı olayının Clara'nın intihar ettiğini açıklaması gerektiğini sanıyordu; ama Iretonlar hâlâ bir şey söylemesini bekliyorlardı.

"Benden ne bekliyorsunuz?" diye patladı Walter. "Böyle bir olayda kim neyi kanıtlayacak, bilmem ki?"

"Walter, soruşturma senin hakkında yapılmıyor," diye tekrarladı Betty. "Bence bu kadar sinirlenmemelisin; *üstüne alınma.* Hey ulu Tanrım!"

"Bunu söylemek kolay. Ben de Corby'yi karşıma almak istemezdim," dedi Bill. "Yani ...adamın niyetini anlıyorum."

"Açıkladığından eminim," dedi Walter. "Her önüne gelene açıklıyor."

"Walter, sana bir sözüm daha var, aslında söylememe gerek olmadığını sanıyorum, ama olsun, Corby'ye senin kesinlikle böyle bir şey yapmış olamayacağını anlattım. Yapanlar hakkında herkesin sonradan ne dediğini biliyorum. Yok, yüzünden belli olmazmış da ... Ben aynı fikirde değilim." Bill ellerini iki yana açtı, ama bu hareketiyle de sözleri daha inandırıcı olmuyordu. "An-

laşamadığınız halde onu öldürmüş olabileceğine kesinlikle inanmıyorum."

Bu sözler Walter'ın kulağına saçma geldi, üstelik samimi de değildi. Bill'in Corby'ye böyle söylediğine bile güvenmiyordu. Corby hakkında aklına gelenleri yutup kuru bir sesle, "Sağol" diyebildi sadece.

Yine sessizlik oldu. Bill, Betty'ye döndü. Ciddi bir ifadeyle, uzun uzun bakıştılar. Bill ayağa kalktı.

"Sanırım artık gitsek iyi olacak. Haydi, sevgilim." Bill, genellikle karısından önce davranıp kalkmayı önerirdi.

Betty hemen yerinden fırladı.

Walter, konuklarını kollarından yakalayıp ona inanmalarını sağlamak için bir şeyler daha söylemek gereğini duyuyordu. Çevresindeki en yakın dostları bunlar mıydı? Elleri ceketinin cebinde, kaskatı adımlarla yürüyerek konuklarını kapıya kadar geçirdi. Betty'yle Bill ona karşı cephe almaya hazır görünüyorlardı, belki de almışlardı bile. İnsan ırkının en sevdiği spor, hemcinslerini öldüresiye kovalamak, diye düşündü.

"İyi geceler!" diye arkalarından seslendi. Sesine neşeli bir ifade vermeyi başarmıştı. Kapıyı kapayıp Ellie'ye döndü. "Buna ne dersin?"

"Herkesten beklenecek davranışı gösteriyorlar. "İnan bana, Walter, belki sana başkalarından daha da yakınlar."

"Ya, bunlardan beterini gördün mü şimdiye kadar? Bana daha kötü davranan oldu mu?"

"Hayır." Ellie sofrayı toplamaya başladı. "Görsem söylerdim."

Walter, Ellie'nin ses tonundan konuyu değiştirmek istediğini anlamıştı. "Seninle de konuşamazsam derdimi kime anlatabilirim," diye iç geçirdi. Birden, Jon'un Kimmel kupürünü haber almış olabileceğini düşündü, midesine kramp girdi. Jon, bu haberle kuşkularından sıyrılıp kesin kararını verecekti. Ellie'ye yardım etmeye çalıştı, ama Ellie sofrayı toplamıştı bile. Her şeyin yerini biliyor, Claudia'dan daha çabuk çalışıyordu. Kahve makinesinden homurtular yükselmeye başlamıştı. Ellie'nin bulaşıkları yıkamasına engel oldu, Claudia'nın ertesi sabah yıkayacağını söyledi. Mutfağı topladıktan sonra makinede hazır bekleyen kahvelerini alıp salona geçtiler. Walter fincanlara kahve koydu.

Ellie oturdu, yorgun bir hareketle başını kanepenin arkalığına dayadı. Ayaklı lambanın ışığı, çıkık elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. Geçen yaza oranla daha da zayıflamış, güneş yanığı rengini kaybetmişti; ama Walter onu her zamankinden çekici buluyordu. Yanına oturup üstüne eğildiğinde Ellie gözlerini açtı. Walter, dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ellie gülümsedi, oysa dalgın, kuşkulu bakışlarından Walter hakkında ne düşüneceğine bir türlü karar veremediği belli oluyordu. Uzanıp kolunu Walter'ın omuzuna doladı, ama bir şey söylemedi. Walter da konuşmadı. Kızın alnını, dudaklarını öptü. Ellie'nin bedeninden dalga dalga huzurla karışık hayvani bir rahatlık yayılıyordu. Konuşmamamız doğru değil, diye düşündü. Bu şekilde öpüşmeleri de doğru sayılmazdı; Walter onu yanıbaşında, el altında olduğu için, Ellie de Walter'ı bedensel isteğine gem vuramadığından öpüyordu. Bunu Ellie'nin kendini kasmasından, soluğunu tutuşundan, duruşundan anlıyordu Walter. Ellie'nin bu halini çekici bulmadığını düşünmemeye çalışarak sıkıca sarılıp tekrar öptü.

Ellie, sigara almak için yerinden kalktığında Walter, aralarındaki uzaklığa rağmen, kızın duyduğu özlemi hisseder gibi oldu. Sigarasını yakmak için ayağa kalktı. Ellie, kollarını Walter'ın boynuna doladı.

"Walter, bu gece seninle kalmak istiyorum."

"Yapamam. Burada olmaz."

Ellie'nin kolları gerildi. "Öyleyse bana gidelim, ne olursun."

Sesindeki yalvarış Walter'ı utandırmıştı. Kendi çekingenliğinden de utanıyordu. "Olmaz, Ellie. Olmaz henüz olmaz. Anlıyor musun?" Kızın ellerini tutup kendinden uzaklaştırdı.

Ellie, çakmağa uzanıp sigarasını yaktı. "Anladığımdan emin değilim, ama gayret edeceğim."

Walter taş kesilmişti, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Açıklamış olması ya da hemen açıklaması gerekenler, içinde bulundukları evle ya da o akşamki isteksizliğiyle ilgili değildi. Günün birinde her şeyin değişeceğini söyleyemediği, Ellie'yle ilgili geleceğe dönük tek bir plan bile yapmadığı için ne diyeceğini bilemiyordu.

"Günün birinde, aynı zamanlarda aynı hisleri duyarız umarım,"

dedi Ellie, Walter'a bakarak. Yine de neşeyle gülümsüyordu. "Eh, Boadicea'la birlikte yola koyulalım artık."

"Lütfen gitme."

"Böylesi daha iyi." Ellie, çantasıyla eldivenlerini aldı.

"Haksızlık ediyorum", diye kendi kendine söylendi Walter. Bencil davranışlarıyla kızı kullanıyor, üzüyordu. Ellie'yle birlikte dışarı çıkıp arabaya kadar gitti. Ellie, camdan dostça iyi geceler diledi, ama Walter'ın öpmesini beklemedi.

Walter geri dönüp boş eve girdi. Bu evden, Ellie'yle aramıza görünmez bir set çektiği için mi ayrılmak istemiyorum acaba, diye düşündü. Bu evde oturmak moralini bozmuyordu - aslında Ellie'ye ters geliyor diye düşündü -, ama ne olursa olsun, Ellie'yle burada bir an bile rahat edemeyeceğinden kesinlikle emindi; çünkü Clara burada oturmuştu, hâlâ da oturuyordu. Walter bir şey söylemediği halde Claudia, yatak odasındaki mobilyaların yerlerini değiştirmişti. Yatağı karşı köşeye koymuş, Clara'nın tuvalet masasının üstündeki parfüm şişelerini, pudra kutularını, Walter'la Clara'nın fotoğraflarını kaldırıp masayı ön cephedeki iki pencerenin arasına yerleştirmişti. Ne var ki dolap hâlâ Clara'nın giyecekleriyle yüklü bavullarla doluydu, paltoları askılarda asılı duruyordu. Giyeceklerin bir an önce çaresine bakmak gerekiyor, diye düşündü Walter, birilerine vermeli ya da Claudia'ya verip istediğine armağan etmesini söylemeli. O güne kadar erteleyip durmuştu bu işi.

Telefon çaldı. Walter, salonun ortasında, ayakta duruyordu. Corby arıyor, diye düşündü. Telefonun zili insan sesi olsa, Corby'nin aradığından ancak bu kadar emin olabilirdi. Dördüncü, beşinci zil sesinde telefonu açmaya davrandı, ama açmadı. Olduğu yerde kıpırdamadan durmuş sesi dinlerken tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Telefon sekiz on kere çaldıktan sonra sustu.

29

Beş saat kadar sonra Kimmel evinde Corby tarafından uyandırıldı, giyinmeye zorlanıp Newark'taki Yedinci Bölge mer-

kez karakoluna götürüldü.

Kimmel aceleden iç çamaşırı giymemişti. Yün pantolonu kalçalarının hassas derisini dalıyor, kendini yarı çıplak hissediyordu. Ana giriş kapısına iki yandan merdivenle çıkılan, kare kesitli, çirkin görünüşlü merkez karakolu, merdivenlerinden ötürü Kimmel'e 'peron' sözcüğüyle, Viyana'daki Belvedere sarayını hatırlatmıştı, –oysa on dokuzuncu yüzyılın en kötü mimari örneklerinden biri olan bu karakolla Belvedere'yi karşılaştırmak son derece anlamsızdı,– Kimmel yukarı çıkarken peron sözcüğünü, burada başına gelebileceklere karşı gizli ve sihirli bir formülmüş gibi durmadan, korkuyla tekrarlıyordu. Corby'yle birlikte girdikleri bodrum katındaki oda, ufak, altıgen fayanslarla kaplı duvarlarıyla koca bir banyo dairesini andırıyordu. Kimmel'in tepesinde bir lamba yandı. Fayanslardan yansıyan güçlü ışık gözünü kamaştırmıştı. Odada bir masa dışında başka mobilya yoktu.

"Stackhouse'un suçlu olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu Corby.

Kimmel omuz silkti.

"Ne *düşünüyorsunuz?* Bay Stackhouse konusunda herkesin kendince bir fikri var."

"Sevgili müfettiş Corby," dedi Kimmel babacan bir tavırla, "Siz, herkesin işini gücünü bırakıp sadece cinayet haberleriyle ilgilendiğini, katil sizin tarafınızdan yakalanıp adalete teslim edilinceye kadar içinin rahat etmediğini sanıyorsunuz. Stackhouse'un suçlu olup olmamasından kime ne?"

Corby, masanın kenarına oturup ayağının birini sallamaya başladı.

"Stackhouse başka ne dedi?"

"Bir şey söylemedi."

"Başka ne dedi diyorum!" Corby'nin sesi boş odada çınladı.

"Hiç," dedi Kimmel gururla. Tombul ellerini göbeğinin altında kavuşturmuş, parmak uçlarını sinirli hareketlerle titreterek birbirlerine değdiriyordu.

"Demek Stackhouse'un özür dilemesi yirmi dakika sürdü, öyle mi?"

"Konuşmamız arada bir kesiliyordu. Dükkânın arkasında, yazı masamın başında durup benimle sohbet etti."

"Sohbet etmiş! 'Başınıza bunca dert açtığım için üzgünüm, özür dilerim Bay Kimmel,' dedi. Ya siz? 'Ziyanı yok, Bay Stackhouse, size kızmadım,' diye karşılık verdiniz. Puro da ikram ettiniz mi?"

"Kanımca ikimizin de kaygılanmasına neden olmadığını söyledim, ama yine de dükkâna bir daha gelmemesini istedim; çünkü sizin önemseyeceğinizi biliyordum."

Corby güldü.

Kimmel başını hafifçe kaldırdı, gözlerini duvara dikti. Yalnız parmak uçlarını hafifçe kıpırdatarak hareketsiz duruyordu. Ağırlığını bir ayağına vermiş, ötekini destek olarak ileri uzatmış, gövdesini Corby'ye yan dönmüştü. Arada bir, banyonun kapısındaki boy aynasının önünde böyle heykel gibi çıplak poz verdiği zamanki pozisyonunu almış olduğunu düşündü. Beyninin gizli köşelerinde utanca benzer bir duygu uyandığı halde, bu duruşuyla kendine kimsenin bozamayacağı bir dokunulmazlık kazandırdığını hissettiği için taş kesilmiş gibi kıpırdamadan duruyordu.

"İster suçlu olsun, ister olmasın, Stackhouse'un dikkatleri sizin üstünüze çektiğini biliyorsunuz sanırım, değil mi, Kimmel?"

"Söylemenize bile gerek yok, durum ortada," diye karşılık verdi Kimmel.

Corby, masanın kenarından bacağını sallamaya devam etti. Kahverengi tahta masa, ilkel, pis bir ameliyat masasına benziyordu. Kimmel kendi kendine, sorgunun sonunda Corby'nin onu bir Jiu-Jitsu hamlesiyle bu masaya yatırabileceğini düşündü.

"Stackhouse, gazete kupürünü neden kestiğini açıkladı mı?" diye sordu Corby.

"Hayır."

"Demek etraflıca bir itirafta bulunmadı."

"İtiraf edecek bir şeyi yok. Polisi başıma sardığı için özür diledi."

"İtiraf edecek çok şeyi var," diye tersledi Corby. "Davranışları, suçsuz biri için aşırı derecede dikkat çekiyor. O gece karısının bindiği otobüsü neden takip ettiğini anlattı mı size?"

"Hayır," diye karşılık verdi Kimmel, yine umursamaz bir ses tonuyla.

"Nedenini belki siz bana söyleyebilirsiniz."

Kimmel, titremeye başlayan dudaklarını büzdü. Corby'nin so-

ruları canını sıkmaya başlamıştı. Stackhouse'u da böyle sıkıştırıyorlardır herhalde, diye düşündü. Bir an için, Corby'den nefretinin yanı sıra, inadına Stackhouse'a sempati duymaya başlamıştı. Stackhouse'un anlattıklarına inanıyor, suçlu olmadığını düşünüyordu. "Stackhouse'un dediklerini doğru aktarmadığımı düşünüyorsanız, dükkâna konuşmamızı dinleyecek bir casus yollasaydınız bari!"

"Sivil polisleri ustalıkla teşhis ettiğinizi biliyoruz. Stackhouse'u uyarırdınız, o da konuşmazdı. Nasıl olsa sonunda ikinizi de konuşturacağız." Corby gülümseyerek Kimmel'e yaklaştı. Dinç ve dingin görünüyordu, oysa Kimmel'e bir süredir gece vardiyasında çalıştığını söylemişti. "Stackhouse'u koruyorsunuz, değil mi, Kimmel?" diye sordu. "Katillere yakınlık duyuyorsunuz demek."

"Onun katil olduğuna inandığınızı sanmıyordum."

"Evinde gazete kupürünü bulunca fikrimi değiştirdim. Artık inanıyorum. Haberi bulur bulmaz bunu size de söylemiştim!"

"Bence, Stackhouse konusunda tartışmaya açık birçok nokta olduğunu pekâlâ biliyorsunuz, ama adama karşı dürüst davranmak istemiyorsunuz; çünkü adınızı duyurmak için, kamuoyunda olay yaratan bir cinayeti çözmeyi aklınıza koymuşsunuz bir kere!" dedi Kimmel, Corby'den daha yüksek sesle. "Neredeyse suçu da kendiniz icat edeceksiniz!"

"Yapmayın, Kimmel," diye çıkıştı Corby, "karınızın cesedini de ben icat etmedim ya!"

"Benim işe karıştığımı uydurdunuz!"

"Stackhouse'u, benimle birlikte dükkânınıza gelmeden önce de görmüş müydünüz? Ne dersiniz?" diye sordu Corby.

"Hayır."

"Belki sizi ziyarete gelmiştir diye düşündüm de," dedi Corby. "Bunu yapacak bir tipe benziyor."

Kimmel, Stackhouse'un dükkâna gittiğini Corby'ye söyleyecek kadar budala olup olmadığını düşündü. "Hayır," diye tekrarladı daha zayıf bir sesle. Gözlüğünü çıkardı, camlarına üfledi, cebinde mendil arayıp bulamayınca camları gömleğinin manşetine sildi.

"Stackhouse'un sizi görmek için dükkâna geldiğini, hatta belki de yakınlık gösterdiğini gözümün önüne getirebiliyorum. Sizin katile benzeyip benzemediğinizi merak ettiği için gelmiş olabilir;

benziyorsunuz tabii."

Kimmel yüzüne rahat bir ifade vermeye çalışarak gözlüğünü taktı, ama içinde ufak bir korku kıvılcımı parlayıvermişti. Durmadan ayak değiştiriyordu, fırsat bulsa koşup gidiverecekti sanki. Corby'yle karşılaşmadan önce, sonsuza kadar süreceğini sandığı doğaüstü bir bağışıklığa sahip olduğunu düşünürken bu doğaüstü güç birden Corby'ye geçmişti sanki. Corby haksızlık ediyordu. Gerçeği ortaya çıkarmak için yasaların öngördüğünden farklı yöntemler kullandığı halde, polis olmanın sağladığı dokunulmazlıktan yararlanıyordu.

"Gözlüğünüzü tamir mi ettirdiniz?" diye sordu Corby. Yumruklarını beline dayayarak pardösüsünün önünü iki yana açıp kibirli bir horoz edasıyla Kimmel'e yaklaştı, burnunun dibinde durdu. "Kimmel, size pes ettireceğim. Tony, şimdiden Helen'i öldürdüğünüze inandı bile. Haberiniz var mıydı?"

Kimmel yerinden kıpırdamadı. Corby'nin kaba kuvvetinden korktuğu için kendi kendine öfkeleniyordu, zira Corby onun gölgesi bile olamazdı. Kapalı yerde onunla yalnız kalmaktan, kimseyi yardıma çağıramamaktan, fayans döşemesi mezbahayı andıran bu odada yerden yere vurulmaktan korkuyordu. Burası, akla gelmeyecek işkenceler yapmak için pek uygun bir yerdi. Polisin birini sorguya çektikten sonra hortumla duvarlardaki kanları temizlediğini görür gibi oldu. Birden tuvalete gitmesi gerektiğini hissetti.

"Tony artık bizimle birlik oldu," dedi Corby, Kimmel'in yüzüne yaklaşarak. "Bazı ayrıntıları hatırlıyor, örneğin karınızı öldürmeden birkaç gün önce ona, uygunsuz eşlerden kurtulmanın çeşitli yolları olduğunu söylemişsiniz."

Kimmel, Tony'yle *Oyster House*'da oturup bira içtiğini hatırladı. Tony, birkaç gençle birlikte restorana gelmiş, davet beklemeden Kimmel'in masasına oturmuştu. Kimmel, yer göstermeden Tony'nin karşısına geçip oturmasına sinirlendiği için böyle ileri geri konuşmuştu. "Başka ne hatırlıyor?" diye sordu.

"O gece sinemadan çıktıktan sonra size uğramak istemiş, ama evde bulamamış. Gece yarısından epey sonra eve dönmüştünüz, değil mi, Kimmel? Nerede olduğunuzu söylemeniz gerekirse ne diyeceksiniz?"

Kimmel güldü. "Saçma! O akşam Tony'nin bana gelmediğini *biliyorum.* Dünyanın en sakin, en olaysız gecesini, üstünden üç ay geçip herkes unuttuktan sonra yeniden canlandırmaya çalışmak son derece saçma!"

"Dünyanın en sakin, en olaysız gecesi demek." Corby bir sigara yaktı. Ani bir hareketle elini kaldırdı, Kimmel sol yanağında keskin bir acı duydu.

Erken davranıp gözlüğünü çıkarmak istedi, ama yerinden kıpırdayamadı. Yanağı ateş gibi yanıyordu.

"Yalnız dayaktan anlıyorsunuz, değil mi, Kimmel? Sözler, gerçekler vız geliyor size; çünkü normal değilsiniz. Onlara anlam vermemekte diretiyorsunuz. Sadece kendi dünyanızda yaşıyorsunuz, oraya da ancak dayakla giriliyor!" Corby'nin elleri yine havaya kalktı.

Kimmel başını eğdi; ama Corby bu defa vurmamış, sadece gözlüğünü çıkarmıştı. Kimmel, gözlüğünün ani bir hareketle yüzünden çekildiğini fark etti, çevresini ancak hayal meyal görebiliyordu. Corby'nin gölgesinin masa olduğunu tahmin ettiği yatay karaltıya doğru ilerlediğini güçlükle seçebildi. Hemen elini yüzüne kaldırdı, parmaklarını görebildiğini fark edince ellerini yine arkasında kavuşturdu.

Corby tekrar yaklaştı.

"Stackhouse'un suçlu olduğunu bildiğinizi neden itiraf etmiyorsunuz? Neden sizinle konuşurken yeterince ipucu verdiğini söylemiyorsunuz? Stackhouse'u koruyacak kadar sevdiğinizi anlatmaya kalkmayın sakın, Kimmel."

"İkimiz de hemen hemen aynı durumda bulunan suçsuz kişileriz," dedi Kimmel tekdüze bir sesle. "Tıpkı Stackhouse'un dediği gibi. Zaten bu yüzden benimle konuşmaya geldi."

Corby'nin yumruğu Kimmel'in midesine indi. Kimmel, tıpkı evindeki gibi iki büklüm olmuştu. İkinci darbeyle ayaklarının yerden kesileceğini, havada uçup hızla yere çarpacağını sandı, ama yanılmıştı. Öne doğru eğilmiş, güçlükle soluk almaya çalışıyordu. Yerde sayıları gittikçe artan siyah noktalar gördü, burnundan akan kanın döşemeye damladığını fark etti. Soluk almak için ağzını açması gerekince o berbat, tuzlu portakal tadı geldi ağzına. Corby çevresinde dolaşıyor, Kimmel de yüzünü Corby'nin karaltısına çe-

virerek olduğu yerde dönüyordu. Kimmel birden elini burnuna götürdü, hızla sümkürdü, ıslak parmaklarını yana doğru salladı. "Yerler kanlansın!" diye bağırdı. "Duvarlardan kan aksın! İşkence ettiğiniz insanların kanı!"

Corby, Kimmel'i omuzlarından yakalayıp diziyle karnına vurdu.

Kimmel yere kapaklandı, yine soluğu kesilmiş, canı daha çok acımaya başlamıştı.

"Stackhouse'un suçlu olduğunu itiraf edin!"

Kimmel soruyu duymazlıktan geldi. Kendine acıma duygusu bütün düşüncelerini bastırıyordu. Canı yanarak hıçkırığa benzeyen bir dizi öksürükle yeniden soluk almaya başlaması bile istemeden olmuştu. Corby böğrüne vurunca Kimmel kıçüstü yere düştü. Yattığı yerde başını doğrulttu.

"Kalk ayağa, pis moruk!" dedi Corby.

Kimmel kalkmak istemiyordu; ama Corby'den kıçına yediği tekmeyle dizlerinin üstünde doğruldu, güçlükle ayağa kalktı, hayatta kendini bu kadar zayıf, böylesine çaresiz hissetmediği halde hâlâ başını dik tutuyordu. Çevresinde Corby'nin çizdiği daireler ufaldıkça Kimmel de güçsüzleşiyordu, hipnotize edilmişti sanki. Her yeri ağrıyor, ateş gibi yanıyordu. Banyo aynasının önünde çıplaklığını izlediği ya da erotik kitaplar okuyup vakit geçirmek için fantezilere daldığı anlardan çok daha güçlü, kadınca duygulara kapılmıştı. Yıllardır duymadığı bir zevki tatmaktaydı. Bir sonraki darbeyi bekliyor, bunun kulağına ineceğini tahmin ediyordu.

Corby, Kimmel'in aklından geçenleri okumuşçasına sert bir tokat attı.

Kimmel birdenbire bağırdı. Tattığı zevke ters düşen kahredici utanç duygusundan bu tiz çığlıkla kurtuluvermişti. Corby'nin güldüğünü duydu.

"Ne o, Kimmel, yüzünüz kızardı!" dedi Corby. "Konuyu değiştirelim? İsterseniz Helen'den söz edelim mi? Kötülük olsun diye *Encyclopedia Britannica*'nızı attığı günden mi? Bu ciltleri ikinci elden elli beş dolara aldığınızı duydum, hem de para durumunuzun hiç iyi olmadığı bir sırada."

Kimmel, Corby'nin ayağını yere vurduğunu duydu; ama hâlâ yüzüne bakamayacak kadar utanıyordu. Uzun süre önce, Phi-

ladelphia'dayken olan bu ansiklopedi hikâyesini Corby'ye kimin anlattığını tahmin etmek için kendini zorladı.

"Helen'in üç beş kuruş cep harçlığı kazanmak için arkadaşlarına manikür yaptığını da biliyorum. Tam size göre iş doğrusu! Evinizin sabahtan akşama kadar gevezelik eden kadınlarla dolup taşması. Helen'i asla kendi düzeyinize çıkaramayacağınızı o günlerde anlamış olmalısınız."

Manikür işi en çok bir ay sürdüydü, diye düşündü Kimmel. Karısına engel olmuştu. Corby'nin her an beklenmedik bir atağa kalkabileceğini bildiği halde, gözlerini ondan ayırıp yan tarafa baktı. Çıplak bacaklarının rüzgârda kalmış gibi pantolonunun altında ürperdiğini hissediyordu.

"Zaten bir süredir Helen'e el süremeyecek hale gelmiştiniz," diye devam etti Corby. "Ondan nefret ediyordunuz. Bu nefreti zamanla başka kadınlara karşı da duymaya başladınız. Kadınlar aptal olduğu için onlardan nefret ettiğinize, içlerinde en aptalının da Helen olduğuna kendinizi inandırdınız. Gençliğinde sizin kadar çapkın olan biri için pek garip doğrusu, Kimmel! O zamandan beri işiniz pornografik kitaplara mı kaldı?"

"Sizden iğreniyorum!" dedi Kimmel.

"Siz hiçbir şeyden iğrenmezsiniz!" diyerek yaklaştı Corby. "Helen'le evlendiğinizde yirmi yaşındaydınız. Kadınlar hakkında bilgi sahibi olamayacak kadar genç sayılırdınız, ama o yıllarda aşırı dindar olduğunuz için önce evlenmek gerektiğine inanıyordunuz. Önce evlilik, sonra kadınların ... Orasına ne dendiğini bilirsiniz herhalde, Kimmel."

"Tam size uygun bir sözcük!" diye tısladı Kimmel. Elinin tersiyle ağzını sildi.

"Gözlüğünüzü istiyor musunuz?"

Kimmel gözlüğünü taktı. Corby'nin yüzü yeniden şekillenmişti. İnce bıyığının altındaki dudakları alayla gülümsüyordu.

"Neyse, Helen sizinle evlenmekle hata etmişti, ama nereden bilebilirdi ki? Philadelphia'nın fakir mahallelerinden gelen, basit bir kızdı. Sizi cinsel gücünüzden ettiğine inandınız. İşinize de gelmediği söylenemez, zira böylece bütün suçu Helen'e yükleyip karınızdan nefret etmek için geçerli bir neden bulmuş oldunuz."

"Ondan nefret etmiyordum," diye karşı koydu Kimmel. "Ger-

çekten geri zekâlının biriydi. Aramızda hiçbir ortak nokta yoktu."

"Geri zekâlı değildi," dedi Corby. "Ama biz kaldığımız yerden devam edelim. Aranızdaki ilişkiyi yüzünüze gözünüze bulaştırıp rezil olduğunuz bir kadın, Helen'i bulup olanları anlattı. Helen, o günden sonra sizinle alay etmeye başladı."

"Etmedi! Başka bir kadın yoktu!"

"Olmaz olur mu? Vardı tabii. Adı da Laura'ydı. Laura'yla konuştum. Bana her şeyi anlattı. Sizden hiç hoşlanmıyor. Sizi düşündükçe tüylerinin diken diken olduğunu söylüyor."

Kimmel utançtan yerin dibine geçmişti. Corby konuşurken, Laura'nın evinde bir öğleden sonra, kadının kocası işteyken gizlice buluşmalarını hatırladı. O günden sonra bütün rezilliğe bu gizli kapaklılığın neden olduğuna kendini inandırmaya çalışmış; ama nedeni ne olursa olsun, bir daha da böyle bir işe kalkmamıştı. Ertesi gün Laura'nın Helen'le konuşmak üzere Kimmeller'e gelip merdivenlerden üst kata çıktığını görür gibi oldu. Gerçi onu merdivende görmemişti; ama Laura'nın sakat ayağı yüzünden korkuluğa tutunarak kendini yukarı çektiğini gözünün önüne getirebiliyordu. Kimmel, Helen'le Laura'nın nasıl konuştuklarını, ağızlarından terbiyesiz bir söz kaçırıp utanan çocuklar gibi ellerini nasıl ağızlarına kapayıp kikirdediklerini görür gibi oldu. Helen, o akşam göz ucuyla Kimmel'i tepeden tırnağa süzüp gülerek Laura'nın geldiğini söylemişti. Benimle insafsızca alay ettiği için ölümüne kendisi neden oldu, diye düşündü Kimmel.

"Bu olaydan sonra herkesin ne mal olduğunuzu öğrendiğini sandınız," dedi Corby. "Çok geçmeden Newark'a taşındınız. Newark'taki sigorta temsilcisi Ed Kinnaird bardağı taşıran son damla oldu."

Kimmel tokat yemiş gibi sarsıldı. "Bunu kim söyledi?"

"Gizli," dedi Corby. "Keşke Helen yerine Kinnaird'i öldürseydiniz, Kimmel, o zaman yakanızı kurtarabilirdiniz. Namussuz herif! Üstelik Helen, bir orospu gibi adamı sokakta bulmuştu; otuz dokuz yaşında, pörsümüş, içi geçmiş bir kadının son numarası! Kim bilir nasıl nefret ettiniz ondan! Bu yetmiyormuş gibi Helen adamla övünüyor, konuya komşuya onun ne kadar güçlü bir erkek olduğunu anlatıyordu! Sizin gibi, ülkenin her köşesindeki üniversite profesörleriyle mektuplaşan biri için da-

yanılmaz rezalet doğrusu. Siz bu arada Newark'taki işinizi ilerletmiş, mesleğinde uzmanlaşmış bir kitapçı olarak isim yapmıştınız."

"Kinnaird'i size kim anlattı?" diye sordu Kimmel. "Nathan mı?"

"Kaynaklarımı kimseye söylemem," dedi Corby gülümseyerek.

Helen, Kinnaird'i eve getirmeden bir gece önce Nathan'ın geldiğini hatırladı Kimmel. Yine de Nathan'ın anlatmış olabileceğini sanmıyordu, o geceden söz etmiş olamazdı. "Lena'dır belki", dedi kendi kendine "ya da Greta Kane"; Helen'le dedikoduya bayılan ayaktakımı komşulardan biri söylemişti herhalde. Kimmel'in bir türlü anlayamadığı nokta, Corby'nin çevrede uzun uzadıya soruşturma yaptığını kimsenin haber vermemiş olmasıydı.

"Nathan değil," dedi Corby, başını iki yana sallayarak. "Nathan, birlikte iskambil oynadığınız akşam Helen'in Kinnaird'le eve gelip dansa gitmek üzere üstünü değiştirdiğini anlattı sadece. Kinnaird, kendinden emin bir tavırla içeri girince Nathan ortada neler döndüğünü anlamış. Siz de yağ bağlamış bir harem ağası gibi köşenizde oturuyormuşsunuz!"

Kimmel, ileriye doğru sendeleyip iki eliyle Corby'yi tutmaya çalıştı. Midesi yerinden sökülür gibi oldu, ayakları yerden kesildi, kürek kemiklerine sert bir cisim çarptı. Bir an için yüzü göbeğine değdi. Bacakları duvara yapışmıştı. *Bütün kemiklerim kırıldı,* diye düşündü. Omurgasında dayanılmaz bir acı duyduğu halde yerinden kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu.

"Nathan'ın önünde karınızı evden kovdunuz. Gerçi ilk kovuşunuz değildi, ama bu defa kararlıydınız. Ed gitti, karınız kaldı, Lena'ya telefon edip dert yandı."

Kimmel, bacaklarında bir tekme hissetti, ayakları yere çarpınca acımaya başlamıştı. "Konuşmayan Nathan'a bak", dedi kendi kendine. Demek son günlerde bu yüzden hiç ortalıkta görünmüyordu. Nathan'ın sorgusu sırasında Kimmel'i hiç suçlamadığını, 'O yapmış *olabilir*' bile demediğini Newark polisinden öğrenmişti; ama Newark polisi, bir gece önce olanları sormamıştı anlaşılan. Nathan beni ele verdi, diye düşündü; centilmenliğine, bilgeliğine saygı duyduğu lise tarih öğretmeni Nathan onu ele vermişti! Duyduğu bütün bedensel acılara bir de Nathan'ın yarattığı düş kırıklığının

azabı eklendi. Yine gözlüğünü kaybetmişti.

"Lena, Helen'e bir süre için Albany'deki kız kardeşine gitmesini söylemiş. Talihsiz bir öneri. O akşam olanları bunca insanın bildiğini düşünürsek, şimdiye kadar paçayı kaptırmamış olmanız şaşılacak şey doğrusu, Kimmel. Siz de aynı kanıda değil misiniz?"

Kimmel'in konuşacak hali kalmamıştı. Olduğu yerde boş çuval gibi yatıyordu. Gözünün önündeki kara lekenin Corby'nin ayakkabısı olabileceğini düşündü, uzanıp tutmaya çalıştı. Eline değen soğukluğun duvar mı, yoksa döşeme mi olduğunu anlayamadı.

"Helen'i, Kinnaird'le sizi aldatmış olmasından çok, aptallığı yüzünden öldürdünüz. Kinnaird bardağı taşıran son damla oldu. O gece karınızın bindiği otobüsün peşine takıldınız, onu öldürdünüz. İtiraf edin, Kimmel!"

Kimmel'in dili ağzının içinde dönmüyordu. Corby'nin sesini duymamak için neredeyse kulaklarını kapayacaktı. Köpek gibi yerde sürünürken, bir bakıma gerçekten köpeğe benzediğini dehşetle fark etti; ama başka çaresi olmadığını biliyordu, buna katlanmak zorundaydı. Corby'nin bas bas bağıran sesinden bir türlü kurtulamıyordu Corby'nin olağanüstü güçlü elleriyle omuzlarından yakalanıp duvara dayandırıldığını hissetti. Başını duvara çarpmıştı. Artık hiçbir şey göremiyordu. Ortalık büsbütün kararmıştı.

"Şu haline bak! Domuz!" diye bağırdı Corby. "Stackhouse'un suçlu olduğunu itiraf et! Stackhouse yüzünden burada bulunduğunu, onun da senin kadar suçlu olduğunu söyle artık!"

Kimmel, yüreğinde Stackhouse'a duyduğu öfkenin yeniden canlandığını fark etti; ama ne olursa olsun, içinden geçenleri Corby'ye belli etmemeye kararlıydı. Corby'nin bunu beklediğini anlamıştı. "Gözlüğüm," dedi, kendi sesine hiç benzemeyen, tiz bir sesle. Gözlüğü eline tutuşturulduğu anda orta yerinden kırıldığını hissetti, camlardan birinin yarısı eksikti. Gözlüğü burnuna oturttu, ama bir tarafı kayıp yanağına düştü. Önünü görebilmek için çerçeveyi eliyle tutması gerekiyordu.

"Bu günlük bu kadar," dedi Corby.

Kimmel yerinden kıpırdamadı, Corby sözünü tekrarladı. Kimmel, kapının ne yönde olduğunu bilmiyor, çevresine bakmak şöyle dursun, başını bile çevirmekten korkuyordu. Corby onu kolundan tutup çevirerek kapıya doğru itti. Kimmel'in ayakları neredeyse

birbirine dolaşacaktı. Arkasından bir şeyin atıldığını duydu. Corby ayakkabısını fırlatmıştı. Ayakkabıyı giymek için yere oturdu. Taşlar buz gibi soğuk geldi. Merdivenin korkuluğuna tutunarak karakolun giriş katına çıktı. Corby ortadan kaybolmuş, onu tek başına bırakmıştı. Holdeki masada bir polis memuru oturmuş, gazete okuyordu; Kimmel önünden geçerken dönüp bakmadı bile. Kimmel'in yüreğinde, sanki ölmüş de ruhu ortalıkta kimseye görünmeden dolaşıyormuş gibi garip bir duygu uyandı.

Dış merdivenlerin kenarına tutunarak caddeye inerken aklına yine Laura geldi. Son basamakta korkuluğu tutarak çevresine bakındı, nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Birkaç adım ilerledikten sonra geri döndü, önünü görmek için gözlüğünü tutarak ters yöne doğru yürüdü. Güneş henüz doğmamıştı, ama sabah olmuş sayılırdı. Soğuk rüzgârı bedeninde hissedince pantolonunu ıslatmış olduğunu fark etti. Çenesi titremeye başladı, ama soğuktan mı yoksa korkudan mı titrediğini çıkaramadı.

Eve gelir gelmez Tony'nin ev numarasını çevirdi. Telefona Tony'nin babası çıktı. Kimmel hatır sorup uzun uzadıya sohbet etmek zorunda kaldı, sonunda adam oğlunu çağırmak üzere ahizeyi elinden bıraktı. Babanın sesi her zamanki gibi çıkıyor, diye düşündü Kimmel.

"Merhaba, Bay Kimmel," dedi Tony.

"Merhaba, Tony. Acaba hemen bana kadar gelebilir misin?"

Tony şaşırmıştı. Kısa bir sessizlik oldu. "Tabii, Bay Kimmel. Evinize mi geleyim?"

"Evet."

"Hay hay, Bay Kimmel. Ama ... daha kahvaltımı etmedim."

"Et öyleyse." Kimmel, telefonu kapayıp, ıslak pantolonuna rağmen kendisine olan saygısını kaybetmeden üst kata, yatak odasına çıktı. Pantolonunu çıkardı, temizlemeciye vermeden önce kurutmak üzere astı.

Ayakkabılarını dikkatle yıkadı, çoraplarını sabunlu suya bastırdı, ardından sıcak bir banyo yaptı. Acele etmeden, her zamanki gibi dikkatle yıkanırken içinde birinin kendisini gözetlediği kuşkusu uyanmıştı. Küvetten çıkarken boy aynasına göz ucuyla, kaçamak bir bakış fırlattı. Yatak odasına girdi, çekmecedeki temiz gömleklerden birini alıp giydi, üstüne ev ceketini geçirdi. Dü-

şünceli bir tavırla beyaz gömleğinin kolalı yakasını okşadı. Beyaz gömlekleri her şeyden, dünyadaki elle tutulabilen bütün nesnelerden daha çok severdi.

Tony'den ne zarar gelebilir ki, diye düşündü. Tony polisle işbirliği yapsa bile neyi kanıtlayabilirdi?

Kahve yapmak üzere mutfağa inerken kapı çalındı. Kimmel kapıyı açıp Tony'yi içeri aldı. Tony ağır adımlarla, çekingen bir tavırla yürüyordu. Kara gözlerindeki bakışlardan heyecanlı olduğunu anlamıştı Kimmel. "Sopa yemekten korkan küçük bir köpek gibi", dedi kendi kendine.

"Kazayla üstüne bastım," dedi Kimmel, Tony'nin gözlüğe ne olduğunu sormasına fırsat vermeden. "Mutfağa gelir misin?"

Birlikte mutfağa girdiler. Kimmel, Tony'ye iskemlelerden birinde yer gösterdi, bir eliyle gözlüğünü tutarak öbür eliyle binbir güçlükle kahve hazırlamaya başladı.

"Corby'nin seninle tekrar konuştuğunu duydum," dedi Kimmel. "Ne anlattın bakalım?"

"Hep aynı hikâye."

"Başka?" diye sordu Kimmel, Tony'ye bakarak.

Tony parmaklarını çıtlattı. "Sinemadan sonra sizi görüp görmediğimi sordu. Önce hayır dedim. Gerçekten de görmemiştim, Bay Kimmel."

"Ne olacak? Beni arayıp da bulamamış değilsin ya?"

Tony duraladı.

Kimmel sabırla bekliyordu. Ne aptal bir tanık, diye düşündü. Tanık olarak neden Tony gibi bir geri zekâlıyı seçmişti sanki? O akşam biraz aransa, sinemada dikkatle çevresine bakınsa, belki Nathan'ı bile görebilirdi. "Hatırlamıyor musun? Sinemadan sonra beni aradığından hiç söz etmemiştin. Ertesi gün konuşmadık mı?" Kimmel, Tony'nin koca burnunun üstünde bitişen parlak, siyah kaşlarını çok itici buluyordu. Tony, dış görünüşüyle herhangi bir genç suçludan farksızdı.

"Biliyorum," dedi Tony. "Ama unutmuş olabilirim."

"*Bunu* kim söyledi sana? Corby mi?"

"Hayır. Daha doğrusu evet, Corby." Tony, alnını kırıştırıp, kendini olduğundan daha akıllı gösteren düşünceli bir ifade takındı.

"Unutmuş olabilirmişsin demek. Saat dokuz buçuk, on su-

larında benim kilometrelerce ötede Helen'i öldürmüş olabileceğimi de söyledi, değil mi? Corby kim oluyor da sana ne düşünmen gerektiğini söylüyor?" diye öfkeyle kükredi Kimmel.

Tony şaşırmıştı. "Sadece böyle bir şeyin mümkün olduğunu söyledi, Bay Kimmel."

"Canı cehenneme! Bu dünyada her şey mümkün, öyle değil mi?"

"Doğru," diye onayladı Tony.

Kimmel, Tony'nin bakışlarını yanağındaki kırmızı lekeden ayırmadığını görüyordu. Corby'den yediği tokadın iziydi bu. "O herif kendini ne sanıyor da buraya gelip senin, benim, bütün mahallenin başına bela oluyor?"

Tony, iskemlenin ucuna kaydı. Gerçekten de Corby'nin kim olduğunu düşünür gibi bir hali vardı. "Doktorla da konuşmuş. Demiş ki, ..."

"Hangi doktorla?"

"Bayan Kimmel'in doktoruyla."

Kimmel'in soluğu kesildi. Corby, Dr. Phelan'la konuşmuştu demek. "Helen'in ona da dert yandığını tahmin etmeliydim", dedi kendi kendine. Dr. Phelan'ın tedavisiyle sırt ağrılarından kurtulan Helen, adama pek güvenirdi. Helen'in doktora ne zaman gittiğini de hatırlar gibi oldu. Ölümünden bir ay kadar önce, Ed Kinnaird'e pasaportunu vermekle kocasını başından atıp karşısına çıkan bu son fırsattan yararlanmak arasında kararsız kaldığı günlerde doktora gitmişti. Dr. Phelan, Helen'e şansını kullanmasını önermişti herhalde. Helen de bunun üzerine, kocasının kendisini nasıl engellediğini anlatmış olabilirdi. "Doktor ne demiş?" diye sordu Kimmel.

"Bilmiyorum, Corby söylemedi," dedi Tony.

Kimmel kaşlarını kaldırıp Tony'ye baktı. Çocuğun korktuğu, işkillendiği yüzünden belli oluyordu. Tony gibi basit biri işkillenmeye başlarsa ... Yok canım, kuşkulanmıyor, diye düşündü. Kuşkulanmak için, iki olasılığı aynı anda inceleyebilecek bir beyin yapısına sahip olması gerekirdi.

"Söyledi," diye düzeltti Tony. "Doktor ona Ed Kinnaird diye birinden söz etmiş galiba."

Herkes biliyordu demek. Corby gazete gibi haberi herkese yaymıştı.

Tony yavaşça iskemlesinden kalktı. Kimmel'den korktuğu belli oluyordu. "Bay Kimmel, sanırım sanırım artık sizinle görüşmesem daha iyi olacak. Anlıyorsunuz, değil mi, Bay Kimmel? Bu konuda başımın daha fazla derde girmesini istemiyorum. Anlıyorsunuz, değil mi? Size kızmış değilim, Bay Kimmel." Tony ne yapacağını bilemiyordu. Elini uzatmak istiyormuş gibi bir hali vardı, ama korkudan uzatamadı. Kapıya doğru birkaç adım attı. "Ne derseniz, daha doğrusu ne yaparsanız kabul edeceğim, Bay Kimmel."

Kimmel, şaşkınlığından güçlükle sıyrıldı. "Tony ..." Tony'ye yaklaşmaya çalıştı, ancak çocuğun gerilediğini görünce durdu. "Tony, sen tanık olduğun için bu işin içindesin. Beni o gece sinemada gördün. Bugüne kadar senden yalnız bunu söylemeni istedim, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Tony.

"Gerçek bu zaten. Değil mi?"

"Evet. Sakın kızmayın, Bay Kimmel, ama bundan sonra ... sizinle oturup bira içmeyeceğim. Korkuyorum." Başını salladı. Ürkmüş görünüyordu. "Korkuyorum, Bay Kimmel." Arkasını döndü, holden geçerek sokak kapısından çıkıp gitti.

Kimmel bir an ne yapacağına karar veremedi. Kendini zayıf, güçsüz hissediyor, düşüncelerine çeki düzen veremiyordu. Mutfakta dolaşmaya başladı. Aklından, en zararsızından en ağırına kadar, Lehçe, Almanca, çoğu İngilizce bir sürü küfür geçiyordu. İlk önce kimseyi hedef almayan küfürlerini sırayla Corby'ye, Stackhouse'a, Dr. Phelan'a yöneltti, Tony'ye gelince durdu. Başını eğip kat kat yağlı çenesini göğsüne dayamış, durmadan volta atıyordu.

"Stackhouse!" diye bağırdı birden. Çığlığı, mutfakta kırılan bir cam şıngırtısı gibi uzun süre yankılandı.

30

"Elli bin istiyorum," dedi Kimmel. "Ne eksik, ne fazla."

Walter, masadaki sigara paketine uzandı.

"İsterseniz, en geç bir yıl içinde taksitle ödeyebilirsiniz."

"Böyle bir alışverişe gireceğimi mi sandınız? Her şeyden önemlisi, suçlu olduğumu mu sanıyorsunuz? Ben suçsuzum."

"Gerekirse pekâlâ suçlu gibi gösterilebilirsiniz," dedi Kimmel rahatlıkla. "Ben yapabilirim. Kanıtın önemi yok, asıl önemli olan kuşku."

Walter, başına gelecekleri önceden biliyordu. Kimmel'in kitapçı dükkânındaki ilk görüşmelerini sipariş fişiyle kanıtlayabileceğini, bir şeyler koparmaya çalışacağını tahmin etmişti. Adamın neden geldiğini, gözlüğünün neden kırılıp iple bağlanmış olduğunu da anlamıştı: Kimmel köşeye sıkıştırılmıştı, çaresizlik ve öç alma hırsıyla hareket ediyordu. Walter, bütün bunları bildiği halde yine de Kimmel'in karşısına geçip onu tehdit etmeye başlamasına çok şaşırmıştı. "Olsun," dedi. "Şantaja para vereceğime bu riski göze almayı yeğlerim."

"Akılsızlık ediyorsunuz."

"İstemediğim bir şeyi satmaya kalkıyorsunuz bana."

"Yaşama hakkınızı mı?"

"Bu kadar zararınız dokunacağını sanmıyorum. Elinizde kanıt mı var? Tanık gösterebiliyor musunuz?"

"Kanıtlarla ilgilenmediğimi daha önce de söyledim size. Dükkânda ısmarladığınız kitabın tarihli sipariş fişi duruyor. Kitabı göndermeleri için mektup yazdığım kişiler tarihi doğrulayabilir. Beni ziyarete geldiğiniz günle ilgili güzel bir hikâye uydurup gazetelere verebilirim," dedi Kimmel, miyop gözlüğünün ufalttığı gözlerini iyice açarak.

Walter, Kimmel'in gözlerinde cesaret, kararlılık, kendine güven olup olmadığına baktı, bütün aradıkları bu bakışlarda okunuyordu. "Vermiyorum," dedi, yerinden kalkıp masanın önüne geçerken. "Corby'ye istediğinizi söyleyin."

"Korkunç bir hata ediyorsunuz," dedi Kimmel, yerinden kıpırdamadan. "Düşünmeniz için kırk sekiz saat süre tanımamı ister misiniz?"

"Hayır."

"Kırk sekiz saat içinde size neler yapabileceğimi gösteririm."

"Biliyorum."

"Son sözünüz bu mu?"

"Evet."

Kimmel ayağa kalktı. Boyu Walter'dan sadece birkaç santim daha uzun olduğu halde, Walter adamın kendisine tepeden baktığını hissediyordu.

"Bu sabah sizi korudum," dedi Kimmel, sesini değiştirerek. "Dayak attılar, sizi karınızın ölümünden önce tanıdığımı söyletmek için işkence yaptılar; ama yine de sizi ele vermedim." Kimmel'in sesi titriyordu. Stackhouse yüzünden cehennem azabı çektiğine, onun kendisine borçlu olduğuna kesinlikle inanıyordu. Para istemekten utandığı halde, bunu hak ettiğini düşündüğü için yüzünü kızartıp istemişti. O sabah Stackhouse'un bürosuna gelmekle yine kendini küçük düşürmüş, üstelik bu aptal, kadir bilmez beceriksiz tarafından geri çevrilmişti!

"Beni korurken herhalde kendi çıkarınızı da düşündünüz, değil mi?" diye sordu Walter. "Dayak yediğinize üzüldüm, ama beni korumanız gerekmez. Gerçeklerden korkmuyorum."

"Demek gerçeklerden korkmuyorsunuz! Keşke bu sabah anlatsaydım! Aslında fazlasını da anlatabilirdim!"

Walter, Kimmel'den yayılan pis kokunun kitapçı dükkânının kokusu olduğunu fark etti; koku adamın giyeceklerine sinmiş olmalıydı. Bu kokuyu duydukça köşeye sıkıştığını, kapana kıstırıldığını hissediyordu. Kimmel'in alçak, heyecanlı sesinin odanın tavanındaki özel akustik kaplamayla büsbütün yumuşaması durumu daha da beterleştiriyordu. "Anlıyorum," dedi. "Bakın, ne olacağını söyleyeyim size: Corby'ye gerçeği söyleyeceğim, siz isterseniz uygun gördüğünüz eklemeleri yaparsınız. Bunu göze alıyorum, ama benden bir kuruş bile alamazsınız!"

"Yürekli bir insan olduğunuza inanmak isterdim doğrusu Bay Stackhouse, ne var ki siz tepeden tırnağa aptal ve korkak birisiniz."

Walter, Kimmel'in gitmesi için kapıyı açmaya davranırken duraladı. Joan'un duymasını istemiyordu. "Bitti mi, Bay Schaeffer?" diye sordu.

Kimmel kaşlarını çatmış, tombul suratıyla öfkeli bir bebeğe benziyordu. "Gerçek adımı versem işinize gelir miydi?"

Walter kapıyı açtı. "Defolun!"

Kimmel, başını dimdik tutarak dışarı çıkarken eşikte durdu. "Kırk sekiz saat içinde size telefon edeceğim."

"Çok geç olacak."

Walter kapıyı kapadı, pencereye yaklaşıp, çatıların üstünden görünen bomboş gökyüzüne baktı. Kimmel harekete geçmeden önce davranıp Corby'yle konuşma isteği gittikçe azalıyordu. Aradan bunca zaman geçtikten sonra vereceği her bilgiyle, açıklayacağı her gerçekle şimdikinden daha kötü duruma düşecekti. Kimmel'in dükkânına ilk gidişini anlatırken Corby'nin takınacağı alaylı gülümseme gözünün önüne geldi. Oraya rastgele gittiğine ya da Kimmel'le görüşmesinin gerçek nedeninin adamı bir kerecik görmek olduğuna tabii ki inanmayacaktı Corby. Durup dururken neden Kimmel'i görmek istesin, diye düşünecek, bunun ardında gizli başka bir amaç olduğunu sanacaktı. Nedensiz hiçbir şey olamazdı.

Walter, Kimmel'in dükkânına gizlice girip masasını karıştırarak sipariş fişini bulduğunu hayal etti. Ürpererek masasının başına döndü. Kimmel, sipariş fişini orada bulundurmuyordu herhalde. Saklamış olmalıydı. Belki de yanında taşıyordu. Telefona bakıp, Corby'yi sabahın bu saatinde nerede bulabileceğini düşündü. Yoksa kırk sekiz saat içinde Kimmel'in telefon etmesini beklemek daha mı iyiydi? O zamana kadar bir şeyler olabilirdi. Ama ne? Her geçen gün biraz daha batağa saplanıyordu, durumun aslı buydu işte. Baş parmaklarını avuçlarının içinde sıktı. Telefona uzanacakken vazgeçti, bunları Jon'a anlatamayacağını hissediyordu. Birkaç gün önce Jon'la buluşup akşam yemeğine gitmişti. Jon her zamanki gibi davranmış, Kimmel haberinin gazete kupürünü rastlantı olarak kabul etmiş gibi görünmüştü. Corby'den duymuştu bunu. Walter'ın arada bir gazetelerden haber kestiğini bilirdi; belki de bu yüzden konuya hiç önem vermemişti; ama Walter şimdi kalkıp Kimmel'in dükkânına gittiğini söylerse ... Jon fikrini değiştirebilirdi.

Walter ağır adımlarla odasından çıkıp asansörle aşağı indi. Caddenin karşısındaki otelden Philadelphia Emniyet Müdürlüğü cinayet masasını aradı, müfettiş yardımcısı Lawrence Corby'yi istedi. Hattın bağlanmasını beklerken Kimmel'in anlatacağı görüşme ve sipariş fişi hikâyelerine Corby'nin inanmayacağını düşündü, telefonu kapamak geldi içinden. Kimmel, sipariş fişini kurşun kalemle doldurmuştu. Walter'ın adını başkası için doldurduğu bir

fişe yazmış olabilirdi. Kitabı araştırmak için başvurduğu kitabevlerine müşterisinin adını vermesi pek akla yakın gelmiyordu. Kimmel'in Walter'dan öç almak için kalleşçe bir şeyler yapabileceğini Corby de biliyordu herhalde. Corby, Kimmel'e ister inansın, ister inanmasın, işi sağlama almak için Walter'dan karşı kanıt isteyecekti. Walter telefonu kulağına yapıştırdı.

"Müfettiş Corby bugün Newark'ta. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bürosunda bulunmayacak. Ben Corby'nin şefiyim, adım başmüfettiş Dan Royer."

"Teşekkür ederim," dedi Walter.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Önemli değil."

Saat beş buçukta Newark'a gitmek üzere yola çıktı.

31

Walter'ın telefon ettiği ilk iki karakoldaki memurlar Corby'nin adını bile duymamışlardı. Corby Newark'ta kimseden habersiz mi soruşturma yapıyor, diye düşündü kendi kendine. Üçüncü karakoldan, Corby'nin sabah uğradığını, ne zaman döneceğini bilmediklerini söylediler.

Walter ümitsizlik içinde arabasına döndü. Üçüncü karakola uğrayıp Corby'ye verilmek üzere kapalı bir zarfla telefon etmesi için not bırakmaya karar verdi. Yolda, Kimmel'e suçsuz olduğunu söylemeye giderken arabasını bıraktığı sokağı hatırladı. Kimmel'in sokağına saptı. Kitapçı dükkânının kaldırıma doğru çıkıntı yapan vitrinlerine yaklaşırken içeride ışıkların söndürüldüğünü fark etti. Arabayı yavaşlattı. Kimmel'in iri gövdesi kapıya dönüktü; adam arkasını dönüp çevresine bakındıktan sonra Walter'ın hemen önünden kaldırıma çıktı. Walter, Kimmel'in –öne eğilmiş, koca bedenini harekete geçirmek için hız alması gerekirmiş gibi başını eğerek– kenardan yürüyüşünü izledikten sonra gaza basıp yanından geçti. "*Aman Tanrım, aman Tanrım*", diye tekrarlayıp duruyordu içinden.

Olayın tamamı düpedüz çılgıncaydı. Kimmel sabah dayak yemiş, akşam da dükkânını kaparken herhalde allak bullak olmuş

beyninde öç almak için planlar yapıyordu. Newark'ın karanlık sokaklarında bu yabancıyla ne işim var benim, diye düşündü.

Karakoldaki polis memuru, Corby'nin saat dokuzla on iki arasında döneceğini söyledi. "Buralarda bir soruşturma yapıyor, ne zaman gelip gideceği belli olmuyor."

Walter bir süre arabada bekledi, gerginliğini yenebilmek için yola çıkıp biraz tur attı, sonra tekrar karakola uğrayıp Corby'yi sordu, yine arabada beklemeye başladı. Kimmel'e ilk gidişini Corby'nin gazetelere vermemesine çalışacak, hatta belki Kimmel'e de engel olmasını sağlayacaktı. Corby, Kimmel'i dinledikten sonra Walter'ın suçlu olduğuna inanırsa ya da inanmış görünürse, durum açıklığa kavuşana kadar beklemeyi kabul edecek miydi acaba? *Ama ben bir şey yapmadım ki,* diye düşündü Walter. O güne kadar, bir şey yapmamış olduğunu düşünerek güç kazanmıştı, oysa şimdi bu bile boş ve anlamsız bir söz gibi geliyordu.

Ön camdam dışarı bakarken, karanlığın içinden Corby'nin ince uzun, hareketli gölgesinin sıyrılıp kaldırımda belirdiğini görünce arabadan indi.

Corby'nin zayıf yüzü aydınlandı. "İyi akşamlar, Bay Stackhouse!"

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedi Walter.

"İçeri gelmez misiniz?" Corby, Walter'ı evine davet eder gibi zarif bir el hareketiyle kara suratlı karakol binasını gösterdi.

"Oldukça özel bir konu. Arabada oturmayı yeğlerdim."

"Aslında burada park yapamazsınız, ama suç ufak diye göz yumalım." Çocuksu bir gülümsemeyle arabaya bindi.

Kapılar kapanır kapanmaz Walter konuşmaya başladı. "Kimmel bugün büroma gelip şantaj yapmaya kalktı. Olanları ondan önce ben size anlatmak istiyorum. Ekim ayında, karımın ölümünden birkaç hafta önce Kimmel'i görmeye gittim."

"*Görmeye mi* gittiniz?"

"Dükkânına gidip bir kitap ısmarladım. Onun Kimmel olduğunu, karısının öldürüldüğünü biliyordum, gazetelerde okuduğumu söyledim. Hepsi bu değil, ayrıca kitap sipariş ederken adımı ve adresimi verdim."

"Demek adınızla adresinizi verdiniz!" Corby dimdik oturmuş gülümsüyordu. "Sahi mi?"

"Vermemek için herhangi bir nedenim yoktu," dedi Walter. "Hâlâ da yok. Ben karımı öldürmedim."

Corby, kulaklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Onu öldürmeyi hiç değilse aklınızdan geçirdinizi itiraf ediyor musunuz?"

"Evet."

"Buna rağmen öldürmediniz mi?"

"Hayır."

"Kimmel'in karısını nasıl öldürdüğünü de düşündünüz, öyle mi?"

"Nasıl öldürmüş olabileceğini."

Corby gülerek ellerini iki yana açtı. "Bu da neyin nesi? Kimmel'le birbirinizi mi savunmaya başladınız?"

Walter kaşlarını kaldırdı. "Kimmel'e karşı yeterli kanıt topladıysanız onu neden tutuklamıyorsunuz?"

"Az kaldı," dedi Corby, cebinden kahverengi kapaklı defterini çıkarırken. "Komşularından bilgi topluyor, niyetini ortaya çıkarmaya çalışıyorum."

"Bir adamı niyetinden ötürü ya da ikinci derecede delillerle hapse atabilir misiniz? Hakkımızda dava açmaya yetecek kadar delil bulamadığınızı bilmek için avukat olmak gerekmiyor, Corby. İstediğinizi elde etseydiniz çoktan hapiste olurduk!"

Corby defterine not almaya başlamıştı. Arayan gözlerle çevresine bakındı, daha iyi görebilmek için otomobilin tepe ışığını açtı. "Kimmel sonunda pes edecek. Adamın garip bir ruh yapısı var ..." dedi, dersini iyi çalışmış bir öğrenci gibi, "ufacık çatlaklarla dolu. En zayıf noktasını bulsam işini bitireceğim."

"Benimkini bulamayacaksınız."

Corby, Walter'ın sözlerine aldırmadı. "Kimmel'i ziyaretinizin tarihini söyler misiniz?" diye sordu. "Yoksa birkaç kere mi gittiniz?"

"Hayır. Yanlış hatırlamıyorsam ekimin yedisiydi." Walter, o günü çok iyi hatırlıyordu, aynı akşam ilk kez Ellie'nin evine gitmişti.

"Ne kadar kaldınız?"

"Aşağı yukarı on dakika."

"Ne söylediğinizi kelimesi kelimesine tekrarlayabilir misiniz?

Her ikinizin de sözlerini?"

Walter anlatmaya başladı, Corby durmadan not alıyordu. Fazla bir şey konuşulmadığı için Walter'ın anlatması uzun sürmedi.

"Sanırım Kimmel, karımı öldürmekten söz ettiğimi anlatacak size," dedi Walter. "Ya da sorduğum sorulardan ne öğrenmek istediğimi anladığını söyleyecek."

"Ne öğrenmek istiyordunuz?"

"Kimmel işine geldiği gibi *uyduracak* demek istiyorum. Aslında ... gerçeği söyleyeyim, sadece Kimmel'i tanımak istiyordum, onu görmeye gitmiştim. Karısını öldürmüş olabileceğini tahmin ediyordum. Büyülenmiştim. Kimmel'in katile benzeyip benzemediğini görmekti niyetim."

"Büyülenmiştiniz demek." Corby, Walter'ı ezbere bildiği ders kitabındaki suçlu tipleriyle karşılaştırmak ister gibi dikkatle baktı.

Walter bu kelimeyi kullandığına pişman olmuştu. "İlgimi çektiğini itiraf ediyorum."

"Bunu neden daha önce söylemediniz?"

"Çünkü içinde bulunduğum durum yüzünden," dedi Walter çaresizlikle. "Kimmel'in, adımı yazıp tarih attığı sipariş fişiyle dükkâna gittiğimi kanıtlayabileceğini itiraf ediyorum. Kim bilir, ziyaretim konusunda size neler uyduracaktır!"

Corby'nin yarı gülümseyen ifadesi değişmedi. "Bay Stackhouse, *anlattıklarınızın* bir kelimesine bile inanmıyorum."

"İyi ya, o halde Kimmel'e sorun!"

"Soracağım, Bay Stackhouse. Kimmel'le cinayet hakkında konuştuğunuzu sanmıyorum, ama karınızı öldürdüğünüzü tahmin ediyorum. Bence siz de Kimmel kadar suçlusunuz."

"O halde mantıklı düşünmüyorsunuz! Suçumu kanıtlamayı aklınıza koymuşsunuz bir kere, bu yüzden gerçekleri göremiyor, doğru karar veremiyorsunuz!"

"Sadece gerçeklerden söz ediyorum, Bay Stackhouse. Nereden bakarsanız bakın, durumunuz oldukça tatsız. Kurtulmaya çabaladıkça ..." Corby sözünü yarıda bırakıp güldü. "Belki haftaya itiraflarınızın son taksidini alabiliriz. Bu akşamlık bu kadar mıydı?"

Walter dişlerini sıktı. Elindeki son kozu da oynamış, inandığı bütün kanıtları ortaya dökmüştü. Artık söyleyebileceği başka bir

şey kalmamıştı. Gittikçe batağa saplanıyordu.

"Kimmel hiç de aptal sayılmaz; ama siz öylesiniz, Bay Stackhouse." Corby arabadan inip kapıyı hızla çarptı.

Walter, Corby'nin hızlı adımlarla karakolun merdivenlerinden çıktığını duydu. Corby'yi inandırabileceğini düşünerek ne büyük aptallık etmişti! Az önce anlattıklarını Corby'nin basına duyurmamasını rica edebileceğini sanmakla nasıl çocukça bir düşünceye kapılmıştı! Corby, Kimmel-Stackhouse dosyasında gelişme sağlamak için olağanüstü bir haber aramaktaydı, aradığını bulmuştu işte. Kimmel konusundaki gazete kupüründen bile daha değerliydi bu.

Walter, oturduğu yerde garip bir duyguya kapıldı. Biraz düşünüp aklından geçenleri analiz etmeye çalıştı. Sonunda pes etmekte olduğunu anladı. Artık her şey vız geliyordu. Ellie'ye anlatacaktı. Jon'a da, herkese anlatacak, bütün yakınlarını kaybedecekti. Bu çamura tek başına batıp gidecekti.

Arabayı çalıştırdı. "Önce Ellie", dedi kendi kendine. Saat dokuzu geçiyordu. Newark'tan telefon edip evde olup olmadığını öğrenmeyi düşündü, birden o akşam Haensel ve Gretel'in oynandığı aklına geldi, Şükran Günü'ydü. Ellie bu saatlerde Harridge'in büyük salonunda, sahnedeydi, piyesi Walter'ın da izlemesini istemişti. Cebindeki bileti hatırladı. Küfrederek arabayı durdurdu, aklı iyice karışmıştı. Kimmel, basına bilgi verdiyse, cuma günkü gazetelerde bomba gibi patlayacaktı haber. Pazartesiden önce bürodakilere bir şey söyleyemeyecekti. Pazartesi sabahı Dick Jensen, "İş yok, Walter, bana güvenme," diyecekti herhalde. Aralık başında yeni börolarına taşınmayı planlıyorlardı. Cross işine son verecek, bir daha ortalıkta görünmemesini isteyecekti. Walter, pazartesi günü büroya gidecek cesareti bulup bulamayacağından bile emin değildi.

Direksiyonu tutan elleri terliyordu. Tünele doğru yola çıktı. Ellie'ye temsile gelmediği için ne diyeceğini düşündü. Olanları anlatmaya karar verdi. Bu sefer gerçeği söyleyecekti.

32 Temsil saat onda bitecekti, ama saat on bir olmuş, Ellie hâlâ eve gelmemişti. Walter Lennert'e gidip arabayı Ellie'nin evinin karşısına çekti, oturup beklemeye başladı. Uykudan gözleri kapanıyor, arabada uyumamaya gayret ediyordu.

On ikiye çeyrek kala Ellie'nin arabası köşeyi döndü. Walter indi, Ellie'nin Boadicea'yı her akşam park ettiği yere doğru yürüdü.

"Ne oldu sana?" diye sordu Ellie.

"Evde anlatırım. Yukarı çıkalım mı?"

"Yine Corby mi?"

Walter başıyla onayladı.

Ellie, Walter'a öfkeli bir bakış fırlattı, kapıyı açtı, birlikte yukarı çıktılar. Walter'ın yanında Mark Cross mağazasından Ellie için aldığı hediye vardı. Timsah derisinden bir el çantasına Ellie'nin adının baş harflerini taktırmış, o sabah büroya giderken uğrayıp çantayı almıştı. Eve girdiklerinde paketi Ellie'ye uzattı.

"Şükran Günü hediyen," dedi. "Bu akşamki gösteriye gelemediğim için çok üzgünüm, Ellie. Nasıl geçti?"

"İyiydi. Piyesten sonra Virginia ve Bayan Pierson'la oturdum. Geçen yılkinden daha iyi olduğunu söylediler." Hafif bir gülümsemeyle Walter'a baktı, hediye pakedini açmaya koyuldu.

İpek kâğıda sarılı, kare biçimli kocaman kutuyu açtı; içindeki pırıl pırıl, kahverengi timsah derisinden, altın kilitli, uzun saplı çantayı görünce çok şaşırmıştı.

"Yeterince büyük mü?" diye sordu Walter.

Ellie güldü. "Valiz gibi."

"En büyüğünü ısmarladım, öyle olmasaydı birkaç hafta önce almış olacaktın."

"Corby'yi anlat," dedi Ellie.

"Newark'a gitmek zorunda kaldım." Walter duraladı. Ellie'ye anlatamayacağını hissetmeye başlamıştı. "Aslında önemli bir şey olmadı," dedi. Ben ... Kimmel'i gördüm."

"Kimmel'i mi? Nasıl biri?"

Ellie'nin merakı yüzünden okunuyordu. Sadece basit bir merak, hepsi bu, dedi Walter kendi kendine. "Uzun boylu, iri yapılı, kırk yaşlarında, akıllı, soğuk bakışlı ..."

"Suçlu olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Ee? Ne oldu? Karakola gittin mi?"

"Evet. Kimmel tutuklu değil. Suçsuz da olabilir. Corby onu iyice hırpalamış, söyledimdi ya. Ne pahasına olursa olsun terfi etmeyi aklına koymuş bir kere."

"İyi, ama ne *dedi?*"

Walter Ellie'ye baktı. "Kimmel'le aramızda –geçenlerde bulduğu gazete kupüründen başka– herhangi bir bağ olup olmadığını sordu. Yok tabii." Walter, çaresizlik içinde, yalnız kendisinin inandığı sözleri tekrarlıyordu. Yalan söylediğimi anlarsa, belki de onunla son konuşmamdır bu, diye düşündü ve bu eve son gelişimdir. Cuma günü haber gazetelerde yayımlanmasa bile, Corby kapı kapı dolaşıp herkese anlatmaya başlayacaktı. "Bana işkence falan yapmadı," diye devam etti, "sadece soru sordu."

"Bitkin görünüyorsun."

Walter kanepeye oturdu. "Öyleyim."

"Başka ne oldu?" diye sordu Ellie, paket kâğıdını katlarken.

Walter, Ellie'nin bu kâğıdı ileride kullanmak için saklayacağını biliyordu. Clara da saklardı, dedi kendi kendine. "Hepsi bu," dedi. "Oraya gitmek zorunda kaldığım için bu akşamki piyesi kaçırdığıma üzüldüm."

Ellie, bakışlarını Walter'a çevirdi. Yüzünde en ufak bir kuşku izi olmadığı halde, hepsinin bu kadar olduğuna inandı mı acaba, diye düşündü Walter. "Yiyecek bir şey verdiler mi?" diye sordu Ellie.

Walter yemek yiyip yemediğini hatırlayamadı. Sesini çıkarmadan Ellie'ye baktı. Boğazına bir yumru tıkanmıştı. Korku muydu bu, yoksa panik mi? Ne olduğunu çıkaramadı. Birden, Ellie'yle evli olmayı, Clara'nın ölümünden hemen sonra evlenmiş olmayı istedi, hemen ardından bu isteğinden utandı.

"Sana omlet yapayım, evde yumurtadan başka bir şey yok." Ellie mutfağa girdi. "Biraz kestir istersen, omletle kahve on beş dakikaya kadar hazır olur."

Walter dimdik oturduğu kanepeden kalkmadı. Ellie'nin gösterdiği tepki gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Akşam piyese gelmemesine bile fazla bir şey söylememişti. Aralarındaki ilişkiyi birdenbire koparıp atana kadar numara yaptığı düşüncesi, her şeyi

daha da gerçekdışı kılıyordu.

"Zayıfladığının farkında mısın?" diye mutfaktan seslendi Ellie. "Arada bir yemek yemen gerektiğini hatırlasan ne iyi olur!"

Walter sesini çıkarmadı. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı, ama kestiremeyeceğini anladı. Biraz sonra yerinden kalkıp, Ellie'nin kanepenin yanındaki sehpaya sofra kurmasına yardım etti. Kızarmış ekmek ve reçelle omletlerini yediler.

"Yarın güzel bir gün geçiririz," dedi Ellie. "Hiçbir şeyin keyfimizi bozmasına izin vermeyelim."

"Olur." Montauk yakınlarında bir restorana Şükran Günü yemeğine gitmeyi, çevrede biraz dolaşmayı, belki kumsalda yürüyüş yapmayı planlamışlardı. Ellie kumsalda yürümeye bayılıyordu.

Walter, yemekten sonra sigara bile içemeyecek kadar yorulduğunu fark etti. Kolları, bacakları uyuşturulmuş gibi ağırlaşmıştı. Kanepede yanında oturan Ellie'nin parmaklarını bile avuçlarında güçlükle hissedebiliyordu.

"Bu gece burada kalabilir miyim?"

"Evet," dedi Ellie alçak sesle, tekrar tekrar sorulan bir soruya karşılık verircesine.

Bir süre daha oturduktan sonra tabakları mutfağa götürüp kanepeyi açarak iki kişilik yatak haline getirdiler.

"Sen korkağın birisin", dedi Walter kendi kendine, "Walter Stackhouse, sen hem korkak hem de ciğeri beş para etmez birisin".

Ellie'nin kollarında, hareket etmeden yatıyordu, Ellie, sevişmelerini beklemiyormuş gibi sıkıca sarılmıştı ona, ama yanılıyordu. Sabaha karşı seviştiler. Birlikte geçirdikleri ilk geceden daha heyecanlı, daha güzel; ama aynı zamanda daha umutsuz dakikalardı bunlar; zira Walter, bir daha buluşmayacaklarından korkuyor, Ellie'nin tepkisinden onun da aynı şeyleri düşündüğünü anlıyordu. Gözünün önüne son derece güzel, ufacık dört köşe bir pencere geldi. Çok yakınında olduğu halde bir türlü ulaşamıyordu. Masmavi gökyüzüyle dolu, dışarı bakıldığında uzaktan yemyeşil kırların görüneceği bir pencereydi bu.

33 Dick'le Pete hemen yardıma koştular, ama Walter'ın yanında durup, lavaboya eğilerek kusmasını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Walter'ın midesinde sadece sabah kahvaltı niyetine içtiği kahve olduğu halde, on dakika kadar öğürdü. Arkadaşlarına merak edilecek bir şey olmadığını, Cross'un yanına dönmelerini bile söyleyemiyor, ağzını açtığı anda yeniden kusmaktan korkuyordu. Açık yeşil renkli, küçük lavaboya eğilmiş, kulaklarındaki tekdüze uğultuyu dinlerken, Cross'un Dick'le ona verdiği işin artık canına yettiğini, her şeyden bıkıp usandığını; ama Dick'le birlikte bu bürodaki son görevlerinden birini yaptıklarını, bu yüzden böyle tepki göstermesine gerek olmadığını düşündü. Tepkisinin asıl nedeni, Kimmel'den saat on bir buçukta telefon beklemesiydi, kırk sekiz saatlik süre dolmuştu.

"Dün o hindiyi nerede yedin?" diye sordu Dick, sesine zoraki bir neşe vermeye çalışıp Walter'ın sırtını okşayarak.

Walter cevap vermeye çalışmadı. Kimmel'e cehenneme kadar yolu olduğunu, ne isterse yapmasını söylemeyi kararlaştırmıştı, ama şimdi ayakta zor duruyordu. Ter içinde kalmış, giyecekleri üstüne yapışmıştı. Dick'in yardımıyla köşedeki deri kanepeye kadar güçlükle yürüdü. Yüzüne kapadığı ıslak havlu olmasa, düşüp bayılabilirdi.

"Galiba hafif bir gıda zehirlenmesi, ne dersin?" diye sordu Dick.

Walter başını iki yana salladı. Masasının başında oturmuş, omzunun üstünden ona bakan Cross'un güneş yanığı, tombul suratındaki öfke gözünden kaçmamıştı. Senin de canın cehenneme, diye düşündü. Biraz sonra, odasına gidip biraz kendine gelmek istediğini söyledi.

"Üzgünüm," dedi Cross'a.

"Asıl ben üzgünüm," dedi Cross kesin bir tavırla. "Kendinizi iyi hissetmiyorsanız eve gidin."

Walter, masasının alt çekmecesinden viski şişesini çıkarıp bir yudum aldı. Biraz rahatlamıştı.

Saat on buçuk sularında bürodan çıktı.

On ikiye beş kala eve geldi. Evde kimse yoktu, Claudia her zamanki gibi on birde gitmiş olacaktı. Kimmel'in saat on birden önce arayıp Claudia'yla konuşmuş olabileceği aklına geldi.

Doğruca çalışma odasına gidip portatif daktilosunu çıkardı. Kendini güçsüz hissettiği halde hareketlerine canlılık vermeye çalışıyordu. Columbia Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin yönetim bölümüne mektup yazmaya koyuldu. Manhattan'da sulh hukuk davalarına bakmak üzere küçük bir avukatlık bürosu açmak üzere olduğunu, son sınıf öğrencilerinden iki ya da üç kişiye saat hesabıyla iş verebileceğini bildirdi; fakültenin ilân tahtasına bir not asılarak konunun öğrencilere duyurulmasını, ilgilenen öğrencilerin kendisiyle ilişki kurmasını istedi. Düşüncelerini yazıya dökmekte zorluk çekiyordu, mektubu baştan daktilo etmek zorunda kaldı.

Henüz işini bitirmeden telefon çalmaya başladı.

Walter, holdeki telefonu açtı.

"Merhaba, Bay Stackhouse," dedi Kimmel'in sesi.

"Cevabım hâlâ hayır."

"Hata ediyorsunuz."

"Corby'yle konuştum," dedi Walter. "Söylediklerime bir şeyler ekleyecek olursanız Corby size inanmayacak."

"Corby'ye anlattıklarınız bana vız gelir," dedi Kimmel. "Benim için ilginç olan, gazetelere ne diyeceğim. Bunu siz de merak ediyorsunuz herhalde."

Kimmel, her zamanki sakin tavrıyla konuştuğu halde, oyununun bozulmasına sinirlendiği sesinden belli oluyordu. "Size inanmazlar. Açıklamalarınızı basmayacaklar," dedi Walter.

Kimmel tiz bir kahkaha attı. "Sorumluluğu üstlenirsem her söylediğimi basarlar Seve seve üstleneceğim. Fikrinizi değiştirmek istemiyor musunuz? Alt tarafı elli bin dolar."

"Hayır."

Kimmel sesini çıkarmadı; ama Walter telefonu kulağına yapıştırmış, bekliyordu. Sonunda Kimmel telefonu kapadı.

Walter daktilosunun başına döndü. Tepeden tırnağa ter içinde kalmış, elleri yapış yapış olmuştu. Mektubu dikkatle daktilo etmeye başladı. Sonuna yeni bir bölüm eklerken, ellerinde olmayan bir arsayı satmak ya da alamayacakları kadar pahalı bir tekne aramak için gazetelere ilan veren delilere benzetti kendini:

Bu yolla, meslek hayatlarına başlamadan önce iş tecrübesi sağlamak isteyen, ancak büyük hukuk şirketlerinde asistan olarak işe

girip yorucu ve sıkıcı görevler üstlenmek yerine ufak büroları tercih eden ciddi ve çalışkan birkaç öğrenciye yardım etmek arzusundayım.

Konuyu dikkatlerinize sunar, gereğinin yapılmasını rica ederim.

Saygılarımla,
Walter P. Stackhouse

Mektubun altına hem Cross, Martinson ve Buchman firmasının hem de Dick'le birlikte salı günü işe başlayacakları Kırk Dördüncü Cadde'deki büronun adresleriyle telefon numaralarını yazdı. Hukuk fakültesinden stajyer öğrenci almayı daha önce Dick'le konuşmuş, Dick de bu fikri benimsemişti. Oysa Dick'in ilk fırsatta ortaklıktan vazgeçtiğini söyleyeceğini tahmin ediyor, bu mektubu sanki yeni bürosunda tek başına kalmamak için yazdığını düşünüyordu.

Bir kadeh susuz viski içer içmez kendini daha iyi hissetmeye başladı. Etkisinin çabukluğundan, içkinin bedeninden önce ruhuna iyi geldiğini anladı. Çarşamba gecesi, Newark karakolunun kapısında arabada beklerken, artık hiçbir şeyi umursamamaya karar vermemiş miydi? Bugün bedence böylesine zayıf düşmesi sadece kötü bir rastlantıydı. Kimmel, kahrolası masalını hangi gazetede yayımlatırsa yayımlatsın, diye düşündü. Ha bir yalan fazla, ha bir yalan eksik, ne çıkardı? Şimdiye kadar, *neden* otobüs durağında beklediği, *neden* Kimmel haberini gazeteden kestiği, *neden* Kimmel'le bir daha konuşmak için dükkâna gittiği gibi bir sürü yalana göğüs germişti. Şimdi de *neden* Kimmel'in dükkânına ilk kez gittiğini gazetelerden öğrenecek, nasıl olsa bunu da atlatacaktı. Yasanın çılgın koruyucuları – sonunda – çıkagelirlerse onu, Kırk Dördüncü Cadde'deki bürosunda çalışırken bulacaklardı. Belki de yanımda kimse olmayacak, diye düşündü. Bir duble daha viski içti.

Biraz sonra mutfağa indi, dolapta bir kutu domates çorbası buldu, kutuyu açıp çorbayı ısıtmak üzere ocağa koydu. Mutfakta, havagazının hafifçe tıslamasından başka ses çıkmıyordu. Bir süre ocağın yanında durup bekledikten sonra, sessizliği bozmak için dolaşmaya başladı, o anda yukarıdan Clara'nın ayak seslerini duyup olduğu yerde taş kesildi. Artık akli dengesini de kaybettiğini dü-

şündü. Clara'nın adımlarını gerçekten *duymuştu*; atılan altı yedi adımın çıkardığı bu ses küçük bir melodiydi sanki.

Merdivenin orta yerinde durup boş hole bakmakta olduğunun farkına vardı. Oradan Clara'yı göreceğini mi tahmin etmişti? Merdivenin basamaklarını nasıl çıktığını bile hatırlayamadı. Mutfağa döndüğünde ocaktaki çorba taşıyordu. Kalanını bir tabağa koyup mutfak masasında içmeye başladı.

Clara'nın sesinin uzaktan yavaşça bir şeyler fısıldadığını duydu. Başını kaldırıp kulak kabarttı. Ses, Clara'nın ne dediğini anlayacak kadar yüksek değildi; ama kesinlikle onun sesini *duyduğuna* inanmaya başlamıştı. Clara fısıltıyla konuşuyor, arada bir gülüyordu. Walter, onun Jeff'le oynadığını ya da bu evde geçirdikleri ilk aylarda olduğu gibi kendisine bir şeyler söylediğini uzaktan dinler gibiydi. Jeff, salondaki koltukta kıvrılmış uyumaktaydı. Eğer bu gerçekten Clara'nın sesiyse, Jeff ...

Walter ayağa kalktı. Belki gerçekten aklını kaçırıyordu, belki de evin etkisiydi bu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, koşup camlardan birini açtı.

Camın önünde durdu; düşünmeye, karar vermeye, anılar silinip gitmeden önce Clara'yı, onunla birlikte bu evde yaşadıkları mutlu günleri hatırlamaya çalışıyordu. Azap dolu birkaç saniye geçirdikten sonra hiçbir şey düşünemediğini, sadece delice bir şaşkınlık duyduğunu fark etti.

Telefona gidip Knightsbridge Emlak Bürosu'nun numarasını çevirdi. Numarayı hatırlamasına hem sevinmiş hem de dehşete düşmüştü. Clara yaşıyordu sanki. Telefon uzun uzun çaldı. Walter, Philpottlar'ın büroyu açmadıklarını anlamıştı, yine de telefonu kapamadan önce on-on beş kere çaldırdı.

Bayan Philpott'u ev numarasından aradı. Kadın telefona çıkar çıkmaz, Walter evi en kısa zamanda satmak istediğini söyledi. Ertesi gün bir kısım mobilyayı elden çıkarıp gerekirse pazartesiye kadar taşınabileceğini bildirdi. Bayan Philpott, bu sorunu kolayca çözebileceklerini, Knightsbridge Emlak Bürosu'nun evi yirmi beş bin dolara satın almaya hazır olduğunu söyledi.

"Yarın bazı mallara fiyat biçmek üzere bir uzman gelecek, adam aslında mobilya eksperi. Ne güzel bir rastlantı, değil mi? İsterseniz öğlene doğru birlikte size geliriz. On iki sularında evde

olur musunuz?"

"Beklerim," dedi Walter.

"Ben de eşyadan oldukça iyi anlarım. Size kazık attırmam," dedi Bayan Philpott gülerek.

Walter öğleden sonra Claudia'ya verilecekleri ayırmaya başladı. Babasıyla Cliff'in salon mobilyalarının bazılarını almak isteyeceklerini tahmin ediyordu. Cliff'in mektubuna hâlâ cevap yazmadığını hatırladı. Son mektup on gün önce gelmişti, Clara'nın ölümünden beri Cliff'ten aldığı üçüncü ya da dördüncü mektuptu bu. Cliff'in kendine özgü, üstü kapalı duygusallığını yansıtan derin bir kardeş sevgisiyle dolu satırlarını okurken gözleri dolmuştu; ama hâlâ cevap yazmamıştı.

Yukarı çıktı, çarşafları dolaptan çıkarıp yatağın üstüne koymaya başladı; ama çok geçmeden cesareti kırıldı, Claudia gelinceye kadar beklemeye karar verdi.

Ellie'ye telefon edip evi satacağını söylemeyi düşündü, telefona doğru yürürken vazgeçti. Columbia Üniversitesi'ne yazdığı mektubu Benedict'ten postalayacaktı. Arabaya atlayıp Benedict'e doğru yola çıktı.

İşini bitirdiğinde saat üçü çeyrek geçiyordu. Arabayı bir yerde park edip kırlarda uzun bir yürüyüşe çıkmakla eve dönüp tek başına sızıncaya kadar içmek arasında karar veremiyordu. Ellie gitmiş olmalıydı. Saat ikiye doğru, Corning'deki annesini ziyaret etmek üzere yola çıkacak, geceyi de orada geçirecekti. Ne olacak, Corning'de de gazete var, diye düşündü. Ellie bu akşam olmasa bile, yarın sabah mutlaka haberi okuyacaktı. Onu bir daha görüp göremeyeceğini sordu kendi kendine. Ani bir manevrayla New York yoluna saptı. Aslında yapmak istediğini yapacak, Manhattan'da dolaşıp akşam gazetelerinin çıkmasını bekleyecekti. Arabayı bir yere bırakıp nereye gittiğini bilmeden yürümek istiyordu. Manhattan'da dolaşmayı öteden beri pek severdi. Kimse yüzüne bakmaz, kimse onunla ilgilenmezdi. Canı isterse durup bu tür şeyler satan bir dükkânın vitrinindeki pırıl pırıl makas ve bıçak dizilerine bakar, kimliksiz bir çift göz olduğunu düşünürdü.

Yürüdü, durdu, bekledi, değişik yerlerde konyak ve kahve içip tekrar yola koyuldu. Saat on olmuş, haber hâlâ gazetelerde çıkmamıştı. Corby'ye telefon edip Kimmel'e engel olmasını istemeyi

düşünmüş, gururunu ayak altına alarak yalvarmayı bile göze almış, ama bir türlü karar veremeden saatlerdir kendi kendine mücadele edip durmuştu. Bu savaşın orta yerinde birdenbire gururu üstün geldi, dünyaya boş veren birinin kibirli, aldırmaz tavrını takındı. Corby'den yardım ummak son derece saçmaydı. Corby şimdi Kimmel'in tarafını tutacaktı. Daha doğrusu, kim ötekini suçlarsa, ondan yana olacaktı.

Gece yarısına doğru satışa çıkan son baskıyı da bekledi, ama yine aradığı haberi bulamadı. Acaba Kimmel basına haber vermekten vaz mı geçmişti? Yoksa Newark'taki odasında oturmuş, telefon edip fikrimi değiştirdiğimi söylememi mi bekliyor, diye düşündü.

Kimmel belki de yine Corby'den dayak yiyordu. Henüz gazetecilerle konuşacak zaman bulamamıştı. Ama Corby'nin Kimmel'i böylesine önemli bir görevden alıkoyacağını da hiç sanmıyordu.

Walter, Elli Üçüncü Sokak'la Üçüncü Cadde'nin köşesinde durup tepedeki demiryolu köprüsüne bakarken bir taksinin fren sesiyle yerinden sıçradı. Yandaki vitrinin parlak ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Köprünün altındaki karanlık tünelden, farları canavarın gözlerine benzeyen bir otobüsün sessizce yaklaşmakta olduğunu fark etti. Tepeden tırnağa ürperdi.

Cehenneme düşmüştü.

34 Walter uyanmış, gazete dağıtıcısının sokaktan geçerken attığı gazetenin ön kapıya çarpmasını bekliyordu. Gazete genellikle yediye çeyrek kala gelirdi. O saate kadar beklediği sesi duymayınca aşağı indi, dışarıdaki lâmbayı yakıp merdivenlere baktı. Gazete gelmemişti. Tekrar yukarı çıkıp giyindi.

Evden çıkmak üzere kapıya geldiğinde gazeteyi buldu. Holün ışığında aceleyle göz attı.

NEWARKLI TANIK BENEDICT CİNAYETİNİ ANLATIYOR

27 Kasım - Kurşun kalemle yazılmış bir kitap siparişiyle vicdan azabı içindeki bir tanığın acı sözlerine dayanan bir açıklama, dün akşam Newark Sun gazetesinin yazı işleri kanalıyla kamuoyuna duyuruldu. Newark'taki bir kitabevi sahibi olan Melchior J. Kimmel, ifadesinde, Benedictli Clara Stackhouse'un eşi Walter Stackhouse'un, eşinin ölümünden bir süre önce, ekim ayı içinde bir gün dükkâna gelerek kendisine eşi Helen Kimmel'in kurban gittiği cinayetle ilgili bazı sorular sorduğunu açıkladı

Walter gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırıp arabasına koştu. Öteki gazeteleri de görmek istiyordu,. Çıkan bütün gazeteleri hemen almalıydı. Arabanın içinde tepe ışığını yaktı, büyük manşetli iki sütunluk habere yeniden göz attı.

Kimmel, "Dehşete düşmüştüm. Adamı suç işlemeye hazır bir psikopat olarak hemen polise teslim etmeyi düşündüm, ancak bu işe bulaşmamayı uygun gördüm. Daha sonra neler olduğunu duyunca bu kararıma çok pişman oldum," şeklinde ifade verdi.

Walter arabayı çalıştırdı. Ortalık henüz aydınlanmamıştı. Farların ışığında karşıdan Claudia'nın geldiğini gördü. Claudia, hızla yaklaşan arabadan değil; Walter'dan kaçar gibi hemen kenara çekildi. Acaba haberi okudu mu, diye düşündü Walter. Bazı sabahlar otobüste birlikte yolculuk ettiği kadından da öğrenmiş olabilirdi.

Walter doğruca Oyster Bay'e gidip yol üstündeki ilk gazete bayiinde durdu. New York gazetelerinden ikisinin baş sayfasındaki manşetleri gördü. Bütün sabah gazetelerini satın alıp arabaya döndü. Neredeyse hepsini birden okuyacaktı, sayfalara kısaca göz atıyor, en kötü haberin hangisi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

NEWARKLI KİTAPÇI, STACKHOUSE'UN KARISINI OTOBÜS DURAĞINDA ÖLDÜRMEYİ PLANLADIĞINI İLERİ SÜRÜYOR

New York Times gazetesinin haberi pek uzun sayılmazdı, ama "Kimmel'in ifadesine göre... Kimmel'in sözlerine bakılırsa... iddia edildi..." gibi yumuşatıcı sözler kullanıldığı halde, Walter düpedüz cinayetle suçlanıyordu.

New York bulvar gazetelerinden biri habere geniş yer ayırmış, Kimmel'in parmağını kaldırıp bağırarak konuşurken çekilmiş resmini, ayrıca Walter'ın adının ve tarihin rahatlıkla okunduğu sipariş fişinin fotoğrafını yayımlamıştı.

Newark Sun gazetesi muhabiri Grimler, uzun boylu, etkileyici bir vücut yapısına sahip olan, kalın gözlüğünün ardındaki kahverengi gözlerinde bir bilim adamı dikkati okunan kırk yaşındaki Melchior Kimmel'in seçkin bir dille ve inandırıcı biçimde yaptığı açıklamaya kulak vermemenin mümkün olmadığını bildirdi...

Kimmel, (avukat) Stackhouse'un Yasaları Zorlayanlar adlı kitabı ismarladıktan sonra cinayet konusuna girdiğini söyleyerek, ifadesini kanıtlamak üzere tarihli sipariş fişini gösterdi. Kimmel açıklamasında, Stackhouse'un karısını 'aynı yolla'; otobüs yolculuğu sırasında mola yerinde üstüne saldırarak öldürmek istediğini ileri sürdü. Kimmel ayrıca, Stackhouse'un otobüsü kendi arabasıyla takip etmeyi, mola yerinde karısına yaklaşıp biraz konuşmaları gerektiğini söylemeyi, onu karanlık bir köşeye çekerek kimseye görünmeden öldürmeyi planladığını anlattı. Stackhouse'un aynı yöntemi kendisinin de uygulamış olduğuna inandığını söylediğini belirten Kimmel, "Stackhouse, planını aynen uyguladı," dedi.

Kimmel, Stackhouse'un 15 kasım günü tekrar dükkâna gelip acıklı bir şekilde özür dilediğini, karısını öldürdüğünü itiraf ettiğini anlattı. Cinayetle en ufak bir ilişkisi olmadığını iddia eden Kimmel, "Stackhouse'un beni hastalık derecesinde saplantı haline getirdiğine inanıyorum" dedi. Stackhouse'un sık sık kendisini görmeye geldiğini, ancak bu ziyaretler konusunda fazla bir şey söylemek istemediğini de ekledi. Stackhouse'un 15 kasım günü kitapçı dükkânına gitmiş olduğu, Philadelphia Emniyet Müdürlüğü ci-

nayet masası dedektiflerinden Müfettiş Yardımcısı Corby tarafından da doğrulandı. Corby, birkaç hafta önce Kimmel ve Stackhouse olaylarının soruşturmasıyla görevlendirilmişti.

Kimmel, Stackhouse'un işlediği suç yüzünden kendisinin (Kimmel'in) rahatının kaçtığını, Helen Kimmel'in öldürüldüğü gece dakikası dakikasına neler yaptığını polise tekrar anlatmak zorunda kaldığını söyledi. "Bu yüzden, Stackhouse'un ekim ayında bana geldiğini, bunca zaman sonra da olsa, açıklamaya karar verdim," dedi.

"Ben öç almaya meraklı değilim" diyerek sözlerini sürdürdü Kimmel, "ama bu adamın suçlu olduğu apaçık, üstelik bana çamur atmaya kalkarak hem özel hem de meslek hayatımı altüst etti. Artık adalet yerini bulsun diyorum!"

Kimmel'in basına yaptığı açıklama, Stackhouse'un 23 ekim günü saat 19:30 sularında karısının öldüğü yerde görülüp teşhis edildiğini belirleyen polis raporuna da uyuyor. Oysa Stackhouse, aynı akşam Long Island'da olduğunu ileri sürmüştü.

29 ekim günü Stackhouse'un evinde yapılan aramada, Helen Kimmel cinayetinin gazetede yayımlanan haberi bulunmuştu. Newark Sun'dan Grimler, Müfettiş Yardımcısı Corby'yi telefonla arayıp, Stackhouse'un bu haberi gazeteden kesip sakladığını itiraf ettiğini doğrulattı.

Müfettiş Yardımcısı Corby, Grimler'e, Helen Kimmel cinayetinde Kimmel'in henüz temize çıkmadığını hatırlatarak, Kimmel'in sözlerinden ancak kendisi tarafından doğrulananların sorumluluğunu üstlendiğini belirtti.

Zaten Kimmel'in her söylediğini doğrulamış, diye düşündü Walter. Belki de Corby, bütün bir öğleden sonra Kimmel'i çalıştırıp önemli noktalardan hiçbirini unutmamasını, masalını inandırıcı bir tonla, vurgulayarak anlatmasını sağlamıştı!

Walter marşa basıp evin yolunu tuttu.

Claudia patosunu çıkarmamış, elinde gazeteyle mutfakta ayakta duruyordu. Şaşırmış görünüyordu. "Myra bu sabah otobüste verdi," dedi gazeteyi göstererek. "Bay Stackhouse, bugün size işten ayrılmak istediğimi bildirmek için geldim. İzninizi istiyorum, Bay Stackhouse."

Walter, Claudia'nın yüzündeki korku, utanç ve sertlik karışımı ifadeye sessizce bakakaldı. Mutfaktan içeri girdi, Claudia bir adım geriledi, anlaşılan kadın onun katil olduğunu sandığı için korkuyordu. "Anlıyorum, Claudia," dedi. "Nasıl istersenız. Size vereceklerimi ..."

"Sadece dolaptaki ayakkabılarımla birkaç ufak tefeğimi alacağım, izninizle."

"Tabii, Claudia."

Claudia yarı yoldan geri döndü. "Bu sabah Myra söylediğinde inanmamıştım, ama kendi gözlerimle okuyunca ..." Duraladı.

Walter sesini çıkarmadı.

"Ayrıca polisin ikide bir ifademi alması da hoşuma gitmiyor," diye hafifçe çıkıştı Claudia.

"Özür dilerim," dedi Walter.

"Bay Corby size bir şey söylemememi istediyse de artık önemi kalmadı sanırım. Gelmesine engel olamadım, ama bundan sonra bu işe karışmak istemiyorum."

"Namussuz herif," dedi Walter içinden. Corby'nin bütün ayrıntıları öğrenmek için Claudia'yı nasıl konuşturduğunu gözünün önüne getirebiliyordu. Walter, haftalarca önce Claudia'ya, Corby'nin ziyarete gelip gelmediğini sormayı düşünmüş, ama bir türlü cesaret edememişti.

"Bay Corby'ye size karşı herhangi bir şey söylemedim, Bay Stackhouse," dedi Claudia ürkek bir sesle.

Walter başını salladı. "Gidip ayakkabılarınızı alın, Claudia." Walter yukarıdan cüzdanını almak üzere merdivenlere yürüdü. Sabah cüzdanını evde unutmuş, cebindeki bozuk paralarla sokağa çıkmıştı.

Cüzdanından para çıkarırken birdenbire duraladı, Clara'nın çığlığını duyar gibi olmuştu; öfkeli, sitemli bir çığlıktı bu. Clara, onun hatası yüzünden Claudia'nın gitmesine sinirlenmişti sanki. Walter bir an için, eskiden olduğu gibi utanç, öfke ve inat karışımı bir duyguya kapıldı, yine bir hata etmiş, Clara'dan azar işitmişti. Kendini toplayıp parayla çek defterini alarak aşağı indi. Claudia'ya iki haftalık ücretini karşılayan bir çek yazdı, onar dolarlık üç banknotla birlikte uzattı.

"Onluklar iyi çalışmanızın karşılığı, Claudia," dedi.

Claudia elindeki paralara bakıp çeki geri verdi. "Bu hafta sa-

dece dört gün çalıştım, Bay Stackhouse. Yalnız hakkım olanı verin, gerisi kalsın. Otuz doları alayım."

"Ama yetmez ki," diye karşı çıktı Walter.

"Olsun," dedi Claudia uzaklaşırken. "Artık gideyim. Sanırım her şeyi aldım."

Tavsiye mektubu yazmama bile fırsat bırakmadı, benden tavsiye mektubu istemiyor herhalde, diye düşündü Walter. Claudia, alacaklarını koca bir kâğıt torbaya doldurmuştu. Walter kapıyı açtı, kadın dışarı çıkarken korkudan Walter'ın iki adım ötesinden geçti. Onu arabayla Marlborough Sokağı'nın sonundaki otobüs durağına götürmeyi önermenin de, başka bir şey söylemenin de anlamı kalmamıştı. Walter, Claudia'nın bahçeden geçip kaldırıma inmesini, söğüt ağaçlarının altından yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Onu herhalde bir daha göremeyeceğini düşününce üzüldü. İşten ayrılmasından böylesine etkileneceğini tahmin etmemişti.

Mutfak kapısını kapadı. Birdenbire tek başına, yapayalnız kalmıştı. "Hizmetçi yüzünden bu hale düşersem", dedi kendi kendine, "ötekileri, Ellie'yi, Jon'u ne yapacağım? Ya Cliff'le babası? Ya Dick?" Otomatik hareketlerle kahve hazırlamaya başladı. Bayan Philpott'un gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Yoksa o da telefon edip bir bahane mi uyduracaktı? Belki telefon bile etmezdi.

Saat dokuza doğru telefon çaldı. Birisi kulübeden arıyordu, Walter bozuk paraların kumbaraya düşmesini beklerken Ellie'nin Corning'den aradığını düşündü. Az sonra Jon'un sesini duydu.

"Walter?"

"Evet, Jon."

"Şey, haberi okudum."

Walter sesini çıkarmadı.

"Ne kadarı doğru?"

"Ziyaretlerin çoğu doğru, ama söylediğimi iddia ettikleri yalan." Sesi bile yavan, umutsuz çıkıyordu, inandırıcı olamamıştı. Jon da, sanki inanmamış gibi uzun süre bir şey söylemedi.

"Seni ne yapacaklar?"

"Hiç!" diye patladı Walter. "Hapse atacak değiller, buna benzer mantıklı bir şey de yapmayacaklar. Ellerinde delil yok. Kanıtlamaya da çalışmıyorlar zaten. Taktikleri başka, herkes kalkıp

istediğini söyleyebilir, diyorlar!"

"Dinle, Walter, biraz sakinleştikten sonra ifade verip her şeyi sırasıyla anlatmalısın," dedi Jon sakin bir sesle. "Şimdiye kadar sakladıklarının hepsini söyle de bir an önce..."

"Hiçbir şey saklamadım."

"Bu ziyaretler..."

"Topu topu üç kere gittim, ikincisinde Corby de yanımdaydı, üstelik öteki ziyaretlerimden de *haberi vardı!*"

"Walter, bana kalırsa her hafta bir yenilik ortaya çıkıyor. Bu yüzden yeminli bir ifadeyle bütün ayrıntıları anlat, kanıtları ortaya koy diyorum."

Walter, Jon'un sesindeki soğukluğu, sabırsızlığı, araya koyduğu mesafeyi artık iyice anlamıştı.

"Eğer suçsuzsan," diye ekledi Jon.

"Suçsuz olduğuma inanmıyorsun galiba," dedi Walter.

"Bak, Walter, hikâyenin hepsini anlatmanı öneriyorum, parça parça değil..."

Walter telefonu kapadı.

Gazetelerden birindeki yazıyı hatırladı: Kimmel'in ifadesi doğru *olmasa bile* neden Stackhouse New York'taki büyük kitabevlerinden herhangi birinde kolaylıkla bulabileceği bir kitabı ısmarlamak için Newark'taki adı sanı duyulmamış bir kitapçıya gitmişti.

Konyak şişesini alıp kadehini doldurdu.

Bundan sonra neler olabileceğini düşündü. Basına açıklama yapabilirdi. Gerçek de olsa, kim inanacaktı acaba? Gerçek oldukça sıkıcıydı, oysa Kimmel'in masalı herkesi heyecanlandırmıştı.

Jeff'i alıp Marlborogh Sokağı'nın sonundaki korulukta yürüyüşe çıktı. Jeff, artık Clara'yı beklemekten vazgeçmiş, hüzünlü, sessiz bir köpek olmuştu. Walter, en sevdiği oyunu oynarken bile –eski bir bez parçasını top yapıp Jeff dişleriyle paramparça edene kadar sağa sola fırlatırken– Jeff'in yüzünde, Clara'nın zamanındaki yaramaz, neşeli ifadeyi göremiyordu. Ellie de bunun farkına varmış, köpeği kendi evine götürmeyi Walter'a önermişti. Oysa Walter, Jeff'i kimseye vermek istemiyordu: Ona Clara gibi iyi bakmaya çalışıyor, her gün uzun yürüyüşlere çıkarıyor, Claudia'nın olduğu günlerde bile her sabah yemeğini kendi elleriyle

hazırlıyordu. Başıma bir şey gelecek olursa, Jeff'in Ellie'ye ya da Philpott'lara gitmesini sağlamalıyım, diye düşündü.

Bir dilim tost ekmeğine tereyağı sürüp üstüne süt dökerek Jeff'in kahvaltısını hazırladı, hayvanın yemek yiyişini izlemeye başladı. Bitkinlikten ayakları titriyor, topukları muşamba kaplı döşemede takırdıyordu. Jeff, tasından başını kaldırıp bu sesin nereden geldiğine baktı. Walter ayaklarını döşemeye bastırdı.

Telefon çaldı.

Arayan Bayan Philpott'tu. Mobilya eksperi Bay Kammerman'ın hemen gelmesinde bir sakınca olup olmadığını soruyordu. Walter, evde olduğunu, beklediğini söyledi. Bayan Philpott'un hâlâ saygılı, neşeli bir sesle konuşmasına anlam verememişti. "Kusura bakmayın," dedi Bayan Philpott sonunda, "ben onunla birlikte gelemeyeceğim. Bürodan ayrılmamamı gerektiren bir işim çıktı da."

35 Walter, New York'tan Newark karakoluna telefon etti, Corby'nin Newark'ta olduğunu, ancak kesinlikle nerede olduğunun bilinmediğini öğrendi. Newark'a doğru yola çıktı.

Saat biri çeyrek geçiyordu. Hafif bir yağmur başlamıştı.

Corby'yi karakolda bulamadı. Memurlardan biri Walter'a adını sordu, ama Walter cevap vermedi. Tekrar arabasına binip Kimmel'in dükkânına gitti. Dükkân kapalıydı. Vitrinlerden birinin camı boydan boya çatlamış, çatlağın orta yeri, sert bir maddenin çarpmasıyla delinip parçalanmıştı. Walter bunu görür görmez intikam hırsının kabardığını hissetti, kaldırımda vitrine atılan taşı aradı, ama bulamadı.

Bir benzin istasyonuna girip arabanın deposunu doldurdu, telefon rehberinde Melchior Kimmel'in ev adresini aradı. O sırada adresin rehberde bulunmadığını hatırladı, ama Bowdoin Sokağı'nda Helen Kimmel adına bir numara kayıtlıydı. Benzinci, Bowdoin Sokağı'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Walter aynı soruyu bir trafik polisine sordu, polis yolu aşağı yukarı tarif etmeye çalıştı; ama Walter bu tarifle sokağı bulamadı. Öyle sinirlenmişti ki

kaldırımdan geçen bir kadına adres sorarken sesini güçlükle kontrol edebildi. Kadın sokağı biliyordu, dört blok ötede olduğunu söyledi.

Ahşap evlerin bulunduğu bir sokaktı burası. Evin numarası 245'ti. Ufak, iki katlı, kızılkahverengiye boyalı bir evdi burası; kaldırımdan son derece dar, bakımsız bir çim bahçe ve alçak demir korkuluklu, anlamsız bir çitle ayrılmıştı. Bütün panjurlar kapalıydı. Walter, sokağın iki yanına bakındıktan sonra arabadan inip ön kapıdaki küçük verandanın tahta merdivenine yöneldi. Kapı zili keskin bir sesle çınladı, ama içeride hareket olmamıştı. Walter, Kimmel'in kapalı pancurların ardından kendisini gözetlediğini düşündü. Yüreğini ani bir korku sarmış, bütün bedeni dövüşe hazırlanır gibi gerilmişti; ama ortalıkta kimse görünmüyordu. Zili tekrar, daha uzun çaldı, kapıyı yokladı. Madeni tokmağın köşeleri elini acıtmıştı. Kapı kilitliydi.

Walter sokağa döndü. Arabasının yanında durdu, içindeki korkunun öfke ve düş kırıklığına dönüştüğünü hissediyordu. Hep birlikte Newark Sun gazetesine gitmişlerdir, diye düşündü. Belki o da gazeteye gidip yazılı bir açıklama yaparak kendini savunmalıydı. "Yayımlamazlar herhalde", dedi kendi kendine. Artık kimse ona güvenmiyordu. Corby'nin desteğini sağlamalıydı; başarılı, dürüst, genç bir dedektifin Walter'ın sözlerini doğrulaması gerekiyordu. Sokağın ortasında manevra yapıp Newark karakoluna döndü.

Corby'nin geldiğini, ancak meşgul olduğunu söylediler.

"Walter Stackhouse'un görüşmek istediğini bildirin."

Polis memuru Walter'a yan gözle baktı, koridordaki kapılardan birini açıp birkaç basamak indi. Walter polisin peşinden gitti. İkinci koridordan geçip bir kapının önünde durdular. Memur kapıyı vurdu.

"Kim o?" diye sordu Corby boğuk bir sesle.

"Walter Stackhouse!" diye bağırdı memur.

Sürgü çekildi. Corby, kapıyı ardına kadar açtı. "Merhaba! Sizi bugün bekliyordum," dedi gülümseyerek.

Walter ellerini pardösüsünün ceplerinden çıkarmadan içeri girdi; Corby'nin, cebinde silahını tuttuğundan kuşkulanmış gibi dikkatle baktığını fark etti. Birden olduğu yerde donakaldı. Kimmel iskemlelerden birinde oturmuş, iri gövdesi acı çekiyormuş gibi iki büklüm olmuştu. Walter'ı tanımamışçasına, boş gözlerle baktı.

Yüzünde donuk bir dehşet okunuyordu.

"Bugün itiraf günü," dedi Corby neşeyle. "Tony konuştu bile. Şimdi sıra Kimmel'de, arkasından da sizde."

Walter sesini çıkarmadı, ikinci iskemlede oturan korkak ifadeli, esmer gence baktı sadece. Tavana kadar fayans kaplı, bembeyaz, soğuk odadaki parlak ışık göz kamaştırıyordu. Kimmel'in koca suratı ya terden ya gözyaşından sırılsıklam olmuş, yakası açılmış, kravatı sarkmıştı.

"Oturmaz mısınız, Stackhouse? Masadan başka yer kalmadı."

Walter, kapının iç taraftan, kasapların çalıştığı soğuk odalardaki kapı sürgülerine benzeyen, koca bir sürgüyle kilitlendiğini gördü. "Size bundan sonra ne olacağını sormaya geldim," dedi. "Kararınızı bekliyorum. Gerekirse mahkeme önüne çıkarılmaya da hazırım; ama kimsenin hakkımda olur olmaz yalan söylemesini istemiyorum, ne sizin ne de..."

"Yaptıklarınızı anlatırsanız işimizi çabuklaştırmış olursunuz, Stackhouse!" diyerek sözünü kesti Corby.

Walter adamın kendinden emin duruşuna, gövdesine göre ufak kalmış, asık suratına baktı, polis kimliğinin ardına gizlenmiş ukala, diye düşündü. Birden yerinden fırlayıp Corby'nin koluna yapışarak büktü, yumruğunu adamın çenesine doğru salladı; ama Corby atak davranıp Walter'ı yumruğundan yakalayarak kendine doğru çevirdi. Walter fayans döşemede kaydı, Corby bileğinden tutup çekmese yere düşecekti.

"Kimmel, bana dokunulmayacağını öğrendi, Stackhouse. Siz de öğrenseniz iyi olur." Çıkık elmacık kemikleri kızarmıştı. Omuzlarını silkeledi, üstüne başına çeki düzen verdi, pardösüsünü çıkarıp tahta masaya fırlattı.

"Bundan sonra ne olacağını sordum", dedi Walter. "Yoksa sürpriz mi yapacaksınız? Siz kim oluyorsunuz da gazetelere yalan yanlış haberler veriyorsunuz?"

"Gazetelerde bir tek yalan bile yok, sadece doğruluğu kesin olmayan bir nokta var, o da bütün gazetelerde doğrulanmadığı belirtilerek belki de yalan olabileceği vurgulanarak yayımlandı."

Doğruluğu kesin olmayan da ne demek, diye düşündü Walter. Corby'nin ince yapılı bedeninin kendinden emin hareketlerle, tuzağa düşürdüğü; ama henüz öldüremediği bir fili inceler gibi Kim-

mel'in sandalyesinin çevresinde dolaşmasını izlemeye başladı. Kimmel'in yüzü, çıplak kafası ter içindeydi, oysa oda soğuktu. Corby önünden her geçişinde Kimmel başını omuzlarının arasına çekiyordu. Walter birden, Kimmel'in neden bu kadar çıplak ve çirkin göründüğünü anladı: Adam gözlüğünü çıkarmıştı. "Corby herifin canına okumuş besbelli", dedi kendi kendine, "belki de bütün gece sorguya çekmiştir, üstelik Kimmel basına Corby'nin istediklerini söyledikten sonra!" Walter cebinde yumruklarını sıktı. Corby, Kimmel'in çevresindeki turunu tamamladıkça dönüp Walter'a bakıyordu. Birdenbire, "Sizde sessiz yöntemi denedim, Stackhouse; ama işe yaramadı," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Gazetecilere bütün bildiklerimi anlatmadım. Bildiğiniz gerçeği saklamakla ne kadar büyük bir aptallık ettiğinizin kendiliğinizden farkına varmanızı bekledim. Olmadı. Bundan sonra baskı yapmak zorunda kalacağım. Bugünkü gazeteler sadece bir başlangıç. Size sınırsız baskı yapabilirim!" Corby, ayaklarını açarak durup öfkeyle Walter'a baktı. Kısık gözlerinden birinin seğirmesi yüzündeki hırsı büsbütün arttırıyordu.

"Sizin de amirleriniz var," dedi Walter. "Galiba Başmüfettiş Royer'la konuşsam iyi olacak."

Corby'nin bakışları büsbütün karardı. "Başmüfettiş Royer'dan tam yetki aldım. Gerektiği gibi çalıştığıma inanıyor, onun amirleri de öyle. Newark polisinin, ipuçları tazeyken iki ayda yapamadığını beş haftada yaptım!"

Herif Hitler gibi, böylesine ancak akıl hastanesinde rastlanır, diye düşündü Walter.

"Tony, Kimmel'in o akşam sinemada karşılaşmalarından hemen sonra, sekiz kırk beşte salondan çıkmış olabileceğini söyledi," dedi Corby, esmer çocuğu göstererek. "Aynı akşam sinemadan sonra Kimmel'in evine gittiğini, ama evde bulamadığını da hatırlıyor."

"Gelmedi, öyle bir şey söylemedi," diye karşı koydu Kimmel, gırtlaktan gelen, sinirli bir sesle. "Bana geldiğini söylemedi!"

"Kimmel, o kadar suçlusunuz ki, âdeta kokusunu duyuyorum!" diye bağırdı Corby. Sesi boş odada yankılanmıştı. "Siz de Stackhouse kadar suçlusunuz!"

"Ben yapmadım, ben yapmadım!" dedi Kimmel tekdüze sesiyle. Walter'ın o güne kadar fark etmediği, belirgin bir yabancı şivesiyle konuşuyordu. Çaresizlik içindeki direnişi, bütün kemikleri kırılmış birinin son çırpınışlarına benziyordu.

"Tony, karınızın Ed Kinnaird'le ilişkisi olduğunu biliyor. Bu sabah anlattı. Zaten bütün mahallenin haberi varmış. Tony de komşularınızdan duymuş!" diye kükredi Corby. "Helen'i bundan daha sudan bir sebeple bile öldürmüş olabileceğinizi biliyor. Öyle değil mi?"

Walter olanları dehşetle izliyordu. Tony'nin tanık sandalyesinde oturduğunu gözünün önüne getirmeye çalıştı; korkağın, aptalın biri, para karşılığında ya da gözü korkutularak isteneni söyleyebilecek bir tip, diye düşündü. Corby haince davranıyordu, ama sonuca ulaşmıştı. Kimmel, ateşe oturtulmuş koca bir yağ parçası gibi gittikçe küçülüyor, eriyordu; tiz bir sesle, "Ben yapmadım, ben yapmadım!" diye tekrarladı.

Corby birden Kimmel'in üstüne yürüyüp iskemlesine tekme attı, deviremediğini görünce eğilip iskemleyi arka bacaklarından yakalayarak yana doğru çekti. Kimmel gürültüyle yere yuvarlandı. Tony, Kimmel'e yardım etmek istercesine yerinden fırlayıp tekrar oturdu. Corby, ayakkabasının tabanıyla Kimmel'i dürttü. Kimmel yaralı bir fil gibi ağır hareketlerle yerinden kalktı. Corby'nin sesi kesilmek bilmiyor, Kimmel'e itiraf etmesini, yoksa bir daha ayaklarının üstüne basamayacağını tekrarlayıp duruyordu. Walter, sıra kendisine gelince Corby'nin neler söyleyeceğini biliyordu: Kimmel'in dükkânına kaç kere gittiğini saymaya başlayacaktı Corby; Kimmel'in dediği gibi cinayetten söz ettiklerine, sonradan Walter'ın suçunu itiraf ettiğine inandığını söyleyecek, yalnız kendisinin değil; herkesin Walter'ı ümitsiz bir durumda gördüğünü ileri sürerek rol yapacaktı. Corby'nin el kol hareketleriyle, büyük bir topluluğa nutuk çeker gibi bağırarak yaklaştığını gördü: "...işte *bu* adam! *Bu* adam başınızı belaya soktu, Kimmel! Bu Walter Stackhouse denen beceriksiz!"

"*Yeter artık!*" dedi Walter. "Suçsuz olduğumu biliyorsunuz. Bunu bana kendiniz söylediniz, bir değil iki değil, kim bilir kaç kere! Ama sersem amirlerinizden birinin omzunuzu okşaması uğruna, sansasyon yaratacak bir hikâye uydurup çarpık fikirlerinizi

doğrulamak için yalan yere yemin bile edersiniz!"

"Çarpık fikirleriniz!" diye tekrarladı Corby, hiç de kızmış görünmüyordu.

Walter birden Corby'nin üzerine yürüdü ve yumruğunu çenesine indiriverdi. Bir anda Corby'nin ayaklarının yerden kesildiğini, havada uçan gölgesinin arkadaki beyaz duvara yansıdığını fark etti, ardından Corby'nin yattığı yerde ceketini çekiştirdiğini gördü. Corby, tabancasını Walter'a doğrultarak yavaşça ayaklandı.

"Bir daha denerseniz tetiği çekerim," dedi Corby.

"O zaman istediğiniz itirafı elde edemezsiniz," diye karşılık verdi Walter. "Neden beni tutuklamıyorsunuz? Bir polis memuruna vurdum!"

"Sizi tutuklamak aklımın köşesinden bile geçmiyor, Stackhouse," diye hırladı Corby. "Tutuklarsam sizi korumuş olurum. Bunu hak etmediniz!"

Corby kıpırdamadan duruyordu, ama tabancasını Walter'dan ayırmamıştı. Walter, adamın gergin suratına, buz gibi mavi gözlerine tekrar bakarken, "Corby gerçekten de suçlu olduğuma inanıyor mu," diye sordu kendi kendine. Sonunda inandığına karar verdi; Corby bundan sonra Walter'ın suçsuz olabileceğini gösteren en ufak bir ipucuna, bir kanıta kulak vermeyecekti. Walter, Kimmel'e baktı. Kimmel onu yorgun, bomboş bakışlarla süzmekteydi. Corby adamı delirtmiş, diye düşündü birden, bunların ikisi de kendince deli. Corby de, Kimmel de deli, köşede oturan oğlan da budala!

"Ya beni tutuklarsınız ya da çeker giderim." Walter kapıya doğru yürüdü.

Corby elinde tabancasıyla kapının önüne geçti. "Çekilin!" dedi Walter'ın burnunun dibinde. Alnında ter damlacıkları belirmiş, çenesinde Walter'ın yumruğunun indiği yer kızarmıştı. "Nereye gideceğinizi sanıyorsunuz? Dışarıda ne bulacaksınız? Özgürlük mü? Kiminle konuşacaksınız? Nerede bütün dostlarınız?"

Walter gerilemedi. Corby'nin kaskatı kesilmiş, deli suratına bakarken Clara'yı hatırladı birden. "Ne istiyorsunuz? Silahla tehdit ederek mi itiraf ettireceksiniz? Hiçbir şey söylemiyorum. İsterseniz vurun."

Tıpkı Clara öfkeyle bağırıp çağırmaya başladığında duyduğu olağanüstü soğukkanlılığa kapılmıştı. Tabancayı oyuncak silah gibi görüyor, korkmuyordu. "Haydi, ateş etsenize," dedi. "Belki madalya verirler. Madalya değilse bile herhalde terfi edersiniz."

Corby elinin tersiyle ağzını sildi. "Kimmel'in yanına geçin."

Walter olduğu yere döndü, ama adım atmadı. Corby, tabancasını Walter'dan ayırmadan Kimmel'e yaklaştı. Walter, Corby'nin eli silahlı bir deli olduğunu, odadan sağ çıkamayacağını düşünüyordu.

Corby, serbest eliyle çenesini sıvazladı. "Bu sabah gazeteleri gördüğünüzde neler hissettiğinizi anlatın, Stackhouse."

Walter cevap vermedi.

"Tony", Corby silahın namlusuyla Tony'yi gösterdi, "Tony haberi okuyuncu aydı. Kimmel'in de pekâlâ karısını öldürmüş olabileceğine karar verdi. Tıpkı sizin öldürdüğünüz gibi."

"Haberi okuyunca mı?" Walter güldü.

"Evet," dedi Corby, "Kimmel, sizi ele vereceğini sanıyordu, ama atışı geri tepti. Açıklamalarıyla Tony'nin olanları anlamasına yardım etmiş oldu. Tony bize göre uyanık ve değerli bir genç." Oturduğu yerde korkudan büzülmüş Tony'ye doğru ağır adımlarla ilerledi.

Walter daha yüksek sesle gülmeye başladı. Başını arkaya atıp boğulurcasına kahkaha atıyor, gülüşü duvarlarda yankılanıyordu. Önce Tony'nin korku dolu aptal suratına, ardından Kimmel'in kahkahalardan alınmış, küskün yüz ifadesine baktı, kendisinin de ötekiler kadar deli olduğunu düşündü, bu sefer kendi delice kahkahalarına gülmeye başladı. Bir yandan ayaklarının üstünde ileri geri sallanarak gülüyor, bir yandan da beyninin ciddiyetini kaybetmemiş bölümüyle, sadece yorgunluktan ve sinirden güldüğünü, bu haliyle kendini maskara ettiğini düşünüyordu. "Kimmel'le Tony yasaları ne kadar temsil ediyorsa, Corby de o kadar ediyor; ama ben avukat olduğum halde hiçbir şey yapamıyorum," dedi kendi kendine. Hayalindeki tarafsız yargıç –beyaz saçlı, siyah cüppeli, sakin, bilge bir adam– anlattıklarını sonuna kadar kesmeden dinleyecek, suçsuz olduğuna karar verecekti; ama bu yargıç yalnızca hayalinde yaşıyordu. Araya bir ordu dolusu Corby girmeden kimseye derdini anlatamayacak, kimse olanlara, daha doğrusu *ol-*

mayanlara inanmayacaktı.

"Ne gülüyorsun, sersem herif?" diyerek yavaşça yerinden doğruldu Kimmel.

Walter, Kimmel'in yağlı suratının öfkeyle kasıldığını fark edince gülmekten vazgeçti. Suçsuz olduğunu söylemek üzere dükkâna gittiği gün, Kimmel'in yüzünde gördüğü hak iddia eden, kin dolu ifadeyi yine görmüş, korkmaya başlamıştı.

"Şu yaptıklarınıza bakın, bir de utanmadan kalkmış gülüyorsunuz!" Kimmel'in sesi yine gırtlaktan çıkmıştı. Elleri titriyor, çocuksu denebilecek, garip, ince hareketlerle parmak uçlarıyla oynayıp duruyordu; ama kızarmış gözleri öfke ve nefretle Walter'a dikilmişti.

Walter Corby'ye baktı. Corby, terbiye ettiği filin numarasını iyi yapmasından memnun bir tavırla Kimmel'i süzüyordu. Walter o anda Corby'nin asıl amacını anladı: Adam Kimmel'i Walter'a karşı kışkırtmak, nefretini körüklemek, hatta üstüne saldırtmak istiyordu. Kimmel'in yüzünden, suçsuzluğuna inandığı, olanları haksızca yenmiş bir tokat gibi gördüğü belliydi. Walter birden, sanki suçsuz birini içinden çıkamayacağı bir kapana kıstırmış gibi utandı. Bir an önce gitmek istiyordu, birkaç kelimeyle dilenmeyecek bir özür dilemek, gerisin geri kapıya yürüyüp kaçmak geliyordu içinden.

Kimmel bir adım yaklaştı. İskemlenin arkalığına tutunduğu halde iri gövdesi tökezleyecek gibi olmuş, sonra toparlanmıştı, "Budala!" diye bağırdı Walter'a. "Katil!"

Walter Corby'ye baktı, Corby gülümsüyordu.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Corby Walter'a. "Gitseniz daha iyi olacak."

Walter bir an duraladı, arkasını dönüp derin bir utançla, kaçarcasına kapıya doğru yürüdü. Sürgü bir çekişte açılmamıştı, alttaki kilidi çekiştirmeye başladı. İnanılmaz bir gayretle uğraşıyor, şakaklarından ter damlıyordu. Arkasından Corby'nin silah çektiğini ya da Kimmel'in yaklaşmakta olduğunu hayal ediyordu. Sonunda sürgü açıldı, Walter kapı tokmağını çevirip dışarı fırladı.

Kimmel'in arkasından "Katil!" diye bağırdığını duydu.

Merdivenleri koşarak çıkıp ana koridora ulaştı. Dizleri titriyordu. Caddeye indi, korkuluğun demir topuzuna tutunup biraz

soluklandı. Bütün organları felce uğramış, boğulacak gibi olmuştu. Bitmek bilmeyen, korkulu bir düş görüyordu sanki. Geride bıraktığı oda delilerle doluydu. Onlara gülmüştü. Gülerken Kimmel'in yüzünün ne hale geldiğini hatırladı. Ürpererek korkuluğu bıraktı, yürümeye başladı.

36 "Ne demek istediğimi hâlâ anlamadın," dedi Ellie. "Onu öldürmüş olsaydın, durumu anlamaya çalışır, belki seni affederdim. Buna anlayış gösteremeyecek kadar dar görüşlü değilim, ama bu yalanları affedemem."

Ellie'nin arabasında yan yana oturuyorlardı. Walter kıza döndü, göz göze geldiler. Ellie'nin bakışları duru ve sakindi, Walter'a eskisi gibi, her zaman baktığı gibi bakıyordu neredeyse. "Kimmel'in anlattıklarına inanmadığını söylemiştin," dedi Walter.

"Senin cinayetten söz etmek için gittiğine tabii ki inanmıyorum, ama dükkâna gittiğini kendin söylüyorsun."

"İki kere gittim," dedi Walter. "Ellie, bütün bunları rastlantı sonucu gelişen bir dizi olay olarak görebilsen keşke. Her şeye rağmen suçsuz olduğumu anlayabilsen ..." Ellie'nin 'suçsuz olduğunu biliyorum' diyerek karşı koymasını bekledi, ama kız sesini çıkarmadı.

Ellie, sabit ve dikkatli bakışlarını Walter'dan ayırmıyordu.

"Cinayet işlediğimi sanmıyorsun, değil mi, Ellie?" diye patladı Walter.

"Bu konuda bir şey söylemek istemiyorum."

"Bana cevap vermelisin!"

"Bir şey söylemek istemiyorum dedim ya, hiç değilse bu hakkıma saygı göster."

Walter, o sabah Ellie'nin telefondaki sakin sesine, görüşme önerisini hemen kabul etmesine şaşırmıştı, oysa Ellie'nin, daha bir gün öncesinden, gazeteleri okuduğunda duygularından arınıp ne yapacağına karar verdiğini şimdi anlıyordu.

"Demek istediğim şu: Bana dürüst davransaydın, olanları kabul edebilirdim belki. Ama bundan hiç hoşlanmadım, artık seni de sevmiyorum." Ellie, baş parmağını elindeki deri anahtarlıkta ileri geri

hareket ettiriyordu, gitmekte acele ediyordu sanki. "Bunun sana dokunacağını sanmıyorum. Zaten, evlenmek şöyle dursun, geleceğimizle ilgili en ufak bir plan bile yapmadın."

Walter birden, Ellie'nin evinde geçirdikleri son geceyi de kendisine karşı koz olarak kullandığını hissetti, Kimmel'in açıklamalarının gazetelerde çıkacağını söylemek isteyip de söyleyemediği geceydi bu. Acaba Ellie'nin bu tepkiyi gösterip benden ayrılması için mi bildiklerimi söylemedim, onunla sevişmekten kaçındım, diye düşündü. Ellie'yle evlenmeye karar veremeyeceğini biliyordu. Yine de, birlikte geçirdikleri ilk gecenin mutluluğunu, bütün engellere rağmen birbirlerini sevdikleri için sonunda birlikte yaşayacaklarına içtenlikle inandığını hatırladı. Ellie'yi bulamayıp *Üç Kardeş Barı*'ndan ona telefon ettiği gece onu sevdiğine bütün kalbiyle inandığı aklına geldi. Hayalinde yaşattığı ideal kadın tipine nasıl da uyuyordu Ellie. Sadık, akıllı, sevimli ve Clara'nın aksine tam anlamıyla sağlıklı olduğu için onunla gurur duymuştu. Oysa şimdi elindeki bütün kozları yanlış oynadığını, daha da kötüsü, bilerek ve isteyerek yanlış oynadığını düşünüyordu. Clara'nın olumsuz, yıkıcı etkisi ölümünden sonra bile kendini gösterip üstünlüğü ele geçirmişti.

"Bu son görüşmemiz olsa gerek," dedi Ellie, sakin bir tavırla. Sesi, bir cerrahın kalbe neşter atışı gibi öldürücü ve rahattı. "Haftaya taşınacağım, nereye gideceğimi henüz bilmiyorum ... Long Island'da kalacağım, ama Lennert'te değil. Bu evden çıkmak istiyorum."

Walter, sinirli hareketlerle parmaklarını arabanın ön panosunda gezdirdi. "Kimmel'e inanmadığını söylemiştin, doğru mu bu?"

"Ne önemi var?"

"Dünün tek olayı buydu, bütün değişikliklere bu olay neden oldu!"

"Hayır, öyle değil, bence değil. Kimmel'i ekim ayı başında ziyeret ettiğini kabul ediyorsun, demek ki bana yalan söyledin."

"Benim derdim başka. Kimmel hakkında sana bütün anlattıklarımdan sonra, adamın –Clara konusunda– söylediklerine inanıyor musun, bunu bilmek istiyorum."

"Evet," dedi Ellie alçak sesle, gözlerini Walter'dan ayırmadan. "Hatta işin başından beri senden –bir ölçüde– kuşkulandığımı da söyleyebilirim."

Walter, yıldırım çarpmışa dönmüştü, Ellie'ye bakakaldı. Ellie'nin yüzünde değişik bir anlam belirmeye başlamıştı: Korku. Walter'ın kaba güç kullanmasından korktuğu belli oluyordu. "Tamam," diye tısladı Walter. "Artık hiçbir şey umurumda değil, anlıyor musun?"

Ellie sadece bakmakla yetindi. Gergin, biçimli dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti sanki.

"Bunu hem sana hem de başkalarına bütün açıklığıyla söylemek istiyorum. Bıktım artık! Kimin ne düşündüğüne hiç aldırmıyorum. Anlıyor musun?"

Ellie başını salladı. "Evet."

"Kimse gerçeği anlamak istemiyor, ben de anlatmaktan usandım. İşte bu kadar!" Walter arabanın kapısını açtı, inmek üzereyken arkasına döndü. "Bu son görüşmemiz de kusursuz doğrusu, olan biten her şeye uyuyor!" Kapıyı çarpıp karşıya geçerek kendi arabasına doğru yürüdü. Yorgunluktan sarhoş gibi sallanıyordu.

37

Büroda her şey inanılmaz bir kolaylıkla halloldu. Walter, randevu bile almadan George Martinson'un odasına girip –Willie Cross'un büroda olmadığı günlerden biriydi, oysa Walter onu da görebilmeyi istiyordu– işi bıraktığını söyledi. Martinson laf kalabalığına getirmeden kabul ettiğini bildirdi. Walter'ın, hiç değilse görünüşe göre, serbestçe dolaşmasına şaşırmıştı.

Herkesin yüzünde aynı şaşkınlık okunuyordu, Peter Slotnikoff'un bile. Kimse, belli belirsiz bir 'Merhaba' dışında bir şey söylemedi. Birinin inisiyatifi ele geçirerek Walter'in üstüne atlayıp yakalamasını ya da hapse atmasını bekler gibi bir halleri vardı. Joan da korkmuş görünüyordu, dostça bir çift söz söylemekten bile çekinmişti. Walter oralı olmadı. Artık iyice benimsediği aldırmazlıktan mı, yoksa sarhoşluğa benzeyen bedensel yorgunluktan mı, nedense, kendini herkese ve her şeye karşı koruyan bir zırh giymiş gibiydi.

Yazı masasının çekmecelerini boşaltıp kitaplarını toplarken Dick Jensen odaya girdi. Walter doğruldu, Dick'in düşünceli tav-

rına, yelek cebindeki köstekli altın saatin camdan süzülen güneş ışınlarıyla güzel güzel parlamasına baktı.

"Bir şey söylemene gerek yok," dedi Walter. "Tamam."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Dick.

"Kırk Dördüncü Sokağa."

"Büroyu tek başına mı açacaksın?"

"Evet." Walter çekmeceleri boşaltmaya devam etti.

"Walt, neden seninle gelemediğimi anlıyorsun, değil mi? Ailemi geçindirmem gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi Walter çabucak. Ayağa kalkıp cebinden cüzdanını çıkardı. "Unutmadan sana kira payını geri vereyim. İşte iki yüz yirmi beş dolarlık çekin." Çeki masanın kenarına bıraktı.

"Bir şartla alırım, eğer sen de *Corpus Juris*'i alırsan."

"Ama o senin."

"Birlikte kullanacaktık."

Corpus Juris, Dick'in evindeki özel kitaplığında duruyordu. "Günün birinde sana da gerekebilir," dedi Walter.

"Şimdilik gerekmiyor, lütfen sen al. *State Digests*'leri de al. Ben kendime büro açana kadar bunların hükmü geçer."

"Teşekkür ederim, Dick," dedi Walter.

"Büro ilanını bu sabahki gazetede okudum."

Walter ilanı henüz görmemişti. Cumartesi sabahı, Newark'a gitmeden önce, gazetenin küçük ilanlar bölümüne inat olsun diye vermişti bunu. "Dikkatli davrandım, senin adını koymadım," dedi Walter. "Bu hafta çıkacak ikinci ilanda kendi adımı vereceğim."

Dick, yumuşak bakışlı kahverengi gözlerini kırpıştırdı. Şaşırmış görünüyordu. "Cesaretine hayran olduğumu bilmeni istiyorum, Walt."

Walter, Dick'in asıl önemli konuya değinmesini bekledi; ama anlaşılan Dick başka bir şey söylemeyecekti. Dick'in çeki alıp ortadan katlayarak cebine koyuşunu izledi. "Önümüzdeki günlerden birinde arabayla uğrayıp kitapları alırım," dedi Walter. "Senin için hangi akşam uygunsa. Bugünden itibaren Manhattan'da oturuyorum. Kitapları sana gerekinceye kadar ödünç almış olacağım."

"Ben getiririm," diye atıldı Dick. "İş saatleri içinde bürona bırakırım." Kapıya doğru yürüdü.

Walter ister istemez peşinden gitti. Dick'in çekingenliğine, ak-

lından geçenleri söylemekten kaçınmasına rağmen Walter, dört yıllık dostluklarını bu şekilde bitirmek istemiyordu. "Dick," dedi.

Dick arkasına döndü. "Efendim?"

"Bir şey sormak istiyorum Benim suçlu olduğuma inanıyor musun? Bu mu nedeni?"

Dick alnını kırıştırıp dudaklarını yaladı. "Şey ...bilmiyorum Walter, açık söylemek gerekirse ..." Sıkılgan tavrı değişmemişti, ama söylenebilecek her şeyi söylemişçesine bakışlarını Walter'ın gözlerine dikti.

Walter durumu anlamıştı. Dick'in elinde olmayan nedenlerle böyle düşündüğünü biliyor, onu suçlamıyordu; ama arkadaşının yüzüne bakarken aralarındaki son güven kırıntısının, dostluklarının, birbirlerine verdikleri sözlerin birdenbire yok olup yerini acı bir boşluğun aldığını fark etti.

"Kendini savunacaksın, değil mi?" diye sordu Dick. "Bundan sonra ne olacak?"

"Ben suçsuzum!" dedi Walter.

"Peki, en azından bir açıklama yapman gerekmiyor mu?"

"Suçsuz olduğumu *kanıtlamam mı* gerekir?" diye patladı Walter. "Hukuk sisteminde değişiklik mi yapıldı?"

"Tamam," dedi Dick. "Prensipte haklısın, ama ..."

"Suçlu olsam peşimi bırakırlar mıydı sanıyorsun? Ellerinde beni mahkemeye verecek delil bile yok."

"Ama benim gibi birçok insan ..."

"Senin gibilerin canı cehenneme! Hepinizden bıktım usandım! Boş laflarınızdan da! *Kimin* ne dediği umurumda bile değil!"

"Atlatırsın umarım," dedi Dick buz gibi bir sesle. Arkasını dönüp dışarı çıktı.

Walter masasının başına döndü, evrakını toplamaya devam etti.

Bürodan çıkmak üzereyken Joan içeri girip kapıyı kapadı. "İşten ayrılıyor musunuz?" diye sordu. "Yeni büronuzu mu açacaksınız?"

"Evet." Walter, sekreterinin sıkıldığını fark etmişti, yardım etmek için, "Sizi anlıyorum, Joan," dedi. "Bana iş konusunda verilmiş bir sözünüz yoktu zaten."

Joan duraladı. Walter bir an, Joan'ın sakin, dengeli sesiyle ona hâlâ inandığını, bütün sorunları atlatacağından emin olduğu için

yeni büroda birlikte çalışmak istediğini söyleyeceğini sanmış, ümitlenmişti. Sonunda Joan, "İşten ayrılmak konusunda fikrimi değiştirdiğimi haber vermeye geldim," dedi. "Şimdilik burada kalmak istiyorum."

Walter başını salladı. "Tamam." Gözlerini Joan'dan ayırmıyor, daha kesin, daha güçlü bir şeyler söylemesini bekliyordu. Joan, iki yıl boyunca sadık bir sekreter olarak görev yapmıştı. Birden en az onun kadar sıkılmaya başladığını fark etti. "Önemli değil, Joan, üzülmeyin," dedi. Yanından geçip kapıya yönelirken, "Çok iyi bir sekreterdiniz," diye ekledi.

Joan sesini çıkarmadı.

Walter arkasını dönüp dışarı çıktı.

Hepsi böyle arka arkaya gidecek, tıpkı Clara'nın sağlığında arkadaşlarımı birer birer kaybettiğim gibi, diye düşündü. Clara da böyle yalnızdı işte. Tek başına kalmanın ne demek olduğunu yakında anlayacaktı. Büroya iş için başvuran genç elemanlar, kim olduğunu öğrenince çalışmaktan vazgeçeceklerdi. Belirlediği hedefe doğru inatla ilerlemekten başka bir şey yapmıyordu. Aynı inatla evi boşaltmıştı, yine aynı inatla öğleden sonra bir apart otel arayıp bulacak, bir iki haftadan fazla kalamayacağını bildiği halde iki aylık kirayı peşin ödeyecekti. Bu işin de sonu gelecekti nasıl olsa: Omuzuna bir el dokunacak, bir tabanca çevrilecek, bir kurşun karanlığı yırtarak onu hedef alacak, ya da Kimmel'in elleri boynunu sıkacaktı. Ama bunlar olmadan önce bütün dostları birer birer uzaklaşacaktı. Konuşacak kimse kalmayacaktı. Dünya, Ay kadar ıssızlaşacak, o da Ay'ın yüzeyindeki tek insan olacaktı.

38

Kimmel, Philston Caddesi'ndeki Bausch & Skaggs adlı gözlükçüye dördüncü kez yeni bir gözlük ısmarladı. Genç tezgâhtar bu sefer gülümsemekle kalmayıp içten bir kahkaha attı. "Yine mi düşürdünüz, Bay Kimmel? İple boynunuza bağlasaydınız keşke!"

Kimmel, adamın sesindeki kontrol edemediği neşeden, gözlüğün neden kırıldığını pekâlâ bildiğini anlamıştı, satıcı bütün ta-

nıdıklarına Kimmel'in kırılan gözlüğünden söz etmişti kuşkusuz. Kimmel, Bausch & Skaggs yerine başka bir gözlükçüye de gidebilirdi; ama bu dükkânın siparişi en kısa zamanda getirteceğini biliyor, titizlikle çalışıp doğru ölçü aldıklarına güveniyordu.

"Ufak bir depozito bırakabilir misiniz, Bay Kimmel?"

Kimmel cüzdanını çıkardı, onlukları yerleştirdiği kâğıt para bölümünden bir banknot aldı.

"Yarın sabah hazır olur. Evinize göndereyim mi?" diye sordu tezgâhtar yapmacık bir saygıyla.

"Lütfen. Kalan hesabı evde çekle öderim."

Kimmel, dördüncü defa dükkândan çıkıp kaldırımın kenarında bekleyen arabaya yürüdü; ama bu seferki, içinde Tony'nin beklediği kendi arabası değil, bir taksiydi. Eve dönerken iyice acıktığını hissetti, oysa daha bir saat önce tıka basa kahvaltı etmişti. Açlık duygusunu, elle tutulabilir bir sorunmuş gibi dikkatle inceledi. Canı, pateli, soğanlı çavdar ekmeği sandviçiyle bira istiyordu.

"Lütfen ... Yirmi Dördüncü Sokak'la Exter'in köşesinde, Shamrock mezecisinin önünde durur musunuz?" dedi şoföre.

Mezecinin önünde arabadan indi; kaldırımı, kalabalık bir anayolu geçercesine büyük bir dikkatle yürüyerek dükkâna girdi. Bir pateli sandviçle birkaç kutu bira aldı. Buradaki sandviçler Ricco'dakilerle boy ölçüşemezdi, ama Kimmel Ricco'ya gitmek istememişti. Tony onu gördükçe kaçacak delik arıyor, babası sokakta selam bile vermiyordu. Kimmel, sandviçle biraları arabaya götürdü, şoföre evin adresini verdi. Yolda sandviçin ucundan ısırmak için mumlu kâğıdı açtı, eve vardığında yarısından çoğunu yiyip bitirmişti bile, iki tane almadığına hayıflandı. Şoför, taksi saatinin 2.10 dolar yazdığını söyledi. Kimmel saati göremiyordu, şoföre de inanmamıştı; ama yine de parayı ödedi.

Evde iki kutu bira içti, kalan sandviçle bir dilim krem peynirli ekmek yedi, oturma odasına geçip beklemeye başladı. Kitap okumak istiyor, ama okuyamayacağını biliyordu. Gözlüğünün gönderilmesini, Corby'nin gelip onu da kırmasını beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Dükkânın vitrinindeki çatlak aklına geldi. Cuma günü içeride çalıştığı sırada, biri sokaktan hafif bir tuğla atmıştı. Tuğla camı kırmamış, ama boydan boya çatlatmıştı. Kimmel

gündüzleri dükkânda oturmaktan çekiniyordu. Nedense, evden çok dükkânda birileriyle boğuşmaktan korkuyordu. Kitapçının Melchior Kimmel'e ait olduğunu herkes biliyordu, ama Kimmel'in nerede oturduğunu bilenlerin sayısı azdı.

Kimmel mutfağa gitti, oyma işleri için satın aldığı, çam ağacından bir latayı alıp odaya döndü, ucundan yirmi santimlik bir parça kesmeye başladı. Kare kesitli parçayı yontarak puro gibi yuvarlak bir biçim verdi. Desen oyacak kadar iyi göremiyordu, ama hazırlık yapabilirdi. Bilenmekten iyice incelmiş, jilet gibi keskin, yuvarlak uçlu çakısını ustaca kullanarak seri hareketlerle çalışıyordu.

Stackhouse'un kahkahasını tekrar hatırlayınca, beynine Corby'den tekme yemiş gibi oldu birden. Düşünceleri, güçlü bir hortuma kapılmışçasına dönüp duruyordu. Stackhouse'un kahkahasını düşündükçe herifi dağıtmak, delik deşik etmek geliyordu içinden. Ayağa kalktı, tahta parçasıyla çakıyı kanepenin üstüne fırlattı, ellerini pantolonunun ceplerine sokup odanın içinde dolaşmaya başladı. Tony'yi beyninden tümüyle silip attığı, unuttuğu gibi Stackhouse'u da unutmalı mıydı, yoksa sınırsız intikam duygusunu tatmin etmek için onu çiğneyip ezmeli miydi, bir türlü karar veremiyordu. Stackhouse, cinayet işleyen, yalan söyleyen, kurbanlarıyla alay eden, yaptıkları ortaya çıktığı halde neredeyse mucize sayılabilecek bir şekilde kılına bile dokunulmayan, korkağın, adi herifin biriydi. Corby ona elini bile sürmemişti. Herif üstelik zengindi de. Kimmel, Stackhouse'un Long Island'da, malikâne boyutlarına varan, arka bahçesinde yüzme havuzu bile olan bir evde, lüks içinde, aşçılı uşaklı (personeli işi bırakmış olsa bile Stackhouse başkalarını bulurdu) yaşadığını gözünün önüne getirdi. Bu bencil, aptal herif, adına biraz daha kara sürülmesini önlemek için elli bin dolar bile vermeyecek kadar da cimriydi! Kimmel, sadece Stackhouse'un aptallığına sinirlenmekle kalmıyor, gördüğü zarara karşılık Stackhouse'un kendisine en az elli bin dolar borçlu olduğunu düşünüyordu.

Buzdolabını açıp tabaktaki yarım salamı çıkardı. Ekmek kutusuna uzanacakken vazgeçti, salamın kokusuna dayanamamıştı, dişlerini salamın çevresindeki zara değdirmeden, orta yerinden ısırdı. Dolaptan bir bira daha aldı. Oturma odasındaki yerine dönüp

tekrar tahta parçasıyla bıçağına uzandı.

Başka bir kente taşınabilirim, diye düşündü. Buna kimse engel olamazdı. Corby peşini bırakmayacaktı kuşkusuz; ama hiç değilse bir süre için evi gözleyen komşulardan, sokakta karşılaştıklarında selam vermeyen tanıdıklardan kurtulmuş olurdu. Taşınacağı kentte de –Paterson ya da Trenton'da– zamanla dışlansa bile, buna Newark'taki köklü dostlukların yıkılmasına üzüldüğü kadar üzülmeyecekti.

Tahta parçasının üzerinde çapraz çizgiler çentmeye başladı. Stackhouse'un da bütün dostlarını kaybetmesini diliyordu. Çakının ucuyla yüzeye yuvarlak delikler açtı, ortalarına X biçimli şekiller kazıdı. Çizgileri tam dik açıyla kesiştirmek için baş parmağının tırnağıyla yokluyordu. Gözlüğü olmadan fazla girintili çıkıntılı, karmaşık süslemeler yapamazdı, ama sadece dokunma duyusuyla çalışmak hoşuna gitmişti. Yaptığı işten zevk alıyordu, ne var ki gözlüksüz çalışmaya eli alıştıkça yine aynı gerginliği, aynı öfkeyi duymaya başlamıştı. Stackhouse'a verilebilecek en uygun cezanın onu hadım etmek olduğunu düşündü. Stackhouse'un dostları da, onun Long Island'daki evinden ellerini eteklerini çekmişler miydi acaba? Kimmel homurdanarak çakısını tahtaya batırdı. Başlangıçta Stackhouse'un suçsuzluğuna inandığı halde artık suçlu olduğunu varsayıyor, ama bu değişikliği önemsemiyordu. Stackhouse'un karısını öldürmüş olup olmaması umurunda bile değildi. "İşin garibi, Corby de önemsemiyor," dedi kendi kendine. Corby'nin, Stackhouse'un evinde Helen'le ilgili gazete haberini bulana kadar adamın suçsuzluğuna inandığını hayal meyal hatırlıyordu. Corby ancak bundan sonra Stackhouse'un suçlu olduğunu *söylemeye*, ona suçlu muamelesi yapmaya başlamıştı. Ne olursa olsun, sonuç aynı, diye iç geçirdi Kimmel. Karısı ölmüştü, herkes onun öldürdüğünü sanıyordu, o güne kadar kendi halinde bir yaşam sürdürürken Stackhouse denen herif ortaya çıkıp hayatını cehenneme çevirmişti. Stackhouse'u suçlu görmek *istediğinin* farkındaydı; çünkü adamın suçuna dokunulmazlığı da katılınca, büsbütün nefret edilecek bir tip ortaya çıkıyordu. Kimmel, Stackhouse'u sadık birkaç dostuyla –sosyetenin üst tabakalarından, Stackhouse'un cinayet gibi hunharca bir suç işlemiş olamayacağına inanır görünen dostlarıyla– gözünün önüne getirdi. İyi cins bir viski içiyorlar, Stackhouse'u

kötü bir komplonun kurbanı olduğuna, bir sürü kötü rastlantının bir araya geldiğine inandırmaya çalışıyorlar, kim bilir, belki de gülüyorlardı! Kimmel, elindeki tahta parçasının ortasına derin bir yarık oyduğunu fark etti birden. Düzeltmeye çalıştı, ama istediği gibi yapamadı. Parçayı berbat etmişti. Kapının ziliyle yerinden fırladı.

Kapının önünde ayak sesi duymamıştı. El yordamıyla hole çıktı, perdeyi aralayıp dışarı baktı, hayal meyal seçebildiği şapkayla omuzların gölgesinden gelenin Corby olduğunu anladı.

"Açın, Kimmel, evde olduğunuzu biliyorum," dedi Corby, içerisini görebiliyormuş gibi. "Belki de görüyordur," dedi kendi kendine Kimmel.

Kapıyı açtı.

Corby içeri girdi. "Sizi dükkânınızda aradım. Artık çalışmıyor musunuz? Ha, yine gözlük yüzünden, değil mi?" dedi gülerek. "Haklısınız." Kimmel'in yanından geçip oturma odasına girdi.

Kimmel halıya takılıp tökezledi. Doğruca kanepeye seğirtti, önce çakıyı, ardından tahta parçasını aldı. Tahtayı cebine soktu, çakısını sapından sıkıca yakalayıp yanına sakladı.

"Böyle tek başınıza ne yapıyorsunuz?" diye sordu Corby otururken.

Kimmel karşılık vermedi. Bir gece önce saat üçe kadar Corby'yle beraber olduğunu düşündü. Corby, onun karakoldan ayrıldıktan sonra ne yaptığını, kimle görüştüğünü –kimseyle görüşmemişti zaten– mutlaka biliyordu.

"Stackhouse, Kırk Dördüncü Sokak'ta tek başına yeni bir büro açmış. Bu sabah gidip gördüm. Hiç de fena sayılmaz."

Kimmel ayakta bekliyordu. Corby'nin arada sırada gelip kuş pisliği gibi ufak bir yenilik bırakarak gitmesine alışmıştı artık.

"Stackhouse'u ihbar etmeniz işe yaramadı, değil mi, Kimmel? Hem para koparamadınız hem de yeni düşmanlarınız yüzünden dükkânınızı işletemiyorsunuz, oysa Stackhouse kendi adıyla yeni bir büro açıyor! Şansınız hiç de yolunda gitmiyor, Kimmel!"

Kimmel, elindeki çakıyı Corby'nin dişlerinin arasına indirmeyi düşündü. "Stackhouse'un ne yaptığı beni ilgilendirmiyor," dedi soğuk bir sesle.

"Çakınızı görebilir miyim?" diye sorarak elini uzattı Corby.

Corby'nin kanepeye yayılıp oturması Kimmel'in hiç hoşuna

gitmemişti; ama saldıracak olsa, Corby'yi alt edemeyeceğini tahmin ediyordu. Çakıyı verdi.

"Pek güzel doğrusu," dedi Corby hayranlıkla. "Nereden aldınız bunu?"

Kimmel, öfkeyle karışık gururla hafifçe gülümsedi. "Philadelphia'dan," dedi. "Sıradan bir bıçak."

"Olsun, yine de çok kullanışlı. Helen'i bununla mı bıçakladınız?"

Kimmel, tatlı bir sohbet havasında, "Ha, evet," demeyi geçirdi içinden. Sesini çıkarmadı. Kalın dudaklarını sıkıca kapamıştı. Görünüşte sakindi; ama içinde zehir gibi kaynayan öfke başını döndürüyor, midesini bulandırıyordu. Corby'nin yerinden kalkıp bir tokat atacağını, midesine yumruk indireceğini, karşı koymaya kalkarsa daha da sert vuracağını tahmin ediyordu. Tek elle bile olsa, Corby'nin gırtlağına sarıldığını hayal etti. Bu fırsatı yakalarsa, Corby ne kadar sert vururşa vursun, elini gevşetmeyecekti. Belki bugün olur, diye düşündü, bu umut biraz olsun içini rahatlatmıştı. Corby giderken ensesinden vurabilirim, diye düşündü. Belki de Corby onu her zamanki gibi bir temiz dövüp oturma odasının döşemesine atacaktı.

"Stackhouse haberiyle ilgilenmiyor musunuz? Adam hâlâ seviliyor demek ki." Corby konuşurken çakıyı açıp kapatıyordu.

Kimmel, duymaya alışık olduğu bu sesin Corby'nin elindeki çakıdan çıkmasına sinirlenmişti. "Söyledim ya, beni ilgilendirmiyor!"

"Gözlüğünüzü ne zaman alacaksınız?" diye sordu Corby.

Kimmel karşılık vermedi. Corby'nin gözlüğüne verdiği hasar 260 doları bulmuştu.

Corby ayağa kalktı. "Yine görüşürüz, Kimmel. Belki yarın gelirim," deyip dışarı çıktı.

"Çakım!" diyerek peşinden gitti Kimmel.

Corby kapıda arkasına dönüp çakıyı Kimmel'e uzattı. "Bu olmasa ne yapardınız, kim bilir?"

39 Kimmel, ertesi akşam arabasına binip Benedict'e doğru yola çıktı. Önce Hoboken'e gitti, kalkmak üzere olan bir araba vapuruna son anda yetişti; Manhattan'da, Midtown tüneline sapıp doğuya yönelmeden önce batı yakasından yukarı çıkıp Park Avenue'dan güneye inerek yolu uzattı. Evden çıktığından beri Corby'nin adamlarından birinin peşinden geldiğini bildiği için izini kaybettirmek niyetindeydi. Takip edilmek, tıpkı Corby'nin ağır hakaretleri gibi sinirlerini bozuyordu. Corby adamlarını sık sık değiştirdiği halde, Kimmel, dükkânına ya da alışverişe giderken peşinde birinin olduğunu fark ettiğinde öfkeden köpürüp kıvranıyor, aynı anda içini saran bir ağırbaşlılık dalgasıyla şaşkına dönüyordu. Bu şaşkınlık, adama karşı herhangi bir harekette bulunmasını önlüyor, fazla yaklaşırsa onu parmaklarının arasında, tıpkı bir sivrisinek öldürür gibi ezip paralamak isteğinin dışında herhangi bir şey hissetmesini engelliyordu. O akşam Benedict'e giderken peşindeki adamı görmemişti; ama mantık kurallarına göre onu çoktan silkelemiş olduğunu bildiği halde yine de görür gibi oluyor, kuruntusu dengesini bozmaya yetiyordu. Kimmel sinirli ve huzursuzdu.

Benzinciden aldığı şehir planı Benedict'teki Marlborough Sokağı'nı göstermiyordu. Kimmel, kent dışında bir alışveriş merkezine girip mezeci dükkânına adres sordu. Satıcı sokağı biliyordu, Kimmel adamın gereğinden fazla ilgi göstermediğini düşündü. Vitrindeki patates salataları, balıklar ve sosisler pek iştah açıcı göründüğü halde Kimmel aç olmadığını düşünüp bir şey almadı.

Arabasını ana caddede, Marlborough Sokağı'nın köşesine yakın bir yerde park edip indi, kapıyı kilitledi, yürümeye başladı. Karanlıkta görebildiği kadarıyla, bu ışıksız, toprak yolda sadece iki-üç ev bulunuyordu. Kapı numaralarını seçememişti, ama kalem biçimli el fenerinin ışığında kaldırım kenarındaki posta kutularında yazılı isimleri okudu. Stackhouse'un adını bulamamıştı. Ağaçların arkasındaki beyaz eve doğru yola devam etti. Durup arkasına baktı, sokakta çıt çıkmıyor, far ışığı görünmüyordu. Posta kutusuna yaklaşıp el fenerinin cılız ışığını tuttu. W. P. Stackhouse. Evin bütün pencereleri karanlıktı. Kimmel saatine baktı, henüz dokuz buçuktu. Stackhouse, sevgili dostlarından biriyle buluşmak üzere dışarı çıkmış olmalıydı. Çimenlerin üzerinden dikkatle yü-

rüyerek eve yaklaştı. Ayaklarının ucuna basarak ve koca gövdesini iki yana sallayarak ilerliyordu; ama bu hareketinde, normal yürüyüşüne oranla belli bir rahatlık, iriyarılara özgü bir zarafet vardı. Asmanın sarkık dallarına takılmamak için hafifçe eğilerek yola devam etti, evin çevresini dolaştı, içeride ışık görünmüyordu.

Sokak kapısının önünde durdu. Zili çalmayı düşündü. Stackhouse'u şaşırtmak, ciddi ölçüde korkutmak hoşuna gidecekti. Stackhouse hâlâ yeterince korkmuyordu. Corby'nin adamından kurtulduğuna göre Stackhouse'u bu gece öldürebilirdi de, cinayet saatinde başka yerde olduğunu kanıtlayıp kanıtlayamayacağı hiç önemli değildi. İz bırakmayacaktı. Yine yalan söyleyecekti. Parmaklarının arasında Stackhouse'un boynunu kırdığını düşünürken titremeye başladığı anda, Stackhouse'un onu pencereden görebileceği aklına gelince toparlandı. Buraya sadece merakını tatmin etmek, Stackhouse'un nerede oturduğunu görmek için gelmişti. Adam herhalde evde değildi. Evde olmamasından yararlanmalı, evi yakından incelemeli diye düşündü.

Yavaşça kapıya yaklaştı, el fenerini üstteki camlı bölmeden içeri tutup baktı. Koyu renk, parlak döşemeli boş bir hol gördü. El fenerinin ışığı en çok üç dört metrelik bir bölümü aydınlatıyordu ve bu alan bomboştu. Evin yan cephesindeki alt kat pencerelerinden birine yanaşıp fenerini yaktı, beyaz badanalı duvarla boş döşemeye baktı. Pencerelerde perde de yoktu. Stackhouse'un taşınmış olabileceği aklına geldi birden, öfkeyle yerinden fırlayıp sokak kapısına koştu.

Zile bastı. İçeriye yumuşak, melodik bir ses yayıldı. Kimmel biraz bekledikten sonra tekrar zili çaldı. Canı sıkılmıştı. Uzun ve yorucu araba yolculuğunu boşuna yaptığına, Stackhouse'u elinden kaçırdığına kızıyordu. Kimmel, sanki eve varmadan beş dakika önce Stackhouse pılısını pırtısını toplayıp çıkmış gibi öfkelenmişti. Parmağını zilin düğmesine bastırdı, tekdüze, adi çan sesleri boş evde uzun uzun yankılandı. Sonunda parmağının acımaya başladığını fark edip elini çekti, yüksek sesle küfrederek arkasına döndü.

Stackhouse'u görmek istersem kimse beni engelleyemez, Corby'nin adamları bile, diye düşündü. Eski işyerinden nasıl olsa yeni adresini öğrenebilirdi. Stackhouse onunla kapının önünde kar-

şılaşsa, evine kadar takip ettiğini anlasa, nasıl şaşıracaktı kim bilir. İsterse Stackhouse'u korkutabilirdi. Bunu daha başından beri, Stackhouse'un dükkâna geldiği ilk günden beri biliyordu. Bu gece gibi bir gece, bir yerlerde onu iyice korkutmayı, sonra da belki öldürmeyi düşündü. Keşke evde olsaydı, bu gece işini bitirebilirdim diye, iç geçirdi.

Birden harekete geçti, ağır adımlarla çimenlerden yürümeye başladı. Başını dimdik tutuyor, kollarını sallıyordu. Stackhouse, tam kendisine uygun, büyük, pahalı; ama gösterişsiz bir evde oturuyordu. Zevkli adamdı Stackhouse; zenginliğinin, sosyal sınıfının, Anglosaksonluğunun ardına sığınıp keyif çatıyordu. Kimmel, yol kenarındaki söğüt ağaçlarından birinin dibine işedi.

40

Walter telefonu açtı. "Alo?"

"Alo. Bay Stackhouse, siz misiniz?"

"Evet." Walter, kapıda beklemekte olan adama baktı.

"Ben Melchior Kimmel. Sizinle görüşmek istiyorum. Bu hafta içinde bir randevu verebilir misiniz?"

Walter içinden kapıdaki adamın gitmesini diledi. Konuşmaları bittiği halde adam sallanıyor, bir türlü gitmiyordu. "Bu hafta vaktim yok," dedi.

"Görüşmemiz gerekiyor," dedi Kimmel, aniden sertleşerek. "Bu hafta içinde bir akşam randevu vermenizi bekliyorum, aksi halde..."

Walter telefonu yavaşça kapadı, yerinden kalkıp kapıda bekleyen adama yaklaştı. "Önümüzdeki hafta başında dosyayı mahkemeye ileteceğim, karar çıkar çıkmaz size haber veririm."

Adam, kulaklarına inanamıyormuş gibi Walter'a baktı. "Herkes bana, ev sahibine dava açılmaz, sakın bulaşma, demişti."

"Benim işim bu," dedi Walter. "Dava da açacağız, kazanacağız da." Kapıyı açtı.

Adam başını salladı. Walter, adamın yüzündeki kuşkunun, on sekiz ay içinde aç gözlü bir ev sahibine fazladan ödediği iki yüz yirmi beş doları geri alamama endişesinden başka bir şey ol-

madığını düşündü. Adamın koridor boyunca ilerleyip asansöre girişini izledikten sonra içeri girip kapıyı kapadı.

Yazı masasında iki dilekçe duruyordu, biri bu ev sahibi davasıyla, öteki de içkili araba kullanan birinin haksız tutuklanması konusuyla ilgiliydi. Hepsi bu, diye düşündü. Büro sessizdi, telefon da çalmıyordu. "Daha sekiz gün oldu," dedi kendi kendine. Sekiz günde müvekkillerinin sayısının çığ gibi büyümesini beklemek doğru değildi, üstelik iki gün sabah saatlerinde kitaplıkta çalıştığı için birkaç kişinin telefonunu kaçırmış olabilirdi. Belki iş için telefon eden öğrenci de olmuştur, diye iç geçirdi. Yeniden ilan vermesi gerekecekti, ilkinden daha büyük bir ilan vermeliydi.

Masanın köşesinde katlı duran gazeteye gözü ilişince dedikodu sütunundaki haberi hatırladı. 'Perili Ev?' başlıklı yazıda şöyle deniyordu: "...Genç bir avukatın, karısının ölümünde oynadığı rol gizliliğini sürdürüyor, ancak avukatın nerede olduğu hiç de gizli değil. Olaylardan yılmadığı anlaşılan dostumuz Manhattan'da tek başına büro açmış. Acaba müşterileri bürosundan da, Long Island'da satışa çıkardığı evinden olduğu kadar uzak mı duracaklar? Komşular evin perili olduğunu söylüyormuş ..."

"İstesem böyle reklam yapamazdım," dedi kendi kendine. Hafifçe gülümseyerek koridordaki ayak seslerine kulak kabarttı. Sesler kapının önünden geçip gitti. Postacının geldiğini ummuştu oysa. Postadan ne çıkacağını merak ediyordu.

Kimmel yeniden şantaj yapmak mı istiyordu, yoksa onu öldürmek niyetinde miydi? Corby ne yapıyordu? Bir haftadır sesi sedası çıkmamıştı. Corby'yle Kimmel ortaklaşa bir plan mı yapıyorlardı? Walter başını kaldırıp düşüncelerine çekidüzen vermeye çalıştı, ama beceremedi. Beyninin orta yerine duvar örülmüştü sanki. Hareket ederek duvarı yıkabilirmiş gibi ayağa kalkıp masanın çevresindeki daracık yerde dolaşmaya başladı.

Kapıdaki posta deliğinden yere beyaz bir şey düştü. Walter fırlayıp kapıya koştu. Dört mektup gelmişti. Önce, daktiloyla yazılmış, düz beyaz zarfı açtı.

Mektup, Stanley Utter adında bir öğrenciden geliyordu. Utter, yirmi iki yaşında, hukuk fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi olduğunu belirtiyor, ana dal olarak ceza hukukunu seçtiğini, bilgi düzeyinin yeterli olacağını umduğunu yazıyordu. Walter'dan randevu ver-

mesini rica ediyor, önümüzdeki günlerde telefon edeceğini bildiriyordu. Son derece ciddi ve saygılı bir mektuptu bu, Walter'ı o güne kadar aldığı bütün özel mektuplardan daha çok etkilemişti. Kim bilir, belki bu Stanley Utter on öğrenciye bedeldi, tam aradığı insandı.

Walter, reklama benzeyen zarfı kenara koyup, Cross, Martinson ve Buchman antetli mektubu açtı.

Sevgili Walt,
Duyduklarımı kısaca bildirip seni uyarmayı uygun gördüm. Cross, seni barodan attırmak istiyor. Tabii ki hüküm giymediğin sürece barodan çıkarılamazsın; ancak Cross bu arada kötü propagandayla yeni büronu batırabilir. Ne diyeceğimi bilemiyorum, ama haberin olsun istedim.

Dick

Walter mektubu katladı, otomatik hareketlerle yırtmaya başladı. Böyle olacağını tahmin etmişti. Tabii olur, neden olmasın, diye düşündü. Çalışmasını resmi kanallardan engellemeyeceklerdi... Hayır, sadece gayri resmi olarak, barodan çıkarılacağı dedikodusunu yayacak ve onu mat edeceklerdi.

41

Onlara bir şans daha tanımalı mıydı?

Walter gülmeye başladı, korku ve utançla başını omuzlarının arasına çekmiş, sinirden gülerek odada dolaşıyordu. Yerdeki kırmızı yeşil desenli halıya baktı.

Oda bekliyordu sanki. Duvara dayalı, yüksek arkalıklı iki iskemle, boş yatak, işlemeyen bronz saat, her şey onu bekler gibiydi. Evet, Jeff dışında her şey onu bekliyordu. Yalnız Jeff, tıpkı evde her gün uyuduğu gibi koltuğun kenarına kıvrılmış, uyuyordu.

Ya Ellie? Jon. Dick. Cliff. Iretonlar, McClintocklar. Onlar da bir şeyler olmasını, Walter'ın pes etmesini bekliyorlardı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Walt?" diye sormuştu Dick üç

gün önce. "Bugünlerde sana uğramak istiyoruz." Walter, ardında meraktan başka bir şey olmayan bu boş, çirkin sözlerden, telefonun öbür ucunda kendini güvenlikte hisseden birinin bu yapmacık ilgisinden neredeyse korkmuştu. Bill, merakına yenilip tekrar arayacak mıydı acaba?

Odanın ortasında durup Jeff'e baktı, ona akşam yemeğini verip vermediğini hatırlamaya çalıştı; ama çıkaramadı. Mutfağa gidip buzdolabını açtı, yarı dolu köpek maması kutusuna baktı, yine hatırlayamadı. Mamanın bir bölümünü tavada ısıttıktan sonra Jeff'in tasına boşalttı, hayvanın ağır ağır yemek yemesini izledi.

Stanley Utter'ın mektubunu postaya vermeyi düşündü. Zarfı hazırlamış, holdeki masaya bırakmıştı.

Jon'a telefon etmek istiyordu. Bir şey beklediğinden değil, sadece son olarak söylenmesi gerekenin henüz söylenmediğini bildiği için arayacaktı. Geçen hafta Jon'u aramış, Long Island'daki evde telefonu yüzüne kapadığı için özür dilemişti. Jon kızgın değildi, sesi tıpkı o şehirlerarası telefon konuşmasındaki gibi çıkmıştı: "Belki sakinleştikten sonra benimle konuşmak istersin, Walter." "Sakinleştim, onun için arıyorum," demişti Walter. Jon'a ne zaman görüşeceklerini sormaya hazırlanırken, "Ne olursa olsun, gerçeklerden korkmaktan bir vazgeçebilsen ..." demişti Jon. Walter o anda başladıkları yere döndüklerini fark etmişti. Her şeyi baştan başlayıp yeniden anlatsa bile, kimseyi inandıramadığı gibi Jon'u da inandıramayacağından korktuğu için gerçeklerden çekindiğini biliyordu. "Bu konuyu kapatalım mı?" demişti sonunda Walter, konuşmaları bitmiş, Jon bir daha aramamıştı.

"Bana gerçekten ne olduğunu anlat," diye yazıyordu Cliff geçen haftaki mektubunda. "Gerçekten ne olduğunu söylemediğin sürece bu olay bitmeyecek ..."

"Evet, itiraf etmediğiniz sürece bu böyle sonsuza dek sürecek," demişti Corby.

Ya Ellie? "Bu yalanları kabul edemem ... İşin başından beri senden –bir ölçüde– kuşkulandığımı da söyleyebilirim."

Jon'a telefon etmeliydi. "Tükendim artık," diyecekti. "Varsın dünya başıma yıkılsın. Yüzüme bak! Artık hepiniz 'Oh olsun!' diyebilirsiniz. Haydi, birbirinizi tebrik edin! Siz kazandınız, ben kaybettim!"

Benim gibi birinin sonu nereye varabilir, diye düşündü.

Ömrü boyunca bir hiç olarak yaşayacaktı. Clara hayattayken bir gün, Benedict'teki komşulardan birinin bahçesinin çimlerinde, elinde içki kadehiyle dolaşırken, kendi kendine orada ne işi olduğunu, hayatını nasıl değerlendirmek istediğini, bunu nasıl yapacağını sormuştu. Bu soruları bir türlü cevaplayamamıştı.

Koltukta yatan Jeff'e baktı. *Seni seviyorum, Clara,* diye düşündü. Seviyor muydu? Birer hiç olanlar birini sevebilir miydi? Hiçlikte asılı birinin sevişebileceği hiç de akla yakın gelmiyordu. Mantıklı olan ne vardı zaten? Clara'nın yanında olmayı istedi. Kesin olarak belirleyebildiği tek isteği buydu, en mantıksızı da bu sayılırdı.

Dolaptan paltosunu çıkarıp çabucak giydi, içinde ceket olmadığının farkına vardı; ama boşverdi. Boynuna bir yün atkı sardı. Otomatik olarak, sanki onu hiç ilgilendirmeyen bir şeymiş gibi, dışarıda havanın çok soğuk olduğunu hatırladı. Stanley Utter'ın mektubunu eline aldı.

Batı yönünde, Central Park'a doğru yürümeye başladı. Uzaktaki karanlık ağaç kümesi, korunaklı, sık bir ormana benziyordu. Yol kenarında posta kutusu olup olmadığına bakındı, ama göremedi. Mektubu paltosunun cebine indirip ellerini ceplerine soktu. Eldiven giymemişti. Central Park balta girmemiş bir orman olsaydı, içine girer, iyice derinlere, kimsenin bulamayacağı kadar uzaklara giderdim, diye düşündü. Yorgunluktan düşüp ölene kadar yürürdü. Cesedini bile bulamazlardı. Ortadan kayboluverirdi. İnsan iz bırakmadan nasıl intihar edebilirdi acaba? Asitle mi? Yoksa bombayla mı? Rüyasında köprünün nasıl bombayla havaya uçtuğunu hatırladı. Bu rüya, yaşadığı bütün olaylar kadar gerçek göründü gözüne.

Parka girdi. Sokak lambasının aydınlattığı grimsi, asfalt yol, ilerideki dönemece kadar uzanıyor, bir sonraki dönemece devam ediyordu. Soğuktan kimse dışarı çıkmamış, diye düşündü. Az sonra, bir dizi boş park sırasından birine oturmuş, öpüşüp koklaşan bir çift gördü. Patikadan ayrılıp kenardaki tepeye tırmanmaya başladı.

Karanlıkta ayağı bir taşa çarptı. Dikenli çalılar pantolonunun paçalarına takılıyordu. Düzenli, uzun adımlarla yola devam etti.

Hiçbir şey düşünmüyordu. Pek keyifli bir duyguydu bu. Bütün dikkatini bir noktaya topladı. *"Hiçbir şey düşünmediğimi düşünüyorum.* Olabilir mi," dedi kendi kendine. Aslında, o anda aklından silip attığı bütün insanları, bütün olayları düşünmüyor muydu? Bir şeyi aklından sildiğini düşünmek, gerçekte onu düşünmek demek değil miydi?

Ellie'nin, "Seni seviyorum, Walter" diyen sesini duydu birden. Durup kulak kabarttı. Ellie bunu kaç kere söylemişti? Ne demek istemişti? Clara'nın sözlerinin yarısı kadar bile anlamı yoktu bunun. Clara, sevgisini kendine göre içtenlikle belli ederdi. Tekrar yola koyulduğu anda durup arkasına baktı.

Taşa çarpan bir ayakkabı sesi duymuştu.

Ayaklarının altındaki karanlığa baktı, ses kesilmişti. Yakınlarda parkın asfalt yollarından birini görebilmek umuduyla çevresine bakındı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Yönünü değiştirmeden yürümeye devam etti. Belki de yanlış duymuştu; ama bir an için Kimmel'in peşinden geldiğini, oflaya poflaya tepeye tırmanıp öfkeyle onu aradığını düşünmüş, fena halde korkmuştu. Düzenli adımlarla, ağır ağır ilerlemeye zorladı kendini. Artık yokuş aşağı yürüyordu.

Arkasında bir ağaç dalı çatırdadı.

Walter, birkaç adımda yokuşun dibine ulaştı, yüksekçe bir kaya parçasından aşağı atlayıp yola indi, kenardaki ağacın sarkık dallarının gölgesine sığındı. Walter, ilerideki bir sokak lâmbasının loş ışığında, üstünden atladığı yüksek kayayı seçebildi; arazi kayaların yanından hafif bir meyille yola iniyordu.

Ayak sesleri duyuldu.

Kimmel'in kayaların tepesinde durup çevresine bakındığını, kenardaki hafif meyilden inmeye başladığını gördü. Kimmel yola ulaştı, sağına soluna bakıp Walter'a doğru ilerlemeye başladı. Walter olduğu yerde geriledi, sırtını yamaca dayadı. Kimmel'in yürürken koca kafasının durmadan iki yana hareket ettirdiğini görüyordu. Adamın sağ eli, açık bir çakının ucunu ceketinin koluna saklanmış gibi garip bir biçimde bükülmüştü. Kimmel önünden geçtikten sonra, arkasından dikkatle bakarak elinde ne olduğunu çıkarmaya çalıştı Walter.

Yola çıktığı andan beri Kimmel'in peşinden geldiğini düşündü. Demek apartmanı gözetlemişti.

Ayak seslerinin duyulmaması için Kimmel'in iyice uzaklaşmasını bekledikten sonra ağacın gölgesinden yola çıkıp ters yönde yürümeye başladı. Birkaç adım attı, durup arkasına baktığı anda, Kimmel de geri döndü. Walter, sokak lambasının ışığında adamı iyice görebiliyordu. Bir an hareketsiz kaldı; Kimmel de onu görmüş olmalıydı, hızlı adımlarla geri geliyordu.

Walter koşmaya başladı. Paniğe kapılmış gibi koşuyordu; ama sakin ve mantıklı bir şekilde çalışan bilinci, *"Neden koşuyorsun?"* diye sormaktaydı. *"Kimmel'le boğuşup hesabını görmek isteyen sen değil miydin? İşte fırsat!"* Bir yandan da, "Kimmel beni herhalde görmemiştir, ileri derecede miyop," diyordu kendi kendine. Ama Kimmel de koşmaya başlamıştı. Walter, az önce geçtiği tünelde Kimmel'in güçlü adımlarının yankılandığını duydu.

Nerede olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Çevrede bildiği bir bina olup olmadığına baktı, bir şey göremedi. Asfalt patikadan ayrılıp kenardaki tepeye yöneldi, çalılara tutunarak tırmanmaya başladı. Hem saklanmak hem de parktan bir çıkış yolu aramak niyetindeydi; ama tepe, ağaçların üstünden çevresini görebileceği kadar yüksek değildi. Walter durup kulak kabarttı.

Kimmel hızlı adımlarla aşağıdaki yoldan geçmekteydi. Walter onu, bir ağacın kuru dalları arasından dev gibi, karanlık bir gölge olarak gördü. Üç dört dakika bekledikten sonra tepeden aşağı inmeye başladı. Birden bitkin düştüğünü hissetti, soluğu koşarken değil, şimdi kesilmişti.

Patikaya ulaşmak üzereyken Kimmel'in geri döndüğünü duydu. En yakın ağacın dallarına tutundu. Ayakları kayıyordu. Birkaç metre öteden doğruca üstüne gelen adımları dinledi. Artık kaçacak yer kalmamıştı, Kimmel ya ayaklarını görecek ya da yine tepeye çıkmaya çalışırsa sesini duyacaktı. Walter bir küfür savurdu. Neden tepeye çıkmaktan vazgeçmişti sanki? Bütün kaslarını gererek Kimmel'in üstüne atlamaya hazırlandı, kara gölge tam altına geldiği sırada atladı.

Walter'ın hızıyla ikisi birden yere düştüler. Walter bütün gücüyle vuruyordu. Kimmel'in üstüne diz çökmüştü, yüzüne art arda yumruk attıktan sonra gırtlağını yakalayıp sıkmaya başladı. Başaracaktı. Kendini inanılmaz derecede güçlü hissediyordu, kolları çelik gibi kuvvetliydi, Kimmel'in gırtlağına bastırdığı baş par-

makları birer kurşundu sanki. Kollarının ağrımaya başladığını, hareketlerinin yavaşladığını, göğsüne soluk kesecek kadar keskin bir ağrı saplandığını hissedene kadar Kimmel'in koca kafasını kaldırıp arka arkaya birkaç kere asfalta vurdu. Son bir darbe indirdikten sonra güçlükle soluk almaya çalışarak doğrulup topuklarının üstüne oturdu.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Walter doğrulup koşmaya hazırlandı, ama üstüne gelen kara gölgeden kaçamadı.

Kimmel'di bu.

Walter dehşetle irkildi, midesi bulanmaya başlamıştı. Geriye doğru bir adım attı, ama kaçamadı. Kimmel iyice yaklaşmıştı, dev yapılı sağ kolunu kaldırıp vurmaya hazırlanıyordu.

Walter, şakağına yediği darbeyle yere düştü. Öldürdüğünü sandığı devin bacaklarına kapanıp kalmıştı. İki büklüm olup yuvarlanmaya çalıştı, ama Kimmel dağ gibi gövdesiyle Walter'ın üstüne atılıp onu yere yapıştırdı.

"Budala!" diye bağırdı Kimmel. "Katil!"

Kimmel'in yumruğu Walter'ın yanağına indi. Walter, Kimmel'in dükkânının ve giysilerinin tatlımsı kokusundan sonra Kimmel'in kendi kokusunu duydu, buz gibi havada bambaşka, karmaşık bir dünyaya girmiş gibi olmuştu. Kollarını sallayarak havayı dövüyor, yerini bulmayan yumruklar atıyordu. Kimmel'in parmaklarının gırtlağını kavradığını hissetti. Bağırmaya çalıştı. Kimmel'in sağ eli havalandı. Bıçak birinci hamlede açık ağzına girip diline saplanmış, ikincisinde yanağını delip geçmiş, dişlerine çarpmıştı. Boğazındaki kızgın acı göğsüne kadar iniyordu. Ölmek buydu demek. Bıçak alnında soğuk bir şimşek gibi çaktı. Kulakları, sürekli gök gürültüsüne benzeyen bir sesle uğuldamaya başladı. Kimmel'in sesiydi bu. Durmadan, "Katil, budala, beceriksiz" diye bağırıyordu. Bir süre sonra bu sözler koca bir dağ gibi üstüne çöküverdi. Artık direnecek hali kalmamıştı. Çok geçmeden kuş gibi havalandığını hissetti. Ellie'nin evindeyken gördüğü küçük, mavi pencere pırıl pırıl gün ışığıyla dolu; ama dışarı çıkılmayacak kadar ufak ve uzaktı. Clara'nın başını hafifçe çevirip ona gülümsediğini gördü. Tanıştıkları ilk günlerdeki gibi kaçamak, yumuşacık, sevgi dolu bir gülümsemeydi bu. "*Seni seviyorum, Clara,*" diye fısıldadı. Ardından acısının hafiflediğini, bir süzgeçten geçercesine giderek

azaldığını, yerinde tatlı bir boşluk bırakıp tümüyle yok olduğunu duydu.

Kimmel ayağa kalkıp çevresine bakındı, kanlı çakısını kapadı, hırıltılı soluğunu tutarak ortalığa kulak kabartmaya çalıştı. Koyu karanlığa doğru yürüdü. Nereye gittiğini bilmiyor, sadece karanlıkta olmak istiyordu. Son derece yorgun ve mutluydu, tıpkı Helen'den sonra olduğu gibi, diye düşündü. Çok geçmeden rahatça soluk almaya başlamıştı, yine arada bir durup çevresini dinliyordu; ama ortalıkta kimsenin olmadığından emindi artık.

"İki ceset," dedi kendi kendine. Neredeyse gülecekti, gerçekten de komik, diye düşündü. "Haydi, bulsunlar bakalım!"

Bir numaralı düşmanı Stackhouse'un hesabını görmüştü. Şimdi sıra Corby'deydi. Kimmel öfkesinin kabardığını hissetti, Corby yakınlarda olsa, bu akşam onu da oracıkta halledivecekti.

Uzaktaki bir binanın ışıklı pencerelerine gözü ilişti.

"Kimmel?"

Kimmel arkasına döndü, birkaç metre gerisindeki adamı, üstüne çevrilmiş silahın parlak namlusunu gördü. Adam yaklaşıyordu. Kimmel yerinden kıpırdamadı. Daha önce hiç görmediği bir tipti bu; ama Corby'nin adamlarından biri olduğunu anlamış, âdeta felç olmuştu. Adam yanıbaşına gelene kadar kıpırdayamayacağını biliyordu. Nedeni silah ya da ölüm korkusu değil; çocukluğundan kalma, çok daha derinlerde yer alan bir duyguydu; soyut bir güce, düzenli bir örgüte, otoriteye karşı duyulan dehşetti. Kimmel, daha önce binlerce defa tattığı bu korkunun yine farkına varmıştı. Harekete geçmek gerektiğini düşündü, ama tıpkı daha önceki seferlerde olduğu gibi bu sefer de bir şey yapamadı. Ellerini otomatik olarak havaya kaldırdı. Her şeyden çok bu hareketi sinirine dokunmuştu. Adam iyice yaklaşıp, tabancanın namlusuyla geri dönerek yürümesini işaret edince Kimmel soğukkanlılıkla, korkusuzca yürümeye başladı. Bu defa yakayı ele verdim, öleceğim, diye düşündüğü halde, hiç önemi yokmuş gibi bundan da korkmuyordu. Sadece kendinden daha güçsüz, ufak tefek yabancıya fiziksel olarak bu kadar yakın olmaktan ve böyle biriyle arasında bir ilişki bulunmasından dolayı utanç duyuyordu.

Hayatımızı biçimlendiren kimi yol ayrımları vardır; işimizi, yaşayacağımız coğrafyayı, sevgilimizi, arkadaşlarımızı seçmek, siyasal tercihimizi yapmak gibi... Bu ayrım noktalarında çoğunlukla birçok seçenekle karşı karşıya kalırız. Kendimizi ifade edecek yolu seçerken gerekli dikkati ve kararlılığı gösteremediğimiz zaman yalpalarız; hayatla aramıza mesafe girer, eksik yaşamaya başlarız...

Kimi insanlar seçme kararlılığını göstermektense bütün seçenekleri birden denemek isterler. Hayatı kandırmaya, idare etmeye çalışırlar; kendilerini değil, parça parça başka hayatları yaşarlar. Beceriksizdirler...

Patricia Highsmith bu kitabında eşini, işini, evini, arkadaşlarını seçmeyi beceremeyen birinin, hayatın gölgelerinde varlığını sürdüren "kara ayrıntılar"ın tutsaklığına nasıl sürüklendiğini ve hayat tarafından nasıl püskürtüldüğünü büyük bir ustalıkla anlatıyor...

KARA AYRINTI
ISBN 975-539-103-7
9 789755 391038

T.C.
KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI